

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی

زنجیرەى رۆشنییری

*

خاوەنى ئیمتیاز: شەوکت شیخ یەزىدین

سەرئەووسەن: بەدران ئەھمەد حەبیب

ئەفسانەکانى خۆرھەلات

ناوونیشان:

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی ئاراس، گەرەکی راپەرین، ھەولتیر

س. پ. ژمارە: ۱ تەلەفون: ۲۱-۲۲۳۲۰

شوتینی ئاراس لە تۆرى ئینتەرنیئتدا:

www.araspublisher.com

يورى كراسنى

ئەفسانەكانى خۆرھەلات

وەرگىپرانى: غەرىب پشدهرى

ناوى كتيپ: ئەفسانەكانى خۆرھەلات

گىپرانەوى: يورى كراسنى

گۆرىنى بۆ فارسى: گل اقا دانشيان

گۆرىنى بۆ كوردى: غەرىب پشدهرى

بلاوكراوى ئاراس- ژماره: ۱۰۵

پيت ليدان و دەرھيتانى ھونەرى: دلاوەر صادق ئەمىن

بەرگ: شكار عەفان نەقشبەندى

نووسىنى سەر بەرگ: خۆشئووس محمەد زادە

ھەلەگرى: شېرزاد ھەقى ئىسماعىل

سەرپەشتىيى چاپ: ئاورەحمان مەحمود

چاپى يەكەم - چاپخانەى وەزارەتى پەرودە، ھەولتير- ۲۰۰۱

لە كتيپخانەى بەرپەبەرايەتتى گشتىي رۆشنىبىرى و ھونەر لە ھەولتير ژمارە (۴۳۵) ى سالى

۲۰۰۱ ى دراوہتى

پیشداستی

نەخش و نیگارەکانی سەر بەرە و مافوور و قالییەکانی قەوقازی و زیوکارییە جوانەکانیان و ھەلکەندنی نەخشی سەر بەرد و دارەکانیان، تا بلێی یەكجار زۆر سەر سوپھیتن و سەرسام ئاوەرن. ئەدی ناھەنگ و گۆزانی و ساز و ئاواز و شاییی و ھەلپەڕکیی خەلکی قەوقاز، ئەو ھەر مەپرسە چەندە گەرم و گور و جوان و رازاوە و بەجۆش و خروۆش و پڕ جلوو و دەریزینی چروپرن. ئەو گۆزانی و ساز و ئاواز و شاییی و ھەلپەڕکییانەش ھەرچەندە و ھەریەك لەبارەى خۆبەووە تایبەتەندییەکی خودی ھەریەك لە نەتەرە و ناوچە جیا جیاکانی تێدا یە، بەلام لەگەڵ ئەمانەشدا زۆر لایەنی ھاوبەشی ئەو نەتەرە و ناوچانەى گرتۆتە خۆ. کە ئەمەش لە فۆلکلۆر "ئەدەبی میلیلی"دا شتییکی راستگۆیانە و بەجیئە. ئەو ئەفسانانەى کە خەلکی قەوقاز کۆیان کردوونەو لەبەر زۆرییان لە ژمارە نایەن. ئەفسانەى ھەمە جۆری وەك: سەرگوزەشتەى دوور و درێژی ئەفسوونی جادووگەرەن و ئەفسانەى پڕ شەرووشۆر و شتی دەربارەى گیانلەبەرەن و داستانى بەتام و چیتۆ پڕ گالته و جەفەنگ و ئەفسانەى چروپر لە ھیتش و جنتیو و قسەى نابەجی بەدەوڵەمەند و ساماندار و بازرگانى رۆژد و چرووک و دلکرمی و کاری ناپاکانەیان.

گەل و نەتەرەکانی ھەر لایەکی سەر زەمینى پان و پۆر و بەرینی قەوقازی ئەفسانە و ھەماسەى ئازایەتى و دلیری تایبەتى خۆیان ھە یە. بەلام زۆر جارەن دۆزینەوێ سەرچاوە و بنەچەكە و رەچەلەکی راستەقینەى ئەو ئەفسانانە وەگران دەکەوێ، بەتایبەتى ئەو ئەفسانانەى ھەماسەتەمیزن یان دەربارەى کورە کەچەلان و کۆسە و باس و خواسیان گوتراون. لەوانەشە بتوانین بلێین... ئەو جۆرە ئەفسانانە خاوەنەکانیان ھەر ئەوانەن کە گیتیاویانەو و یا بنەچەكە و رەچەلەکیان بەلای خۆیاندا راکیشاوە و کردوویانەتە ئی خۆیان و تایبەتەندى شۆپتیک یا شەقلی خەلکانی ناوچەییەکی بەخۆو گرتی.

دە دوو توتی ئەم کتیبەدا تەنیا ھەر ئەفسانە جادووئامیزەکانی خەلکی ئازەربایجان، ئەرمەنى و گورجی و تاجیکی و ئازەرى... کۆکراونەتەرە و بەس. دەو کتیبەیدا بەجیھانی گەرە و فراوانی پڕ نھیتی و دنیای سەرگوزەشتەى پەرییان و چەندین ئەفسانەى دیکەى جۆراوجۆر ئاشنا دەبن و دەچنە ناو دنیایانەو. پالەوانی ئەفسانەکان کە زۆرییان خاوەنى ھیت و توانا و دەسەلاتی لە رادە بەدەرن و لە ھیت و توانا و دەسەلاتی ئادەمیزادی ئاسایی زۆر بەو لاوەتر و جوداترن. ھەمیشە ھەر خەریکی زۆرانبازی و بگرە و بەردە و رەنج و ماندوو بوون و شەكەتین و سەرەنجامیش ھەر سەر دەکەون. لەو جۆرە ئەفسانانەدا، ھەمیشە پروناکی و چاکی و پاکی و راستی و دروستی بەسەر تاریکی و خراپە و درۆ و چەپەلیدا سەر دەکەوێ.

لەو ئەفسانانەدا ھیتە پال وەرەگەزى خەیاڵ و ئەندیشەووە دراو ھیچ پرسیاریك لەبارەى راستی و ناراستی ئەو ئەفسانانە یا ئەو رووداوانەى ناو ئەفسانەکان بۆ گۆیندە یا بۆ بیسەر ناھیتلەو ھەلۆتستە بەکیان لەبارەو بەكات. ئەکتەر و پالەوانەکان وەك ئەو ئەکتەر و پالەوانانەى ئەم دەور و زەمانەى ئەمرۆ نین... جیھانیشیان جیھان و دنیای مە نییە. ئیشەکانیان بەکار و کردووی خەلکی

ئاسایی ئەوڕۆکە ناچن. ئەو گیانلەبەرەنەش کە بەکاریان دیتن و لە خزمەتى واندان یەكجار زۆر ئاسایی و جودا و تایبەتن، ھەر بۆیەشە کە سوود لە کاروکردهوی ئەفسوون و جادووگەرى دەبینن. تەنانەت چوارچینەى ئەفسانە جادوو ئامیزەکان و داستان و رووداوە پڕ شەرووشۆر و ھەرا و بگرە و بەردەکان، ھەر لە بنچینەو دەگەڵ ئەفسانە جۆراوجۆرە بەناوبانگەکانی گیانلەبەرەن و چیرۆك و سەربوردی راستەقینە و ھیتدیک سەرگوزەشتان یەكجار زۆر لیک جودان. بنچینە و سەرچاوە و بنەو بنەچەكەى ئەفسانە جادووئامیزەکانی قەوقازی، یەكجار زۆر کۆن و دیرین. شتییکی بەلگە نەویستیشە کە زۆریەى زۆری ئەو ئەفسانانە داستان و چیرۆك و سەرگوزەشتەى دەستکردن. ئەگەر بمانەوێ بزاین داخوا سەرەتا و بنچینەى ئەو ئەفسانانە کەى و لەکوێو ھاتوون و سەرەتاکانیان دەستیشان بەکەین، ئەو بۆ گومان کاریکی یەكجار زۆر سەخت و دژوارە و لەوانەشە ھەر نەتوانی ھیچی دەگەڵ بکری. لە زۆریەى زۆری نیتو دوو توتی ئەو ئەفسانانەدا بێر و باوەرى سەرەمە کۆنەکانی وەك؟، خودا پەرستى و ھیت و توانای لە بن نەھاتووی سرووشت و ستایش و پێدا ھەلدانى گیانلەبەرەن وەك ئەفسانە ھەن و خۆ دەنوین. بەربلاوی شۆپتی سەرھەلدانى داستانەکان و ئەفسانە جادووئامیزەکان ئەوانە ھەموو بنەچە و شۆپتی دیکەشیان ھەن. چونکە ئەو ئەفسانانە رەگ و ریشەى یەكجار زۆر قوول و رەگاژۆیان دەژیانی رۆژانەى خا و خیزان و کۆمەلگادا رۆچوو و چۆتە خورئ.

ئەفسانە جادووئامیزەکان زۆر لایەنى ستایشی پیاوچاکان و باوک سالاری و قوربانییەکانی ئادەمیزادانیان بۆ پاراستوون. ھەر وەك چۆن لە "کچی خۆر"دا یادگارەکانی سەرەتای ژبانى مرۆڤ و لە ئەفسانەکانی دیدا بوونەوەرە سەیرە ئەفسانەییەکان، وەك دێو و درنجەکان ھەن و ویتەیان کیشراو.

بەدریژایی ئەو سەدانەى کە ئەو ئەفسانە جادووئامیزانە پشتاوپشت لە باوکەو بۆ کور و لە کورەو بۆ نەو و پشتهکانی دی، سینە بەسینە ھاتووە و گەبوو ئەتیمە، وەرە وەردەش رەنگ و مانا و بۆچوونەکانی ناویان لە مێشکی ئەم سەردەمانەى ئەمرۆدا کال بوونەتەرە و مەبەستەکانی دوتینی خۆیانیان لە دەست داوە و ھەر بەشێوێ خەیاڵ و وەك کاریکی ھونەرى و رەگەزى سوننەتى دنیای سۆز و خەیاڵی چروپر کە پالەوانەکانی تیا دەژین و تیتیدا ھەلدەسوورین و سەرقالی کارەکانیان ماوەتەرە.

دەو ھەموو سەدانەدا، ئەفسانە جادووئامیزەکان وەك ئۆرگانیزمیک کارتیکردنەکانی ھەموو ئەو دنیا جیاوازەى دەوروبەرەکانی بەلای خۆیدا راکیشا بوو. شا و شازادەکان، باغ و باغچەى دلگیر و خۆش و باسەفا، کۆشک و تەلاری جوان، زۆرانبازی و بگرە و بەردە لەسەر دەسەلات و تەختی سەلتەنەت و گەیشتن بەکچی پادشایان؛ ھەموو ئەو شتانە کە دیاردەى چاخەکانی ناوەرەست بوون.

کامل بوونی پەیبەندییە کۆمەلایەتیییەکان، پالەوانانی تازەى ھیتا یە ناو ئەفسانە جادووئامیزەکانەو، کە بوونە شێوازى بنەما و خدە و نەریت و وەدبەیتانی گۆرانیك لە دەم و دووی قسە و گیتراوەو و گفتوگۆی سەردەمانیکی دوواتر.

بەھەر حال ئەفسانە جادووئامیزەکان ھیتدیک بەو لاوەترى دنیای خەیاڵات و داھیتانە لاوازەکانی رابوردو و رەنگدانەوێ بیروباوەر و بۆچوونە سوننەتیییەکانی دوتینی لە دەست چوون.

پیش ھەموو شتیک ئەو ئەفسانانە کەف و کول و ھەلچوون و داچوون و خەون و دیدی ئەو کەسانەن یا ئەو گەل و نەتەرەن کە دروستیان کردوون و زۆریان دەربارەى سەردەمە زێرینەکان و دادە

کۆمهلايه تيبه كان و ژيانى ناسووده و پر له خيتر و خوښى و كار و كردهوى به تام و چيژ و جوانى و ناشتى و نارامى گوي لى بووه و گيپراويانه ته وه. كه ئەمانه ش هه مووى ئەو پوووى ديكه ي مه سه له كه دهرده خه ن كه ئەو يش نازادى و سه ره به ستى و په هابوونه.

ئەفسانه جادوو ئامبزه كان زۆر به پووونى و ئاشكرايى پيشاندهرى راسته و خوڤى تايبه ته ندييه كانى خه لكى قه وقازن كه له باسكردنى سرووش و شيوه ي جل و بهرگ و پوژاكيان و هه لسوكه وت و خده و نه رپت و شيتوازي ژيانياندا په يره وييان لى كردوون و ديسانه وهش يه كيتيبه كى گشتى و تايبه تى و هاوبه شى و بهرين و بهر فراوان له حه ماسه خه ياليبه كانى ئەو خه لكانه دا هه به وهك: يه كيتى بيروباوه ر و مه وزوعاته كان و وپنه سازى و ته كنيكى شيعرى.

ئەفسانه جادوو ئامبزه كانى سى ميلله ت و نه ته وان كه ده وكتيبه يدا كو كراونه ته وه ته نيا به شيكى زۆر كه مى گه نجينه يه كى زۆر گه ورديه كه به ئيمه گه يشتووه. كه ئيستاش ئەوانه وهك ميرات و كه له پووورپكى زۆر به نرخ و گرانبه ها هه لده گيرى و ده پاريزرى. گه نجينه ي حه ماسه و ئەفسانه كانى خه لكى قه وقاز، به شيكى گه وره ي ميراتى شارستانيبه تى جيهانن.

پرۆفيسۆر: پومرانت سبوا

لوتمانی هه کیم

ئهفسانهیهکی ئه رهه نیهیه

له ولاتی ئادانی راوچییهک هه بوو ناوی پۆرتۆ بوو، ته مهنی پازده سالان بوو، رۆژێکی له راوی بارانیکی به کجار توندوتیژ و به خوپی لێ داگرد، روهی له ئهشکهوتیکی کرد، ههه که چوه ژووری پیره مێردیکی دیت سههه سههه ئاده مهبیان و لهشی لهشی ماران بوو و چوار ماری دیش خۆیان له ته نیشته بیهوه له گه زدابوو، تومهز ئهوه شای مارانه!

پۆرتۆ ههه خهیرا ئاورێکی خۆشی کردهوه و جلهکانی وه بهردان تا وشک بوونهوه، ئهوجا ههینای که بابیکی خۆشی لهو نیچیرهی راوی کردبوو دروست کرد، بۆ خۆی که مێکی لێ خوارد و ئهوی دیشی دایه مارهکان.

پیره مێرد گوتی: «ئهوهی خواردنی بدا دهی ئاویشی هه بی.»

کوره لاهو راپهیری و چوه سهه چالاوی و کوندهیهکی پر له ئاوی ههینایهوه ئهشکهوتی. قولکیکی له بهردی هه لکه نند و ههیندێکی ئاوتی کرد، مارهکان به رهو قولکه ئاوه که خزین، تا تیر بوون ئاویان خواردوه و جا هاتنهوه جیتی خۆیان.

پیره مێرد گوتی: «کوره کهم ئه دی ئاوی چۆن ده دهیه من؟»

کوره لاهو ههه خهیرا که وچه دارێکی دروست کرد و ئاوی پێدا به پیره مێرد دهه.

سێ شهو و سێ رۆژی ره بهق باران وه کوندهی سه ره ره وه ژیر برووکی نه دایه و ئهوه لاههش نهیتوانی پێ ده دهه ری ئهشکهوتی نێ.

پیره مێرد پرسی: «ئه پێ کوره کهم ده توانی ئاوی له ناو ئهشکهوتی پێدا که؟»

کوره بهم لاهو لایدا گهرا و سهه چاوهیهکی ئاوتی ده ئهشکهوتیدا دینهوه، هات له تهختی ئهشکهوتی قولتیکی قولتی هه لکه نند و ئاوی وه سهه گهیرا، دوا بهش چوه شووریکی راو کرد و ههینایهوه و کوته گۆشتی به شیشیهوه کردن و به پیره مێردی گوت: «ئهوه تویشوی تویه، کهینێ برا ده توانی بهخۆی، ئیستا من ده رۆم و دوا بهش دیمهوه.»

شای ماران گوتی: «کوره کهم باوه نا کهم تۆ جارێکی دی بیهوه.»

لاوه رۆیی، بهلام ژۆری پێ نه چوه دووباره گه راپهوه، خواردنی بۆ پیره مێرد و مارهکان ههینا بۆوه. که ههستا برواتهوه پیره مێرد بهردیکی ههینا دایه:

«کوره کهم، ئهه بهرده هه لکه، بهردیکی تابه تیهیه. شهوی وهک ئاگری دایهسی. له پارچه په رۆیهکی شینی وه رپێچه.»

دوا یی پیره مێرد تکای له کوره لاهو کرد تاویکی له ته نیشته بیهوه دانیشی. کوره له ته نیشته بیهوه رۆنیش و ئهوه گوتی:

«تۆ وه کوو فرزهندی خۆم نان و ئاوت بۆ ههینام. بهلام نه کهی هه رگهیز له لای ههچ کهس خۆت رووت

که یتهوه، چونکه نابی ههچ کهسیک نیشانهی منت به له شیهوه بیهی.»

شای ماران نیشانهی خۆی به پشته پۆرتۆوه نا.

لاوه لیتیدا رۆیش و له ولاتی فه ره نگیان بهردی فرۆشت، خانوویکی بۆ خۆی دروست کرد و چل سهه مه ریشی کری و به رهو ئهشکهوتی گۆرین وه پیتش خۆی دان، ههه که گه بشتهوه وئ مه ره کانی سهه برین و هه مسوی دایه مارهکان. بهرخێکی ناسکیشی بۆ پیره مێردی کرده که باب. پیره مێرد بهردیکی ژۆر گرانه های دیکه ی دایه لاهه که و گوتی:

«له باره ی منه وه ههچ به کهس مه لێ. من شای مارانم و ناویشم شا ماره.»

ده ده می مالاو اییه دا شامار ئه نگوستی بلند کرد. چوار مار پهیدا بوون. دوو مار له پیتشه وه و دووش له دوا یه لاهه یان به ری کرد. لاهه سوپاسی ماره کانی کرد و ئه وانیش له وه لامی سوپاسه کهیدا بنی پهبیان لسته وه. ده وه ده شدا پاشای ولاتی ئادانی تووشی نه خۆشیه کی ژۆر سهخت و گران ببوو و هه موو له شی به برینان داوه شابوو. پزیشک و چه کیمیان له سه ره وه کوو کردن. پزیشکی فه ره نگستان ده ستووری دا بوو دوو په له وه ران چاکه ن و له سهه برینه کانیان دانین، نازاری پاشای که مێک دامرکان و هه توره بوونه وه، به لام دوا ی ماوه یه ک سه ره له نوێ ئیش و نازار سه ریان هه لدا یه وه و وهک جار ان ده ستیان پێ کرده وه.

دوا ی ئه وه ی که ور با ترین پزیشک تهبیروانی، گوتی:

«شاها ئه گه ره کهسیک هه بی بتوانی ئه وه ده رمانه ی ده یلیم په یدا ی بکا و به یهینێ من به ماوه یه کی که م

چاره سه رتان ده که م و کو تایی به نازاره کانتان دینم.»

تومهز ئه وه پزیشکه جادوو گه ریکی په تیاره ی به ده فه سال بوو و خۆی کرد بووه پزیشکی چه کیمان،

دهیزانی که پورتو نیشانه‌ی شای مارانی به پشتیبیه‌وه‌یه. به شای گوت:

«پادشاه! تهنیا دهرمانی ئیوه شاماره و ئه‌ویش به‌کوره لاوتیک که ناوی پورتوئه ده‌کری پهدا بی. خو ئه‌گهر ناماده‌ی هینانی نه‌بی، ئه‌وه بی سئ و دوو به‌ریزتازان ده‌مرن.»

چوون پورتویان هینا و پاشا پیی گوت: «فریام که‌وه شاماری بی‌نین.»

شاه ئه‌وه کاریکی به‌کجار سه‌خته. مارانگاز ده‌یم و پتمه‌وه ده‌دن، گهره‌ی حه‌کیمان پورتوی هینا و له‌داری به‌ست و کویت دیشی، وهریگه‌رایه، هاتوهاواری پورتوی ده‌چووه که‌شکه‌لانی فه‌له‌ک، به‌لام گهره‌ی حه‌کیمان تا ده‌هات ههر ده‌ستی لی توند ده‌کرد و لیی ده‌دا. تا وای لی هات نه‌یتوانی هیچی دیکه به‌رگه‌ی ئه‌و نازار و ئه‌شکه‌نجه‌یه بگری و به‌ناچاری ملی دا بچی و شای ماران بی‌نی.

له‌پتوه (۱۰) ده‌سه‌ر شووری راوکردن و هینانییه ئه‌شکه‌وتی.

له‌به‌رده‌می شاماریدا کرئوشی برد و چه‌مایه‌وه. به‌لام شامار زور زووتر ده‌یزانی پورتو بچی هاتووه و چی ده‌وی و گوتی:

«زورت بۆ به‌داخه‌وه‌م، تو وه‌کوو جگه‌رگۆشه‌ی خو‌می و له‌گه‌ل‌یشته دیم.» بۆ سه‌به‌ی به‌یانی وهری که‌وتن، پورتو له‌پیشه‌وه و شاماریش له‌دواوه رتی ده‌کرد. له‌شکری ماران و بیستیان به‌رییان که‌ن و له‌گه‌لیان بچن به‌لام شامار ناماژه‌یه‌کی کرد و گوتی:

«وه‌گه‌رین. ئه‌گهر هات و ههر دیاربه‌کتان پی گه‌یی ئه‌وه بزانتن که هیچ شتیکی رووی نه‌داوه»

ماره‌کان راوه‌ستان و پورتو و شاماریش که‌وتنه‌ی. ههر رۆیشتن، ههر رۆیشتن تا گه‌ییینه ته‌په‌ی ناو‌رۆز که به‌گولی بۆن و به‌رامه خو‌ش داپوشرابوو، شامار ده‌ستی کرد به‌غونچه چینه‌وی، داینه پورتوی و گوتی ئه‌وانه به‌بی جووین قوت ده. دواپی پینچ چه‌پکه گولیشی چنی و دایه پورتو و گوتی: «ئو گولانه سئ جارن له‌ئوی کولیو هه‌ل‌کیشه و ئاوه‌که‌ی بخۆوه تا هیز و توانای شیفا به‌خشینی ههرچی گز و گیا و گۆل هه‌یه بی‌زانی.»

پورتو چی پی گوترابوو وای کرد، شامار فه‌رمانی پی کرد بنوی و سه‌به‌ی به‌یانی لیی پرسی:

«باشه پورتو، ئیستا هه‌ست به‌چی ده‌که‌ی؟ داخوا هیچ توانای شیفا به‌خشینی له‌مندا هه‌یه؟»

پورتو وه‌لامی دایه‌وه:

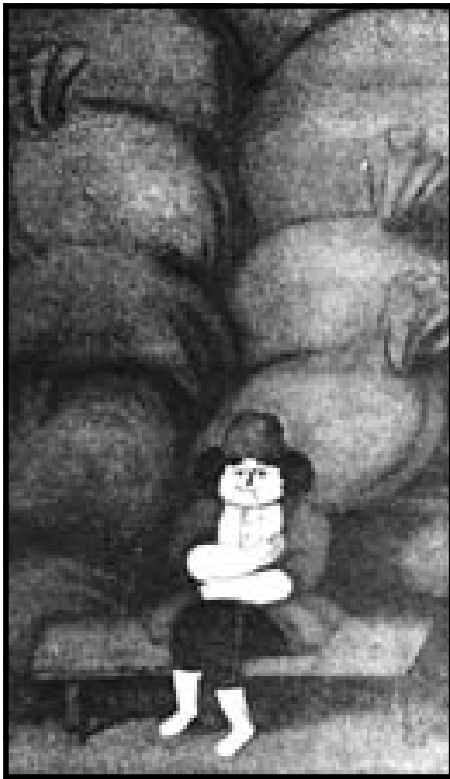
«شاه چوار میتشک له‌ناو کاسه‌ی سه‌ری تۆدا ههن، دوو میتشک له‌لای راست و دوو میتشکیش له‌لای چه‌پ، ئه‌وانه‌ی لای راست ژه‌هراوین و ئه‌وانه‌ی لای چه‌پیش شیفا به‌خشن.»

«بیاله‌یه‌کی پر شه‌رابی حه‌وت سانه‌ی کۆنم بده‌یه، دوایه بمۆینه ئینجا توند توند شه‌ته‌کم ده، سه‌رم بی‌ره و لاشه‌کم بنیژه، به‌لام له‌بیرت نه‌چی که هه‌میشه دیاری بۆ ماره‌کان بنیتری دنا ئه‌گهر وانه‌که‌ی ته‌واوی ولاتی خاپوو و ویران ده‌که‌ن.»

پورتو ئه‌وه‌ی پیی گوترابوو به‌ئه‌نجامی گه‌یاند، دوایه دوو جو‌ر دهرمانی له‌میتشکی شامار دروست کرد، دهرمانی‌کیان ژه‌هر و ئه‌وه‌ی دی شیفا به‌خش و چووه به‌رده‌می پاشا، پاشا فه‌رمانی به‌حکه‌یم باشی کرد دهرمانه‌که‌ی تا‌قی بکاته‌وه، پورتو دهرمانه‌ ژه‌هره‌که‌ی دایه، ههر که له‌سه‌ر لیوی دانا به‌لادا هات و مرد. به‌لام پورتوی راوچی دوا ئه‌وه‌ی بۆ خو‌ی دهرمانه شیفا به‌خشه‌که‌ی تا‌قی کرده‌وه و دایه پاشاش. پاشا ههر که دهرمانه‌که‌ی خوارد شیفا‌ی هات و چاک بۆوه. له‌و رۆژه به‌دواوه پورتو بووه حه‌کیم باشی و به‌ناوی

لوقمانی حه‌کیم ناو و ناوبانگی رۆیی.

ماریک له‌لاوه به‌مه‌رگی شاماری زانیبوو، به‌ماره‌کانی دیکه‌شی گوت، ماره‌کان لی‌ک خرپوونه‌وه و ده‌ستیان کرد به‌نه‌هیشتنی خه‌لکی ولاتی.

پاشا که به‌مه‌ی زانی ده‌ستورید به‌دوا‌ی حه‌کیم باشیدا نارد و لیی پرسی چاره‌چیسه و چ بکه‌ین؟ پورتو چل پارچه جهرگ و ته‌زیحی نویژی شاماری هه‌ل‌گرت و چووه سه‌ردانی ماران، ههر که چاویان به‌ته‌زیحه‌که که‌وت هه‌موو دامرکان و هیتور بوونه‌وه و لوقمانیان کرده‌ شای خو‌یان. لوقمان به‌مارانی گوت: «مادامه‌کی جهرگتان به‌دیاری پی‌گه‌ییوه، دل‌نیاش بن که شاتان ههر زیندووه.»

لوقمان ناوبانگی‌کی زۆری پهدا کرد، ئه‌و دهرمانه‌ی له‌میتشکه سه‌ری شاماری دروست کردبوو مردووی پی زیندوو ده‌بۆوه و تا حه‌وت سالانیش که‌س نه‌مرد. ژنی‌ک که هه‌موو رۆژی ده‌هاته لای لوقمان و جلی بۆ ده‌شوشتن جارێکیان کوره لاوتیکی گهنج و شوخ و شه‌نگی ده‌گه‌ل خو‌ی هینا. ژنی لوقمان لیی پرسی:

«ئو کوره‌ لاهه‌ کتیبه‌؟»

«ئوه‌ کورمه‌، که‌ر و لاله‌، زور مه‌منوون ده‌یم به‌حکه‌یم باشی بلپی بیکاته شاگردی خو‌ی.»

لوقمان قایل بوو.

رۆژی‌کی لوقمان به‌خیزانه‌که‌ی خو‌ی گوت: «ژنه‌که

وا پیده‌چی که ئه‌و کوره‌ لاهه‌ نه‌ که‌ر بی و نه‌ لال!»

لوقمان ده‌یویست نه‌یتیبیه‌کانی کاره‌که‌ی له‌و کوره‌ لاهه‌ وه‌شیری. هیچ گوتی نه‌ده‌دایه ههر بۆ ئه‌وه‌ی وازی لی بی‌نی و پروا. به‌لام شاگرد تا ده‌هات زیاتر خو‌ی ماندوو ده‌کرد و شانی ده‌دایه به‌ر ماندوو‌بوون و ئه‌شکه‌نجه و ئیش و نازاری کاره‌که‌ی. ههر کاریکی حه‌کیم پیی بسپاردایه ئه‌و زور به‌ته‌واوی و وردی و پوخته‌بییه‌وه ئه‌نجامی ده‌دا. ئه‌و کوره‌ جحیله‌ حه‌وت سالی ته‌واوی به‌رده‌ستی لوقمانی کرد.

رۆژی‌ک پیاویتی ده‌وله‌مه‌ند که له‌ ولاتی‌کی زور دووره‌وه هاتبوو و دوو چاری سه‌ریشه‌یه‌کی به‌کجار زور سه‌یر بسوو هاته لای لوقمانی حه‌کیم. لوقمان بریده ژووری نه‌شته‌رگه‌ری خو‌ی و به‌شه‌ره‌تی‌کی بی‌هۆشی کرد. دواپی به‌کیردیک کاسه‌ی سه‌ری هه‌ل‌گرت. دیتی ئه‌وا جان‌ه‌وه‌ری‌کی حه‌وت سه‌ری به‌میتشک‌یه‌وه نووساوه. زۆری هه‌ول دا و زۆری کرد و کۆشا و خو‌ی هینا و برد به‌لام بی سوود بوو، نه‌یتوانی هه‌لیقه‌نی. حه‌کیم له‌ ماندوویه‌تیان تک تک ئاره‌قه‌ی به‌نیوچاوانیدا ده‌هاته خواری. شاگردی

حهکیمیش که به دزیبوه و چاوی له کاره بچ نه نجامه که ی وهستای بریبوو نارامی نه ما و خۆی پیرانه گیرا و هاواری کرد:

«وهستا مقهسته که هینده گهرم که تا سوور سوور ده بیته وه، نه ودهم ده توانی به ئاسانی نه و جانه وهره له میتشکی که یته وه و بیهتیته ده ری.»

شاگرد که چۆنی گوت هه کیم وای کرد و نه شته رگه ریبه که ی نه نجام دا و نه خو شه که ی چاک بو وه، به لام شاگرد که هه لات و چۆوه مالتی. سن کووپه ی به کجار زۆر گه وهره ی هینان: به که می پر کرد له شیر و دووه میشی پر کرد له شه پاب و بو خو شی چوه ناو نه وه ی سه پته میان وه.

ئیسنا نه وه لیتره به جی دیلین و ده چینه وه سه ر و سو راغی لوقمانی هه کیم. لوقمان چ جیبه ک نه ما له شاگردی نه کا به لام نه ی دۆزیه وه. ده خه و بییدا دیت که نه و کوره لاره له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده زی، لوقمان هات و لو تکه به کی کری و به نیو ده ریایاندا که و ته چارۆکه با هه لدان.

به لام چه ندی کردی و کرانندی پیتی نه دیترایه وه، دوایی هات چوه لای دایکی و گوتی:

«من پیره میردیکی ته من سه د و چل ساله م. پیتم خو شه کوره که تان بیینم. له غه بیه وه پتیا ن گوتوم که کوره که تان له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده زی. نه و م بو بیته وه سو تیندیشته بو ده خۆم هیه چی لی نه که م.»

دایکه کوره که ی له کووپه ی ده ریانا و بر دیه پیتش لوقمانی هه کیم. هه کیم گوتی:

«رۆله وهره وه لای من، من نه و ا پیر بووم و ده ردم کاریبه و ده رمانی نیبه و ده رۆم و ده بریتمه وه و له بیر و خه بالان ده چمه وه.»

کووپرگه که دهستی وهستای خۆی ماچ کرد و گه رایه وه لای.

لوقمان بریاری دا سه رله نو ئی جحیل بیته وه و به شاگرد که ی گوت:

«کووپتی گه وهره وه سه ر ئاگری نی و جامیتیک شه ریته تی پریش بده به من.»

هه ر کاتێ ئاوه که کو ئی بمخه ره ناو کووپه ئاوه کولا وه که، سه ری کووپه که شه دامه پۆشه، دوای چل سه عات بمه پینه ده ری. له پارچه خوریبه که م وهری پچه و نه و قه تره یه شم دلۆپ دلۆپ ده زاری که.»

کوره هه موو شتیکی به ده ستووری وهستای نه نجام دا. به لام ده و ده مه یدا که قه تره که ی ده زاری ده کرد دهستی له رزی و ته نیا دلۆپتیکی گه بیسه زاری لوقمانی. نه و دلۆپه توانی ته نیا چه ند هه ناسه یه کی که م بیته بیته وه که هاواری لی هه ستا:

«تیبیکه، تیبیکه، تیبیکه!» مرد.

شاگرد هینای وهستای له ته نیشت شاماریه وه به خاک سپارد و له دوای نه و بو خو ی بو به هه کیم باشی.

به سه رهاتی مانگا سووری

نه فسانه یه کی نه ره نیسه

هه بوو، نه بوو، رۆژتیک بوو رۆژگار تیک بوو، شوانتیک هه بوو له گه ل ژنه که ی و دوو مندالی که به کیکیان کوپ و نه وی دیکه یان کچ بوو، زۆر به خو شی و ئاسو ده یی ده ژیان. له مالتی دنیا یه مانگایه کی سووری په نگ تیریان شک ده برد. رۆژتیک ژنه که ی مرد، شوانه دوای ماوه یه کی ژنیکی هینا یه وه. نه و زردایکه زۆری به رامبه ر نه و دوو منداله له دلیدا بوو و هه میسه ده یگوت:

«خۆ نه وانه مندالی من نین چۆن ده توانم خو شم بو تین.» هه میسه هه ر کوتان و پیتدادان بوو و به رده وام نازار و نه شکه نجی ده دان.

رۆژتیک شوانه بریاری دا بیاننیریتته به ر کار و به رخان تا له مالتی وه دوور که ون و له به ر چاوی نه و زردایکه ی نه میتین.

منداله کان که ده گه ی نه ده شتی، ده ستیان ده کرد به گریان، له پر مانگا سوور تیکیان لی نزیک بو وه و گوتی:

«غه من مه خۆن، وردیله کانم، هه موو شتی چاک ده بی، من ئاگام له کار و به ر خه کان ده بی.»

مانگا سوور به لینه که ی خۆی به جی هینا، به درتزیای رۆژی ئاگای له کار و به ر خه کان ده بوو و ئیواران له گه ل زه رده ی خۆرا وایه خری ده کرد نه وه سه ریبه ک و منداله کانیش وه پیتش خۆیانیان ده دان و به ره و مالتیان ده کرد نه وه.

هه موو سه یه نایش زردایکه که هه ندیک نانی ره قی وشکی بی پتخۆر بو ده پیتچانه وه و ده بدان، به لام له ده شتی مانگا سوور یان ده گه یشتی و شیر ی ده دان، تا به نانی بخۆن. نه وانیش مانگا سوور یان ده دۆشی و تیریان نان و شیر ده خوارد. دوای ماوه یه ک زردایکه کچتیکی بوو، که کچه که فرا ژوو بوو ته و او له خه م ره خسی ره گه ل منداله کانی خست و نه ویشی نارده به ر په زی، به لام وه ک نه وانی دی هه ر ته نیا نانی ره قی وشکی بو ده توریتنی نه ده نا. به لکه چه ند نان تیک ناسک و تازه و نه رم و شلی بو ده پیتچا یه وه. له ده شتی مانگا سوور به منداله کانی گوت:

«قه ینا، لی گه رین با نه و منداله ش له شیر که ی من بخواته وه، شیر که ی من به زاری ئیوه شیرینه و ده زاری ویدا وه ک ژه قنه مووتی تالی لی دی!»

سه ره نجام تا ده هات نه و زرخوشکه یان رۆژ به رۆژ له رو لاوا تر ده بوو و ده بنیسه. به لام منداله کانی شوانه ی تا ده هات هه لیان ده دا و پتچکه ستوور و مه ستوور تر ده بوون. زردایکه که هیه سه ره ده رتیک ی بی له وه نه ده کرا.

رۆژتیک له کچه که ی خۆی پرسی:

«من هه موو رۆژی چوار پتچ ناسکه نانی تازه و نه رم و شل بو تۆ ده پیتچمه وه و بو وانیش هه ر ته نیا نانه ره قتیکی وشکه لاتوو، که چی ده بینم تۆ رۆژ به رۆژ هه ر داده مالتیو و ده بنیستی، که چی نه وانی دی تا

دئ سەر و مل زل و ئەستوورتەر دەبن... ئەوه چیبه؟»
کبژۆله که گوتی:

«دایه شیرى مانگا سوورى بەدەمى وان شیرینه و بەدەمى من دەلبی ژههرى ماری تاله.»
زردایکه گوتی:

«ئاوا، زۆر چاکه بۆ خۆم چارهى دهکەم.»

بۆ سبهینى یهکه مین شتییک که زردایکه بهمیردهکهى گوت ئەوه بوو:

«ئەوه نابینى کچهکه مان چه ند نه خوۆشه؟ دوی شهوئ له خهوتمدا دیت ئەگەر بیت و مانگا سوورئ
وه کوژین کچهکه مان چاک دهبیتتهوه.»

میرده له وهلامدا گوتی:

«نهمانى ئەو مانگایه زۆرم په ریشان دهکا.»

ژنه دهستویرد گوتی:

«ئەدى نهمانى کچهکهت په ریشانت ناکا؟»

ژنه هیندهى پین داگرت و هیندهى خو هینا و برد تا سه ره نجام پیاوه ته سلیم بوو و بریارى دا مانگا
سوورئ سەر برئ.

مندالهکان ناگایان له هیچ نه بوو، که چونه دهشتی دیتیان مانگا سوور زۆر غه مبار و خه مۆک لووتی
داژنه نیوه.

مندالهکان پرسیان: «مانگای دلۆقان، ئەوه بۆ وا غه مناک و خه مۆکی؟»

«منداله وردیله خوۆشه و بیسته کانه، زردایکه که تان پیتی ده که وشن ناوه له بهر خاتری کچه که ی
وه مکوژن.»

«مانگای میهره بان، دهچینه لای زردایکه که مان و لیتی ده پارێتینه وه واژت لی بیتن، خو ئەگەر ئەوه مان
له گه ل بکا ئەوا دهست و پیتی ماچ دهکەین.

«نا، مندالینه وانکه کن، چونکه ئەو ته نیا وه لامه که ی ئەوه یه که لیتان ددها و به وهش من زۆر نا راحت
دهم. ئەوه ی که ده بیج بیکن ته نیا ئەوه یه که قرتقرتۆکه یان هه لپرم به دزیبه وه خوینته که م له دم و
نا راحت ده م. ئەوه ی که ده بی بیکن ته نیا ئەوه یه که قرتقرتۆکه یان هه لپرم به دزیبه وه خوینته که م له دم و
چاوتان هه لسوون چونکه دم و چاوتان وه ک زیری ددره وه شیتته وه. قۆج و سمه کانیشم به رن له ته ویله ی له
چالینکی نین. رۆژنیک دیت ئەوانه تان ده فربا دیت.»

مندالهکان به کوژ دهگریان. مانگایه که لیتی پرسین: «ئەوه بۆ ده گرین؟»

مندالهکان گوتیان:

«ئەگەر تو نه مپیتی کی ناگای لیمان ده بی؟ کی خواردمان ددهاتى و یارمه تیمان ددهات؟»

مانگا وهلامی دایه وه: «مه گرین، له گه ل من وهرن، پیریتنیک هه یه دهیناسم، ئەو ناگای لیتان ده بی.»

مانگا سوور مندالهکانی برده لای پیریتن و گوتی:

«ده زانی ده یانه وئ بمکوژنه وه؟»

«به لئ ده زانم.»

«چاکه ئەوا ئەو مندالانه ی که زۆرم خوۆش ده وین ئەوا هینا و منه ته لای تو، دوا تکاشم ئەوه یه که تو ش

زۆرت خوۆش بوین.»

پیریتن گوتی: «به چاوان، جا چۆن خوۆش ناوین.»

دواى ئەوه مانگا سوور به مندالهکانی گوت که شاخهکانی بپرنه وه گوتی:

«هه ر کاتى برسیتان بوو، بچن شاخه کانه م بپن و بیافژن، تیر ده بن. هه ر کاتیکیش له دهشتی بوون

ئەوا پیریتن ناگای لیتان ده بی و یارمه تیمان ددهات.»

بۆ سبهینى مانگا سوور یان سه رپری منداله تبه وکان قاپیکیان خوینى مانگا سوورى هینا و بردیانه

ژوورئ و ده سه ر و چاوی خوینان سوی، تا بلتی جوان و بهرچا و بوون.

زرخوشکه که یان یه که مین که سیک بوو که پشکه گوشتیکی مانگا سووریتی ده زاری نا. به لام گوشته که
ده زاری ویدا تامی کای ددها. دوا بی هیندیکیشیان دایه مندالهکانی دی، تامی گوشته که ده زاری واندا
تامی ههنگوینی ددها. دوا بی مندالهکان سه لک و پین و ئیسقانه کانیان کوژدنه وه و چون له ته ویله ی
ده چالیتیان ناو هه ر کاتى برسیش ده بوون ده چون له ته ویله ی شاخی مانگا سووریتیان ده مژئ و تیر
ده بوون. هه میشه ش برسی بوون، زردایکه که شیان له نانی رهق و وشکه لاتوو زیاتر هه یچی دیکه ی
نه ده دانی و کچه که ی خوۆشی ده ماساند.

زستان بوو مالتی شوانه ی بانگه یشتنی زه ما و ندى ماله بوو کیک کران، زردایکه کچه که ی خزی
پازانده وه و ره گه ل خو ی دا، و منداله تبه وکانی دی له مالتی به جت هیشتن. دهنگی مانگا سووری له
ته ویله ی را بلند بوو. به دهنگی وی پیریتن له ئەشکه و تیرا په یدا بوو، که لیتنیک ته ویله که ی دایه وه، دوو
دهسته جلی جوان و رازاوه ی ده رینان و ده بهر مندالهکانی کردن و وه دوو خو ی دان بۆ شایبه.

لهوئ بهرامسهر زردایکه که بیان دانیشتن. بهلام ئه و نهیناسینهوه، زۆری تییه لروانین و زۆریشیان لئ وردبۆوه و دهبرهوه چوو:

«چ مندالئیکی جوانن! جل و بهرگه کانیان چ رازاوهن! ئه و کوره لاره لئی دهگه پام بیسته زاوام ئه ویه.»

شه و درهنگانیک که میوانه کان په رته بیان کرد، پیریتن به سپایی منداله کانی هینانه ده ری و له ته ویله ی جله کانی لئ داکه نندن و شار دنییه وه و جل و بهرگه شر و وړ و دراوه کۆنه کانی خو بانی ده بهر کردنه وه. منداله کان به دلی شاد و رووی گه شه وه به ره و مال دهستیان به غاردانئ کرد و چوونه وه خه ویان له خو خست. هه ره که زردایکه که شیان هاته وه له خه وئی راست کردنه وه و گوئی:

«ته مبه لینه، ئه وه بۆ نوستون؟ ئه گه ره ده زانن چ مندالائیکی جوانکیله و رازاوه له و شاییه به دا دیتون، کچۆله کی ژیکه له ی جوان به پا پوو چیکی سپی زبۆین و کورپیکی روو گه ش و خوش رووی جوان به پیتلاوئیکی زه ری زیرییه وه، ئای چ جلیکیان له بهر بوو! ئای که به نرخ و گرانبه ها بوون!»

«دایه، ئه دی ئیمه تان بۆ له گه ل خو تاندا نه برد؟»

«ئای له و سهیره ی، پیتان وایه له سه ر ئیه راوه ستابوون! پوژن بنوون، پیسی خه لیسینه!»

بۆ به یانی زردایکه که چنگیکی هه رزن ده له گه نئیکی کرد و گوئی:

«وه رن ده سکه نه به گریانی تا به فرمی سکان ئه و هه رزنه ی داده پوژن.»

بۆ خوئی سه ره له نوئ کچه که ی خو ی گوژی و ملی لئ نایه وه بۆ شاییه و منداله کانی دیکه ی له مائی به و حاله ی به جیهیشتن به لام سه ره له نوئ پیریتنیش په یدا بۆوه و وه ک روژی پیشوو منداله کانی گوژین و بۆ شاییه ی بردن. دوا ی نان خواردنئ که میوانه کان دهستیان کرده وه به رویشتنی پیریتن دهستی منداله کانی گرتوه و به ره و مال بوونه وه. ده وده مه یدا که به لای هه وزی پاشایدا ده رویشتن تاکیکی پا پوو چی کچه که ده ناوی هه وزه که کهوت کچۆله که زۆر ناراحت و هه راسان بوو له تاوان:

«دایه، دایه گیان، پا پوو چه که م کهوته ناوئ.»

«قه ی ناکا کچی خو م، خیرا که ن تا پیش ئه وه ی زردایکه که تان بگا ته وه مائی ئیمه بجینه وه. ئه گه ره ئه و ئه و جل و بهرگانه تان بیسنی لیتان ده ستینئ. که گه یشتنه وه مائی پیریتن جله کانی له بهر منداله کان دارنی و چو و شار دنییه وه و جله کانی خو بانی ده بهر کردنه وه. منداله کان چوونه ناو جئ و خو بانی له خه و خست. به لام زردایکه که هه ره که گه بییه وه مائی، ئه وانی له خه و هه ستاند:

«ئه وه بۆ نوستون ته مبه لینه، ئه و مندالانه ی دوئ شه وئ هاتبوون ئه و روئ هاتبوونه وه، به لام ئه مجاره بیان به جل و بهرگتکی زۆر جوانتره وه! به لام وه ک برووسکه له شاییه که ون بوون.»

منداله کان وایان پیشاندا نوستون و له سه ره خوئ پیده که نین.

بۆ سه به ی به یانی شازاده فه رمانی دا ئه سپه که ی به رنه ئاودانئ، مه یته ره ان ئه سپیان پاکیشایه سه ر هه وزی، به لام هه رجیبیان کرد و کراند ئه سپ له ناوئ نیزی که نه بۆوه و رووی له هه وزی نه کرد و خو ی له قه ره ی هه وزی نه دا. هه والیان دایه شازاده ی، شازاده بۆ خوئی هات دینئ ئه و شتیک به سه ر ناوئیه دده ره و شیتنه وه، ده ستووری دا ئه و شته ی بۆ بیتن، هینایان، هه مووی لئ خه بوونه وه و دیتیان لینگه پا پوو چیکه. شازاده لینگه پا پوو چه که ی برده لای شای و گوئی:

«گه ورم ئه و کیژه ی پیتی پر به پری ئه و پا پوو چه یه ده مه وئ بۆم بیسنه وه. ئه گه نا به بی وی ناتوانم بژیم.»

پاشا ته ته ری به هه ر چوار لای ولاتیدا بلا و کردن و فه رمانی دا هه رچی کچ و کالی ولاتی هه ن هه مووان بیسنه ده رباری شای. هه رچی کچ و کالی ولاتی بوو خریان کردنه وه، ته نیا کچه تیو مابوو که زردایکه که ی نه بهیشتبوو بجیه ته کۆشکی شای:

«کچه تیوه جریپنکی وه ک تو چ کاری به کۆشکی شایه؟ من کیژه که ی خو م ده تیرم.» دهستی کچه که ی گرت و له گه ل خو ی برد.

پاشا پا پوو چه که ی به پیتی هه مووان تا قی کرده وه به لام به پیتی که سیان نه بوو. پرسى:

«چ کیژۆله یه ک نه ماوه، هه موو لیته ن؟»

وه زیران ولامیان دایه وه:

«به لئ هه موویان لیته ن، ته نیا یه ک کیژۆله ی په رپووتی شه پرتو نه بی.»

«هه ر ئیستا بیه یتن.»

هه ر خیرا چوون و کچه که بیان هینایه کۆشکی و پا پوو چه یان به لاقی گرت، راست ژماره و ئه ندازه ی خو ی بوو. شازاده زۆر دلی خو ش بوو، دهستی کیژۆله که ی گرت و گوئی:

«ئه وه یه بوو کی هه لئاردی من.»

پاشا و شازن و وه زیر و میوانه کان، هه موو تیکرا له هه وئیه ئه وده دا بوون شازاده چا و له و کچۆله یه بپوشی و پیتان ده گوت:

«تو شازاده یه کی، چۆن ئه وه به راستته؟ ده ته وئ ئه و کچه هه ژاره شه پرتوه شر و شیتال دراوه بیتی؟!»

«به لئ، ده یخو ازم و ده بیهنم.»

له کچه یان پرسى و له کوئرا هاتوه. کچۆله که گوئی:

«بایم پیاوئیکی پیره، زردایکیک و زرخوشکیک و برایه کی خو م هه یه.»

«ئه دی تاکه که ی تری پا پوو چه که له کوئیه؟»

«نازانم، دایکم ده زانئ.»

کچۆله که هاته وه مائی و زردایکه که هه ره له کۆشکی مایه وه تا به لکه ئئ ئه وه خوایه بتوانئ شازاده ی له و کاره ی وه گیتئ. به لام شازاده نه یسه لماند و نه چووه گوئی.

سه لکی مانگا سوورئ بانگی کیژۆله خانیتی کرد:

«برایه که ت بنیره لای شازاده و پیتی رابگه یه نئ که ئه مشه و پیره دایکت دیت و له شازاده ت ماره ده کا.»

کچۆله که چی بیستبوو ئه نجامی دا.

شه و درهنگانیک شازاده هاته لای و پیریتن کچۆله که ی زۆر جوان رازاند بۆوه و پیتی گوت ره گه ل شازاده ی که وئ، شازاده شه ئه وئ له گه ل خو ی برد و ماره ی پری.

دوا ی هه فته یه ک زردایکه که هاته کۆشکی شای و تکای لئ کرد بوو که خان دوو روژان بیسته وه

باوه خوندي. كه بووكي بردهوه هيناي هه چي جل و بهرگي بووكينيبييه له بهري داكنه و له بهر كچه كه خوي كرد و برديبهوه كوشكي شاي و تا ببينه هاوسهري شازادهي و بۆ خوشي هاتهوه مالى. كه شهو هات شازاده چوه ژووري هاوسهركه، ديتي فيتليان لى كردووه، چوه لاي شا و همموو شتيكي دهريارهي دوو روويي و فيل و فهتر و تهله كه زردايكه كه پى گوت. پاشا زۆر تووره بوو و فهرماني دا خوي و كچه كه شاريه دهركه. دهستويتهوند راپهريه، به فهرماني شا زردايكه تيروهبي و بهدغه ساله كه و كچه كه يان له شاري ودهرنان.

ئوخيك

ئەفسانەى ئەرمەنى

رۆژ و رۆژگارتيك بوو، ژن و ميترديك تاقه كورتيكيان هه بوو، رۆژتيكي بابكه دهستي كورهي گرت و ودهوو خويدا تا له شاگردييه كي دامه زريني و فيري كاريكي بي. له ريبه گهينه سهركاني و ناوتيكي و لاياندا، بابكه هينديكي ئاو خواردهوه و گوتي:

«ئوخى.»

له پر ئوخيك (خيوى ئاوي) له ئاوي هاته دهري و پرسى:

«هه چي دهفرمون سهرم له ريتانه؟ خهريكي كوتين.»

كرمانجه وهلامى دايهوه:

«كوركه م بۆ شاگرديه ده بهمه لاي پيشه گهريكي.»

«ئوى به من بسپيره، من پيشه گهريكي چاكم.»

بابه كوركه ي بهوى سپارد. ئوخيك كورهي له گهله خويدا بردهوه بن مالى ئاوي و كرممانجه گهرايهوه مالى. ماوهيك رابرد. ژباني مالى كرممانجهي زۆر سهخت و ناخوش رادهبرد. رۆژتيكي بابكه هاتهوه سهركاني و ئاوي و هينديكي ئاو خواردهوه و گوتي:

«ئوخى!»

«ئوه بۆ بانگم دهكهى؟»

بابه گوتي:

«ژبانمان زۆر ناخوشه، هاتووم كوركه ي بهرمهوه، بهلكه ئى ئوه خوايه يارمه تيبه كمان بدات و بههانا مان بي.»

ئوخيك گوتي:

«ئوه جاري هيج فير نه بووه.»

«جا باشه ئه گه ر وايه هه نه بي شتيكمان بديه هه تا كوركه دپتهوه پي بيژين.»

ئوخيك چوه بن ئاوي، سفره به كي هينا و دايه دهست كرممانجه كه ي و گوتي:

«هه كاتي برسي بوويت، ئوه سفره ي راخه.»

كرمانجه سفره كه هه لگرت و بهرهو مال بۆه، هه كه گه يشتهوه سفره ي پان راكرد و كتوپر هه موو جۆره خوارديتيكي له سهه تاماده بوو. ئيدي ژن و ميترده هيج تهنگ و چهله مه به كيان نه ما، رۆژتيكي ژنه گوتي:

«ئهرى بۆ ژني سولتاني بۆ نيوه رۆبه كي بانگه پيشتن نه كه بن؟»

ميترده گوتي:

«نا وا چاكه لبي گه ربي، چونكه هه چاوي بهو سفره به بكه وي دهيهه وي.»

ژنه هەر سوور بوو که: «هەر چی ده‌بێ با بێ، من ده‌بێ هەر بانگه‌یشتنی کهم.»

«کچی نه‌که‌ی، ئه‌وه راست نبییه، ئه‌وه پیت ده‌لیم دوایه په‌شیمان ده‌بییه‌وه.»

به‌لام ژنه هیچ گوێی نه‌دایه قسه‌ی مێرده‌که‌ی و ژنی سولتانی و ژنانی دهر و دراوسێی هه‌موو بو نانه‌خوردنی نیوه‌ڕۆیه بانگه‌یشتن کردن. که هه‌موو هاتن و خڕ بوونه‌وه و دیتیان هیچ شتیکی بو نیوه‌ڕۆیه نه‌کراوه، ته‌نانه‌ت ته‌ندوو‌ریش دانه‌خرا‌بوو. میوانه‌کان تێکیانه‌وه هاو‌یشت و لیکتریان ده‌پرسی:

«باشه ئیمه‌یان بو بانگه‌یشتن کردووه؟»

وه‌ختی نیوه‌ڕۆیه خانه‌خوێ هینای سفردی راخست و ده‌سته‌جێ هه‌رچی جوژه خواردنیکی خوش و به‌تامه له‌سه‌ر سفردی قووت بووه. ژنی سولتانی له‌ دلێ خویدا گوتی:

«ئوه سفردیه بو من باشه.» و به‌گوێی کاره‌که‌ره‌که‌یدا چرپاند و گوتی:

«له‌ مالتی سفردیه‌کی له‌و رهنگه‌مان هه‌یه، خیراکه زو برۆ بیه‌ینه.»

کاره‌که‌ر ده‌ست‌بر‌د چوو سفردیه‌ی هینا و هاته‌وه، ژنی سولتانی زۆر وه‌ستایانه و به‌دزییه‌وه چاپو‌و‌کانه سفرده‌که‌ی گۆزی.

میوانه‌کان مالا‌و‌ایب‌یان کرد و ڕۆینه‌وه.

ئهو شه‌وه ده‌مه و ئیوارێ، ژنی کرمانجه‌ی وه‌ک جار‌ان سفردی هینا و را‌بخست، به‌لام هیچی له‌سه‌ر په‌یدا نه‌بوو. پیتیان و ابوو ژنی سولتانی سفرده‌که‌ی دزیب.

بو سبه‌ینێ ژن و مێرده هه‌ر دوو پتکه‌وه چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوێ، ئاویان خوارده‌وه و گوتیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک ده‌ست‌بر‌د له‌ ئاوێ هاته‌ ده‌ری:

«ها چتان ده‌وی؟»

«برسیمانه!»

«ئهدی سفرده نه‌دانێ!»

«ژنی سولتانی هاته مالتی مه‌و سفرده‌که‌ی دزی.»

ئوخیک چۆه بن ئاوێ و کووله‌که زه‌ردکیکی هینا: «ئوه کووله‌که زه‌ردکه‌یه، هه‌ر کاتیکی رایته‌کین یه‌ک ده‌سته سواری جه‌نگی لێ دینه‌ ده‌ری و به‌گژ سولتانی‌دا دین.»

ژن و مێرده کووله‌که زه‌ردکه‌یان هینایه‌وه، له‌ مالتی ده‌ستیان کرد به‌را‌ته‌کاندنێی. سواری جه‌نگی به‌خۆ و به‌چه‌کی ته‌واو عه‌یاره‌وه هاته‌ ده‌ری و تاویان‌دایه مالتی سولتانی و دهر و دیوار و ده‌رکه و په‌نجه‌رده‌ی ماله‌که‌یان ورد و خاش کردن و ئاداریان به‌سه‌ر پاداریه‌وه نه‌ه‌یشت. خه‌لکیکی زۆر خڕبوونه‌وه و پرسیان:

«ئوه بو هیرش ده‌به‌نه‌ سه‌ر سولتانی؟»

سه‌ریازه‌کان وه‌لامیان دانه‌وه:

«ئیمه بو ئه‌ستانده‌وه‌ی سفردیه‌که ده‌جه‌نگین که ژنی سولتانی دزیبه‌تی.»

ترسی له‌ ده‌ستدانی تاج و ته‌خت و به‌ختیان سه‌رتاپای سولتانی داگرت و چوو سفرده‌که‌ی هینایه‌وه و دایه‌وه ده‌ست جه‌نگا‌وه‌ره‌کان.

ئهو انیش سفرده‌که‌یان دایه‌وه کرمانجی و هه‌ر به‌فه‌رمانی وی هه‌موو چوونه‌وه ناو کووله‌که زه‌ردکه‌ی و ئه‌ویش هینای کووله‌که‌ی به‌دیواریه‌وه هه‌ل‌واسی. چه‌ند سالتیک تیبه‌ری. سه‌ره‌نجام رۆژیکی کرمانجه به‌ژنه‌که‌ی گوت:

«ئیتستا پیم وایه کوره‌که‌مان شتیکی فیر بووین، با بچین و بیه‌ینینه‌وه.»

چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوێ و ئاویکی زۆریان خوارده‌وه و گوتیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک په‌یدا بوو و پرسی:

«بو بانگتان کردم؟»

«کوره‌که‌مان بده‌وه، ئوه ماوه‌یه‌کی یه‌کجار زۆره شاگرده.»

ئوخیک گوتی:

«با بچم تا‌قی بکه‌مه‌وه، ئه‌گه‌ر زانیم بوته وه‌ستا ئوه بو‌تان دینمه‌وه.»

ئوخیک چۆه قوولایی ئاوێ تا بچیته‌وه مالتی. ئوخیک کچیکی هه‌بوو ئهو کچه به‌کوره‌ی گوت:

«ئوه هه‌موو که‌لله سه‌رانه ده‌بینی؟ ئوه هه‌موو سه‌ری شاگرده‌کانی با‌من. ئه‌گه‌ر با‌م پرسێ داخوا هیچ فیر بوی، وه‌لامی بده‌وه نه‌خیر. دهنه‌ تۆش وه‌ک ئه‌وانه بێ سه‌ر ده‌بی.»

ئوخیک هاته‌وه مالتی و له‌ کوره‌ی پرسی:

«باشه، رۆله پیم بلتی بزانه‌م داخوا هیچ فیر بوی؟ ئوه داک و بابت هاتوون بته‌نه‌وه.»

کوره‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌خیر وه‌ستا.»

ئوخیک به‌مست و پتله‌قان وه‌ریگه‌را‌یه: «بلتی فیر بووم! بلتی فیربووم!»

به‌لام کوره به‌رده‌وام ههر ده‌یگوت:

«نه‌خیر، نه‌خیر، نه‌خیر!»

تا سهره‌نجام ئوخیک له پهل و پۆ بو له ماندوو به‌تیبیان و ئینجا کوره‌ی هینا به‌وه و دایه‌وه ده‌ست داک و بابی و گوتی:

«پۆ به‌لام ههر ده‌تگر مه‌وه.»

کوره لاوه خۆی هینا به‌ سهر وینه‌ی ئه‌سپه‌کی ره‌ش و چوار ناله‌کی که‌وته پتیه، که له داک و بابیشی نزیک بۆوه، ئه‌وانی ناسیه‌وه به‌لام ههر به‌غار له‌وان تپه‌په‌ری. نه‌ختیک له‌وان دورتر خۆی کرده‌وه کورپتزه‌یه‌ک و هاته‌ دیدنه‌ی ئه‌وان. بابه‌که‌ گوتی:

«ئای رۆله له‌و به‌ده‌ختییه، ههر ئیستا ئه‌سپه‌یک به‌لای ئیمه‌دا رابرد و که‌چی ئه‌وا تۆش به‌پیتی پیاده‌ی ده‌که‌یت. ئه‌گه‌ر له‌گه‌لمان بای ئه‌سپه‌که‌مان بۆ ده‌گرته‌ی.»

له‌ ریتی مالتی کوره‌ چه‌ند جارێکان خۆی له‌سهر شپوه‌ی چه‌ندین گیانله‌به‌ری جوژاو جوژ نواند و به‌لای داک و بابیدا تپه‌په‌ری. له‌ مالتی به‌بابی گوت: «بابه! ئه‌و ئاسک و شوور و گیانله‌به‌رانه‌ی که‌ به‌لای ئیوه‌دا روت ده‌بوون ئه‌وانه‌ هه‌مسووبیان من بووم. ئیشتی من خۆگۆرینه. من خۆم دینمه‌ سه‌ر شپوه‌ی بارگینیک و تۆ ده‌وانی له‌ بازاری بمفرۆشی. به‌لام هه‌رگیز نه‌که‌ی به‌هه‌وساره‌وه بمفرۆشی. ئه‌گه‌ر وا بکه‌ی هه‌رگیز ناگه‌ریمه‌وه لاتان.» کوره‌ چه‌ند جارانی خۆ کرده‌ بارگین و بابی له‌ بازاری فرۆشتی، به‌لام شه‌وی دووباره‌ ده‌هاته‌وه. پۆژیکه‌ی بابه‌که‌ خه‌ریک بوو کوره‌ی -که‌ خۆی کردبووه ئه‌سپ - بمفرۆشی، به‌رپه‌که‌وت ئوخیک ئه‌وی پۆژیک له‌ بازاری ده‌گه‌را، ههر زوو بابی شاگرد و ئه‌سپه‌که‌ی ناسینه‌وه و به‌ره‌و لای وان هات، به‌لام کرمانج ئوخیکی نه‌ناسیه‌وه.

ئوخیک پرسی:

«ئهو ئه‌سپه‌ی به‌چه‌ند ده‌ده‌ی؟»

بابه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«سه‌د و په‌نجا ئه‌شرفی زێر.»

«به‌لام من به‌هه‌وساره‌وه‌ی ده‌کریم.»

«نه‌خیر به‌هه‌وساره‌وه‌ی نافرۆشم.»

ئوخیک ههر پیتی داگرت:

«ئه‌گه‌ر به‌هه‌وساره‌وه‌م بده‌یه‌ی، دوو سه‌د ئه‌شرفی زێرت ده‌ده‌می.»

کرمانج دلێ گۆرا و قایل بوو.

ئوخیک ئه‌سپه‌که‌ی برده‌وه مالتی و له‌ کۆله‌گه‌ی به‌سته‌وه و به‌کچه‌که‌ی گوت:

«تا ده‌چم تیر و که‌وانان دینم چاوێکت لیتی بی.»

به‌لام کچه‌ ئه‌سپه‌که‌ی به‌ره‌له‌دا کرد. ئه‌سپه‌ خۆی هینا به‌ سه‌ر شپوه‌ی کۆتریک و له‌ شه‌ققه‌ی بالانی دا. ئوخیکیش خۆی هینا به‌ سه‌ر شپوه‌ی بازیکه‌ی شکاری و سه‌ری له‌ دوو نا.

کۆتره‌ له‌ رتیه‌ چاوی به‌زه‌ماوه‌ندیکی بووک هینان که‌وت، خۆی کرده‌ سووره‌ گولیک و که‌وته‌ نیتو

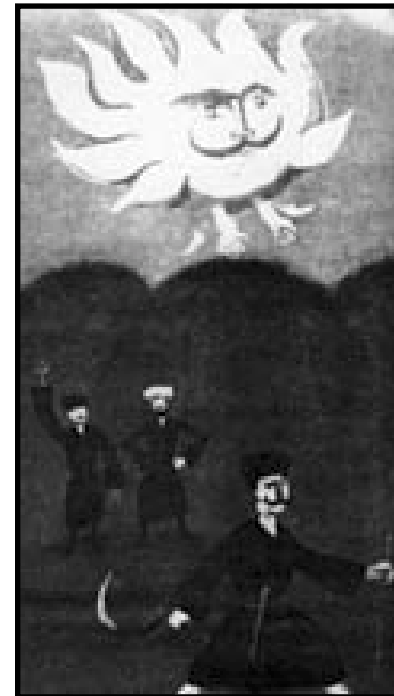
میوانه‌کان. بازی شکاریش ده‌ستوورد خۆی کرده‌ شه‌یدا و ئه‌ویندارتیک و به‌خۆ و سازه‌وه‌ هاته‌ نیتو میوانان، میوانه‌کان سووره‌ گوله‌که‌یان بۆن ده‌کرد، کاتێ ئاوازی ئه‌و شه‌یدا ئه‌وینداره‌ ته‌واو بوو سووره‌ گوله‌که‌ی وه‌رگرت و له‌ نیتو ده‌ستیدا پرواندى و کاتێ هینده‌ی نه‌ما بوو به‌یه‌کجاری پپروئ خۆی کرده‌ چه‌نگیک هه‌رز و به‌وناوه‌دا بلاو بۆوه. ده‌نگیک له‌وان که‌وته ژێر پاپوچی نه‌رمی یه‌ک له‌ میوانه‌کان. ئه‌ویندار به‌شپوه‌ی مریشکه‌ کورکیک ده‌ستی به‌خواردنی هه‌رزنه‌که‌ کرد. ده‌و ده‌مه‌یدا ده‌نگه‌ هه‌رزنی ژێر پاپوچه‌که‌ به‌شپوه‌ی رتوبیه‌که‌ هاته‌ ده‌ری و پپری دایه‌ مریشکه‌که‌ و قرتیه‌ی لی پپری و کوشتی. دواپی رتوبیه‌که‌ هاته‌ سه‌ر شپوه‌ی لاوتیکه‌ی شوخ و له‌گه‌ل میوانان تیکه‌ل بوو.

سێ سیتو له‌ ئاسمانیوه‌ به‌ریوونه‌وه: یه‌که‌م بۆ گۆینه‌وه و دووه‌م بۆ گۆیگران و سێهه‌میش بۆ ته‌واوی خه‌لکی دنیا به‌.

کچی خۆر

ئەفسانەى گورجى

هەبوو نەبوو، لە سەر دەمانىكى زۆر زووى پىش ئىستا، سى برا هەبوون پىكەو دەژيان، كىلگە يەكيان هەبوو بەهەرسىكيان كىلايان و تۆيان پىتو كرد و چاوەرتى بەرەم بون. چۆنبا دەويست ئاوا شين بوو. كىلگەكە وەك دەريا دەهات و دەچوو و شەپۆلى دەدا. دلئى بەرزگران لە خۆشيان هەروا تەپەى بوو. تا رۆژىك لە پىر ئاسمان تارىك بوو و هەورەكان تىكيا نەو دە و چى بوونەو تەرزە دايدا. زەويەكانى دىكەى ئەو لاو لای كىلگەكەى وان چ زىانىكى وای وئى نەكەوت، بەلام لە ناوەراستىرا وای کوتابوو ئادارى بەسەر پادارىهەو نەهيشت و هەمووى تەفر و توونا كرد. كاتى بەرزگرى چارەپەش كىلگەكەى وای بەویرانى دئ، دلئى سست بوو، هىچى نەكوت، هەناسىكى هەلكىشا و داسى تاو داىهە و ملی لە رىبەنا، تا لە جىبەكى دى بەختى خۆى تاقى كاتەو.

هەر رۆبى رۆبى تا گەبىبە پىاویكى زۆر دەولەمەند. ئەو پىاوەش كىلگەكەى هیندە بەرىن و گەورە و فراوانى هەبوو، جىبى سەد رۆژ دروینەى تەواو. بەرزگر بەپىاوە دەولەمەندەكەى گوت:

«ئەگەر هەموو كىلگەكەت بەرۆژىكى بۆ وەدرووم چەم دەدەپەى؟»

وئلامى داىهەو: «نیهى بەرەمەكە»

بەرزگر لە كارى راچوو. تا نىسەرۆپە باقەبىنى بۆ سوألەگەمان ریز كردن. دواىهە داسى تاو داىهە و دەستى بەدروینەى كرد. هەر دەیدرەو دە و باقەى دەكردن و لە پەناپەكى دەیکردنە گەلشە، ئەوى رۆژى تا ئىتوارى ئەوى هەبوو هەمووى درووه، كاتى خۆر خەرىكى ئاوابوونى بوو تەنبا يەك سوألەى ماىبوو بىبەستى.

بەرزگر پشستى راست کردەو و كىلاوى لەسەرى هینباىهە خوارى و كەوتە پارانەو لە رۆژى:

«وەرە مەردى چا بە، لەسەرخۆ، ئاوا مەبە، سەیر كە تەنبا يەك سوألە ماو بەستى.»

بەلام خۆر هىچ گوتى نەداىهە تەكا و پارانەو بەرزگر و ئاوابوو. ئەویش كە خاوەن كىلگەكە هات دواىبىن سوألەى بەستبوو. كە دىتى ئەوا كىلگەكە سەر تا سەرى هەموو درواو تەو و سوألەكان بوونەتە گىشە و خەرمانىكى زۆر گەورە، واقتى ورمە و گوتى:

«باشە، ئىستا هەر وەك برىارمان داىبوو با بەرەمەكە بەش كەبن.»
بەرزگر گوتى:

«نا، ديارە خۆشى لە من زىزە، من نەمتوانى پەمانەكەم بەجى بگەپەنم و دواىبىن سوألەم دواى خۆراواىهە بەست، تۆ بەختىر و ئىمە بەسەلامەت.»
لۆژە لۆژ وەدوور كەوت.

هەر رۆبى رۆبى، تا گەبىبە ولاتى پاشاىهەكى. لەوى بۆ ماوهدى چوار سالان بوو شوان. بەو مەرجەى ئەگەر لە ماوهدى ئەو چوار سالەيدا هىچ سەرىك نەمرد و گورگ نەبخوارد و لەتسو نەچوو، بەكورتى ئەگەر پەزەكان هىچيان لى نەهات، ئەوا نىسەرى تەواى مەركەنى بدەنى، خۆ ئەگەر واش نەبوو ئەو هىچى نەدەنى و بەدەستى بەتال و ماىه پوچ وەدووى كارى خۆى كەوت.

شوانە بەو قەرار و برىهەو، مەرى وەپىش خۆدان بۆ لەوهرى. ماوهدى چوار سالى تەواو چاودىرەبىهەكى زۆر وردى لە مەركەكان كرد، تەننەت نەبەپىشت بەلا بگاتە هىچ يەكىكيان، بەلام لە دوا ساتى بەرەو مال بوونەو و دابەشكردنبا، نازانم گورگىگ لە كوترا پەيدا بوو و پرى داىهە بەرخۆلىكى و بەرەو دارستان فراندى. شوانە مەركەكانى بەرەو ئاغەلى لىخویرىن. خاوەن مەركەكە دىتى هیندە بەجوانى و وا بەوردى و رىكوىبىكى چاوەدێرى لە مەركەكان كراو، دەستى كرد بەبۆردن و بەشكردنبا، شوانە بى ئەو ورتەپەكى لى بى گۆچانەكەى دانا و لەوى وەدوور كەوت، دىسانەو نەیتوانىبوو پەمان و شەرە شوانىبەكەى بەریتە سەر و يەك لە بەرخۆلەكان فرىندرا و ئەویش پاداشتەكەى نەويست. رۆبى رۆبى تا گەبىبە سەر رووبارىكى، لە قەرەغ رووبارى دانىشت تا وەحەسى. دىتى ئەوا سى كچە خۆر لە ئاسمانىپو هاتنە خوارى لە رووبارەكە خۆ بشۆن. يەكجار زۆر جوان بوون هیندە شوخ و شەنگ تا ئىستا كەس جوانى وای نەدیبوون.

له جیبی خۆی ههستا و بهدزه دزه له کچه خۆزان نزیک بووه، یهکیکی لێ گرتن و ههلات. بهراکه پراکه تا گهیبیه کێلگهیهکی و لهوێ کۆخهیکه ههلتا. لهوێ له ناو کۆخهیدا ژبانیهان دهست پێ کرد، ئه و ژن و مێرده هینده ههژار و نه دار بوون هیچ شتیکیان له داری دنیا بهدا شک نهدهبرد، پیاوه نهدهچوووه ئیستی و ده بگوت:

«رووم له ههر جیبیهک کرد و دهستم بۆ ههر چیههک برد بهخت به پیرمهوه نه هات، ئیدی بۆ بهخۆ پیاوی مل له کارێ نێم.»

کچی خۆر ئهنگوستیهیهکی ئهفسووناوی ههبوو دایه مێردهکهی و گوتی:

«ئوه جیازی بوو کیتیمه، لهسه زهوی دانێ، مێزیک پهیدا ده بێ، دوايه ئهنگوستیهلهکه له سه زهوی هه لگرهوه و بیخه سه مێزه که، ههر چی خواردن و خواردنهوهی خۆش و بهتامه له سه ری زهوی، ئه گه ئهنگوستیهلهکه له سه مێزه که لا برد ئهوه ههچی لهسه نامینێ و خۆ ئه گه ئهنگوستیهلهکه شت شاردهوه ئهوه یه کجاری مێزه که ش ون ده بێتهوه. ئه وهش هه مو سامانه که ی منه.»

مێرده که ی زۆر شادمان بوو. زۆر بهناسووده یی و خوشیهوه ده ژبان و سه ریان پیکه وه نابوو، تا پیاوه بریاری دا که فه رمانه وه بانگه یشتنی ماله خۆی کا. ژنه زۆری له گه ل کرد واز له وه کاره بێتی، گوتی:

«کوړه داست، بانگه یشتنی فه رمانه وه ای گالته ی مندالان نییه، تۆ له داری دنیا به ئهنگوستیه له که ی چکۆله شک ده به ی. ده ته وێ به وهش فه رمانه وه ای دهسته مۆ که ی؟ ئاگات له خۆ بێ ئه وهش له ده ست نه ده ی.»

پیاوه ههر پیتی داده گرت و خیرا خیراش ده بگوت:

«نا، نا، ده بێ فه رمانه وه ای ههر بانگه یشتن که م، واز بێنه با بیت و به چاوی خۆی بیینی که ئیمه ی لادیی چۆن ده ژین و با بشزانی که ئیمه له و دنیا به دا هه بین و ده توانین فه رمانه وه ای بانگه یشتنی ماله خۆمان که بین.»

سه ره نجام رۆژیکه ی ملی له ده ریاری ماله فه رمانه وه ای نا، تا بانگه یشتنی کاته ماله خۆی، شتیکیشی ده ست و دیاری له گه ل خۆی هینابوو چوو له ای فه رمانه وه ای دوا ی ئیکلامه یکی زۆر دیاری به که ی پیتسه که ش کرد و تکی لێ کرد:

«پیمان خۆشه به ته شریف هینانتان به خواردنی نانی نیوه رۆیه ک و نمه ک کردمان له ماله سه ره ره زمان که ن.»

فه رمانه وه پیکه نی و گوتی:

«تۆ کبیت و بۆ ده ته وێ ئیمه بانگه یشتن که ی؟»

دوا بیی درێژه ی به قسه کانی دا:

«من بۆ خۆم نایم، ئه گه ههر سووریشی له سه هاتنیمان ئه وه راویژکاره کانت له گه ل ده نیرم.»

فه رمانه وه راویژکاره کانی کۆکرده وه و گوتی:

«په رۆن بزانی بۆ خه یالی داوت کردنی مه ی چۆته میشکی. داخوا به راستی شتیکی هه یه و ده به وێ پیتسانی مه ی بدا، یان ههر ده به وێ به نانه سه ت گالته مان پێ بکات.»

کاکه کرمانج به پیتی پیاده وه پیتش راویژکاران که وت و رینمایی ده کردن. له رتیه زۆر برسی بوون. قه ره قاو لیکیان راو کرد و دایانه ده ست خزمه تکاریک تا بچێ له جیبیه کی بۆیان بکاته که بابی به رکولێ، خزمه تکاره چوو کۆخه یکی دیته وه که ریکه وت ههر هه مان کۆخ بوو که کابرای کرمانج و هاوسه ره که ی تیدا ده ژبان. چوو ره ژووری کۆخی و سه رقالی که باب کردنی بوو، که له پر کچی خۆری هاته وه نیو کۆخی.

ههر که خزمه تکار چاوی پێ که وت به ندی جگه ری پسا و پیتیه وه ئه به لقه بوو و ئیدی نه یه توانی رووی لێ وه رگیتێ، هه موو شتیکی له بیر چۆوه، نه یزانی بۆچی و له به رچی هاته وت ه وینده ری. که وه ناگا هاته وه قه ره قاو ل ببوو خه لئووز. په له وه ره سووتا وه ی هه لگرت و هینای له به رده مه راویژکارانی دانا. راویژکاران هه موو تووړه و ته نگاو بوون و گوتیان:

«ئوه په له وه ره ت بۆ وا سووتا ندوه؟»

خزمه تکاره وه لامی دانه وه:

«ژنیک له و کۆخه ی دابوو، هۆش و گوشتی پێ نه هیشتم و ناگام له خۆ نه ما. ئیدی نه هه یچم دیت و نه هه یچم بیست کاتیکه ی به خۆ هاته وه په له وه ره سووتا وه.»

راویژکاران و هاوړتیا نیان بۆ دیتنی ئه وه ی خزمه تکار گوتبوو به سواری ئه سپه کانیان چوارنا له که ی به ره و کۆخی ژنه ی وه رێ که وتن. ژنیک که خزمه تکاره که هینده ی باسی جوانیه که ی کردبوو ده کرا له دیتنی راوه ستی؟!

له نزیک کۆخی له ئه سپان دایه زین کابرای کرمانج که به را که خۆی گه یانده وه وان، ئهنگوستیه له که ی ده رتیا و به ره و لای ئه سپه کان چوو، ههر یه که ی تووره که کا و جۆیه کی چاکی به سه ره وه کردن و دوا ی تیر بوونی ئه سپه کان تووره که به تاله کانی ون کردنه وه. له نیو کۆخه که یدا دوور له میوانان ئهنگوستیه له که ی ده رتیا یه وه و له سه ره زهوی دانا، مێزیک هاته ده ری، ئهنگوستیه له که ی له سه ره زهوی هه لگرت و له سه ره مێزه که ی دانا، خواردن و خواردنه وه ی یه کجار زۆر به تام و چیت و به پای پیلان له سه ره مێزی په یدا بوو، سفره به شتیه به ک راژابۆوه که ته نانه ت دوو چیشتی وه ک یه کت له سه ره مێزه که ی نه ده دیت، ئه وه ی کرابوو نه کرابۆوه.

راویژکارانی فه رمانه وه هه موو له هه ژمه تان ده میان به ش ببۆوه. له و کۆخه چکۆله و ته نگه به ره و لاته ربه که دا نه چیشته لینه ریک و نه مه ته خیک نه بوو، ئه وه هه موو خواردنه جۆراو جۆر و ئه وه هه موو زه لاته و خواردنه وه نایابانه به و جۆره تاماده بکات. باشه ئه دی ئه وه هه موو خۆراکه له کوړا هاتبوو؟.

هه موویان تیکرا به و واقه و و کاسه وه نانه که یان خوارد و دوا یی وشیا ری هاته نه ژووره وه ی کچی خۆر بوون، راویژکاران که تا ئیستا و هه رگیز کچیکی وه ک کچی خۆر جوانیان نه دیتبوو، به دوو دلایه وه لیکتریان ده روانی و به ده ردی ده لێن هینده ی نه ما بوو شاخ و بال ده رکهن. ئیدی ههر چۆنیک بوو زاوای خۆر میوانه کانی زۆر شاهانه پیتسوازی کرد و زۆر به روو خوشیه وه ش به رتی کردنه وه. راویژکاران هاته وه خزمه ت فه رمانه وه را، فه رمانه وه پرسی:

«باشه، له وێ چتان دیت؟»

ئه وانیش هه رچی ده ریاری پیتسوازی و چۆنیه تی ئاماده کردنی ئه وه هه موو خواردن و خواردنه وه جۆراو جۆرانه ی بێ کابان و مه ته بخ و ناگر و دوو و جوانی و شوخ و شهنگی ژنی ئه وه کرمانجه ی و هه ر چی

دییوویان بۆ فهرمانرہ وایان گپراپه ووه و گوتیان:

«ژنیکی وا ههر شایستهی هواسه رپتی فهرمانرہ وایه و ده بی ئی وی بی.»

فهرمانرہ وایا پرسى: «چۆن ده توانم ئه ودم وه چەنگ كه وئى؟ چ به لایه كى به سهر مپرده كه ی بیتم له كۆل بیته ووه و له دهستانی رزگار بم؟»

راویژكاران گوتیان:

«دهستور به فرموو کرمانجهی بیننه ئیره و داوای لی بکهن پهری زپربن که به خۆره و به نده بهیپتی. ئه گهر ئه و به دواى ئه و په ردا پروا ههرگیز به زیندووی ناگه رپته ووه و ئیوه ش ده توانن ژنه كه ی بیتم.»

فهرمانرہ وایا دهستور به رده ستیکی نارد کرمانجه یان هینا و ئه ویش پیتی گوت:

«تۆ ده بی پهری زپربن که راسته و خۆ به خۆره و به نده بهی و بۆمان بیتم.»

زاوای خۆر به دلی پر غم و که سه ره ووه، هاته ووه مالتی لای هواسه ره كه ی و گوتی:

«فهرمانرہ وایا فهرمانی پتی کردووم پهری زپربنی خۆری بۆ په ردا که م و بۆی بینمه ووه.»

هواسه ره كه ی گوتی:

«باشه تۆ ئه و به لایه ت بۆ به سه ر خۆت هینا؟ ده بایه له پیتشدا بیر بکه یته ووه، به لام تازه غمه ی ناوی، و اچاتره ههستی و به دواى ئه و شته یدا بگه رپتی.»

کچی خۆر چند دیار بیه کی دایه بۆ خزمه کانی و خستیه سه ر رپیه.

زاوای خۆر ملی رپگی گرت.

ماوه به کی زۆر به رپیه دا رۆبی، به زۆر ولاتاندا و به زۆر سه رزه مینی وشک و برینگ و بی گیا و گۆل و زۆر بیابانی گه رمه سیردا تپه ری. رۆبی رۆبی تا سه ره نجام گه بییه مه نزلگای مانگ و خۆر.

خۆر پیتش کازیه رپیبوو تا به گزنگی خۆی جیهان رووناک کاته ووه، به لام مانگ له مالتی بوو، مانگ پیتشوازی تازه میوانی کرد و زۆری به خیر هینا و به و دیار بیه ش که هواسه ره كه ی پیتشدا نارد بوو ناسیبه ووه، زۆر به شادمانی و خۆشی و گهرم و گور بیه ووه وهری گرت.

مانگ گوتی: «خۆر به و زوانه دپته ووه، به لام تۆ به رگه ی تینی گه رمای وی ناگری و ده سووتیتی.»

مانگ ئه وى کرده در زبیه ک و له کونه کۆله گه یه کی راکرد. ئیواره و دختان که خۆر هاته ووه گوتی: «بۆن دئ، بۆنی ئاده مییان دئ.»

مانگ به دهنگی به رز گوتی: «گپله، چۆن ئاده می ده توانی بیته ئیره؟ ئه ووه بۆ خۆتی هه موو دونیات لیکداوه و ئه گهر بۆنی ئاده مییانیش بیت ئه ووه ههر بۆ خۆت له گه ل خۆندا هیناوه.»

دوایی در زیه ی به قسه کانی دا: «باشه ئه گهر به راستی زاوای کچه که مان بۆ دیدهنی هاتبایه ئیره چت ده کرد؟ نه تده سووتاند؟»

خۆر سویتندی خوارد که: «نا، نا، ئه و نه دم به سه چاو یکم پیتی بکه وئ و بزائم ئه و زاوایه مان کپیه!»

مانگ دووباره کابرای کرمانجی کرده ووه بنیاده م و له به رده می خۆری راکرت، خۆر به خیر هاتنی زاواکه یانی کرد و لیبی پرسى چۆنه هاتۆته ئیره. ئه و وه لامی دایه ووه:

«فهرمانرہ وایا دهیووی کچه که تانم لی بستیتنی. ئه و بیستوو یه تی که ئیوه شاه پهری زپربنتان هیه و منی

بۆیه ناردووه تا ئه وى بۆ به رم، ئه گهر نا هواسه ره که مم لی ده ستیتنی بۆ خۆی.»

خۆر دلی دایه ووه و گوتی:

«مه ترسه، وهره با بهیینه نیو باغی و له وئ تۆزیک وه حه سی.»

چوونه نیو باغی، باغیکی سه رسوور هین بوو، هه ندئ درخت تازه به ری ددها و هه ندیکیش له چرۆیاندا ون بسوون و هه ندیک تازه گولیان ده پشکووتن و گه لای هه ندیکانیش خه ریکی وه رینت بوون.

میوان باغی زۆر به جوانی و رازاویدی هاته بهر چاوان و به ده می پر ستایش و واقی و ره ووه هه نگاوی ده نان و ده ویتدا ده گه را. خۆر گوتی:

«لیره بهیته ووه و وه حه سی، گه وهری باو بۆرانان و شای گورگان پیتشوازیت لی ده کهن و ناگایان لیت ده بی.»

زاوای خۆر برسی بوو دانیش و چاوه رپتی خواردن بوو.

شای گورگان په ردا بوو و مپزیک هینا، دواى وی گه وهری باو بۆرانان و ده ره کهوت و خواردن و خواردنه و به کی په کجار زۆری له پیتش رۆنا. له و ماوه به دا، زاوای خۆر ههر خه ریکی یاری کردنی بوو به و گۆپاله به رووه ی به ده ستیه ووه بوو. بانگی شای گورگانی کرد و گوتی:

«له بیرته چۆن چوار سالی ته و اوام شوانی مه ر و به رغه لان کرد و نه مه یشت ته نانه ت یه ک سه ریان لی زایه بی، تا تۆ هاتی و له پر له و رۆژی شه رته شوانیه که م ته و او ده بوو و رۆژی به شکردنی بوو پر تدايه به ر خۆلیکی و بردت؟ باشه ئه ووت بۆ کرد؟» و به و گۆپاله ی به ده ستیه ووه بوو وهری گه راپه، هینده ی لیدا تا دلی داکه وت. دوایی بانگی کرده گه وهری باو بۆرانان و گوتی:

«له بیرته ئه و کیلگه یه ی له نیوان دوو کیلگه ی دیدا دام چاندبوو له ده مه ده می درویتی و هه لگرتنه و ده ی به رو بوو ماندا، داتدايه ته رزه و هه رچی به رو بووم بوو بردت و ده نکیکت نه هیشته ووه؟ باشه ئه ووه چ شتیک ئه و کاره ی پیکردی؟» و دوایه سه ری له دوو گه وهری باو بۆرانان نا و وهری گه راپه و به کوته کان و کویت دیشی، هه موو له شی شین و مؤر کرده ووه، داکوته کیشی که وه خرا ندئ ههر دوو چاوشی کویر کرد. که له و کارانه ماندوو بوو دانیش و ده ستی به خوار دنی کرد. کاتیک تیر بوو، راست بۆوه و که وته گه رانی له باغیدا، هه رچی دار و بار هه بوو شکاند نیه ووه و میوه ی به دارانه ووه نه هیشت و هه مووی له ره گه ووه هه لکیشان و ته و او ی ئه و باغ و باغات ه ی له نیو برد. دواى ئه وى که دلی داکه وت تۆخه ی کرد و لیبی پالدایه ووه.

شای گورگان و گه وهری باو بۆرانان چوونه لای خۆر و شکایه تیان لی کرد. خۆر هات و دیتی، ئه وى به سه ر ئه و باغه ی هاتبوو ته نانه ت دوژمنیش دلی پتی ده سووتا.

خۆر پرسى:

«باشه ئه و کاره ت بۆ کردووه؟»

کرمانج وه لامی دایه ووه:

«کیلگه یه کم هه بوو گه وهری باو بۆرانی هات و به ته رزه ی هه مووی کوتا و راپمالی. چوار سالان شوان بووم. زۆرم رهنج کیشا. تا رۆزیک شای گورگان په ردا بوو. ته و او ی ئه و ره نجه ی به با دام. په له گه نمیکى که سه د رۆزی ره به قی دروینه ده ویست و به رۆزیکم دروه ووه و ته نیا یه ک مه لۆی ما بوو

بەباقەبىنى بىبەستىم و ئاورت لەو ھەموو پارانەو ھەيەم نەدايەو ە و كە لىت پارامەو ە تا ئەو مەلۇبەى دەبەستىم ئاوانەبى، كەچى ھەر ئاوا بووى و ماپەبووچت كردم.»

خۆر نەبىتوانى ھىچ وەلامىكى بداتەو، پەرى زىرىنى دايە و رەوانەى كردەو. ھاتەو و پەرى زىرىنى دايە فەرمانرەوا. فەرمانرەوا دەستى لە بنى ھەنابە بۆرىنەى ھاتە دەرى و دەستخەرۆ بوو. راويزكارانى بانگ كردن و گوتى:

«ئەدى ئىستا چ بكم؟»

راويزكاران گوتيان: «بىنيرنە دىباى دى و راپىسىر ئەو ئەنگوستىلەى دايكى رەحمەتيتان لەگەل خۆى بردووە بىھىتتەو.»

فەرمانرەوا كرمانجەى بانگ كرده پيش خۆى و گوتى:

«دەبى بچىبە ئەو دىباى دى و ئەو ئەنگوستىلەى دايكم لەگەل خۆى بردووە، بۆم بىنبەو.»

زاواى خۆر چووە لای ھاسەرەكەى و گوتى:

«فەرمانرەوا دەيوئى بىنيرتە ئەو دىباى دى و تۆ لە من بستىتى.»

ھاسەرەكەى سۆتۆكى دايە و گوتى:

«ئەو سىئەى لەسەر زەوى خلۆر كەو، رووى لە ھەر لايەكى كرد بەدوايدا برۆ، دەتباتە ئەو جىبەى دەتەوئ.»

سىئەكەى وەرگرت و خلۆرى كردهو و سەرى دەدوونا. سىئە ھەر رۆبى ھەر رۆبى تا گەبىبە مېرگىكى سەوز و پاراو لە دارستانىكدا. لە مېرگەيدا نىرىبە شورىك راوستا بوو كە شاخەكانى تا بن لووتى ئاسمانى چوو بوون. رىئوارە گوتى: «رۆژ باش!»

شور لە وەلامدا گوتى: «رۆژ باش، ئەو بۆ كوئ دەچى، چ شتىك تۆى گەياندۆتە ئىرە؟»

«من دەچمە ئەو دىباى دى، دەبى بچم و ئەنگوستىلەى دايكى فەرمانرەواى بۆ فەرمانرەواى بىنمەو.» شور گوتى:

«بەلكە لەوتىش بتوانى دەرمانىكىش بۆ من بىنى. سەبىر كە چۆن شاخەكانم ھىندە زل بوونە پىم ھەلئاگىرئ.»

زاواى خۆر گوتى: «باش» و مىلى لە رىبە نايەو.

گەبىستە گاشە بەردىكى زل و دىتى وا گايەكى بى ئالىك و بى ئاوى پىئە بەستراو تەو، بەلام گاي تايىن ھىندە قەلەو و خەپلە و خى و پىر بوو ھىندەى نەمابوو پىستەكەى بتەقى.

زاواى خۆر واقى و پىرما و پىرسى:

«بەبى ئا و ئالىك چۆن ھاھىندە قەلەو و خەپەتۆرەى؟»

گا گوتى:

«زۆرم دىون بىرەدا ھاتوون و تىبەرىون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەلام ئەگەر ھاتبەو پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر كەوتە رى تا گەبىبە مېرگ و شىناو ەردىكى بەكجار زۆر زەنوئىر. دىتى ئەو گيا رەشى تەر و تازە و بۆنخۆشى ئەو شىناو ەردەى وەك دەرباى شەپۆلان دەدا و كەرويشكەبەتى. جۆگە لە ئاوى روون و

سازگارى لە ھەموو لايەكەو ھەلئەقولى و ئەوا گايەكىشى لە نىئەراستىدا بەستراو تەو. بەلام چۆن گايەك ھىندە لەجەپ و كز و لاواز و داتەپىو، كە ھەر ئىسك و پىست بوو و ھىچى دى.

زاواى خۆر بەحەپەساوبىبەو پىرسى:

«بەو ھەموو گيا و گۆل و ئاوە سازگارەى دەوروبەرتەو ئەدى بۆ ھىندە وا لاواز و كز و داتەپىوى؟»

گا گوتى:

«زۆرم دىون بەو رىبەيدا تىبەرىون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەلام ئەگەر تۆ ھاتبەو، ئەوا پىت دەلئىم.»

زاواى خۆر كەوتەو رى، ژن و مېردىكى دىتن كە لەسەر دەمى تىرى تەورىك راکشا بوون. ھەر دووكيان زۆر ئاسوودە بوون و تەنانت لەسەر ئەو دەمە تىرەشەو ھىشتا جىتى بەتالى دىكە شىان ھەبوو.

زاواى خۆر بەحەپەساوبىبەو پىرسى:

«ئەو چۆن لەسەر ئەو دەمە تىرەى ئەو تەورە وا راکشاوون و تەنانت جىتى زىادىشتان ھەبە؟»

ژن و مېردە لە وەلامدا گوتيان:

«زۆرمان دىون لەو رىبەىرا رۆيون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر لەوسەرى ھاھىبەو پىت دەلئىن.»

زاواى خۆر بەلاياندا رابرد و كەوتەو رى.

رۆبى، رۆبى، نازان چەند رۆبى، تا گەبىبە ژن و مېردىكى دىكە لەسەر پىستە گايەكى پان و پۆر و بەرىن راکشا بوون و ھەر پالىان وىكەدا و پالىان پىكترەو دەنا:

«دە واو برۆ، تۆزىكم جىكەو.»

زاواى خۆر چووە لايان و رۆژ باشى لى كردن و پىرسى:

«ئەرى ئەو چىبە؟ ئىئە لەسەر پىستە گايەكى وا پان و پۆر و بەرىن راکشاوون و كەچى جىشتان نابىتەو؟»

ژن و مېردە لە وەلامدا گوتيان:

«زۆرمان دىون بەو رىبەيدا رابردوون و ھەرگىزىش نەگەر اوانەو، تۆش بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر لەو سەرى ھاھىبەو پىت دەلئىن.»

زاواى خۆر ئەوانىشى بەجىھىشت و بەرپى خۆيدا رۆبى، پىرئىتىكى دىت ئەوا كىرپىك ھىلكەى خى كردوونەو و خەرىكە قوللەبەكيان پى ھەلچنى. ھەر ئەو دەبىتەن و لەسەر يەكى دادەنان، زۆرى پى نەدەچو قوللە خرمەى دەكرد و ھىلكەكان بەقەرمە قەلۆر و بلاو دەبوونەو. زۆرىشىان دەشكان،

بەحەپەساوبىبەو بەرەو لای ژنە چو و گوتى:

«ئەرى دايكە ئەو تۆچ دەكەى، كى بىستووبەتى قوللە لە ھىلكان دروستكرى و كى توانىوبەتى ئەو كارە ئەنجام دا؟»

پىرئىن گوتى:

«جارى بەرپى خۆتدا برۆ، ئەگەر ھاھىبەو پىت دەلئىم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و بەدوای سیوی خۆی کەوت و ملی له رێبەنا.

هەر بەرپۆه چاوی بەپیرێژنێکی دی کەوت لەبەردەمی تەندوورێکی بەپێوه راوەستا بوو نانی سپی وەک کافووری بەتەندوورپۆه دەدا و نانی رەشی وەک خەلۆزی رەشی لێ دەرکردووە و دەری دێنا. سەری سووما و پرسی:

«ئەوه مانای چیه، هەویرێکی وا سپی و سۆل بەتەندوورپۆه دەدە و ئەو نانه رەشەش لێ دەرکەیهوه؟!»

پیرێژن گوتی:

«زۆرم دیون بەو رێبەدا تێبەریون و هەرگیز نەگەرێوانەتەوه، ئەگەر هاتیهوه پێت دەلێم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و کەوتە پێی خۆی.

پیاویکی دیت ئەوا بەسەر خەرەندیکیدا چەماوەتەوه و خەلکێکی زۆریش بەسەر پشتیدا دەپەرپەنەوه. لێی پرسی:

«چ بوو، ئەوه بۆ دەلێی پردی و لێره چەماویهوه؟»

پەردە پیاو گوتی: «زۆرم دیون بەو رێبەیدا رابردوون و هەرگیز نەگەرێوانەوه، ئەگەر هاتیهوه پێت دەلێم.»

زاوای خۆر لهویش تێبەری و پێی دایە بەر.

تا سەرەنجام گەییبه داکێ فەرمانرەوای و گوتی:

«کۆرەکەت دەستووری فەرمووه ئەو ئەنگوستیلە لەگەڵ خۆت بردۆتە قەبری بیدیهوه بەمن.»

داکە ئەنگوستیلەکی دایهوه دەستی و گوتی:

«ببگره، بیدیهوه بەکۆرەکەم و پێشی بلی: "نەفرەتی منی لێ بێ، تەنانەت لێرهش وازی لێ نەهێنم و نەهێشت وەحەسێم، ناواتەخوایم هەر بەدەستی راویژکارەکانی خۆی پارچە پارچە کری."»

دوایی زاوای خۆر پرسی:

«لە رێبە کە دەهاتم شوورێکم دیت شاخەکانی تا بن لووتی ئاسمانێ چووبون، زۆر بەگرانی دەیتوانین، دەرکێ بفرموون چۆن کۆمەگێکی پێ بەکم؟»

داکە گوتی:

«بلی ئە ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی بخواتهوه، لەو باری رەنج و ئازارەری رزگار دەبیت.»

زاوای خۆر سوپاسی کرد، ئەنگوستیلە دە گۆلمی نا و بەرەو ماڵ بۆوه. لە رێبە دووبارە گەییبهوه ئەو پیاوی وەک پرد چەمیپۆه. پیاوێکە پێی گوت:

«لە دنیای روون من پاسەوانی پردان بووم، نەمدەهێشت کەس بەبێ خۆ خوراندن دەرچی. پارەم لە هەموو کەسێک وەرەگرت، تەنانەت بەزەیبیم بەسوالکەرانیشدا نەدەهاتەوه. ئەوه بۆیه لێره وا بەم جۆره رەنج دەکێشم.»

زاوای خۆر لهوی تێبەری و گەییبهوه ئەو پیرێژنە نانی پێوه دەدا، پیرێژن پێی گوت:

«لەو دنیای بەکجار زۆر قەلب و چرووک و چاوچنۆک و چاوبرسی و رۆژ و قرچۆک بووم، کە نامم دەرکرد

ئەگەر برسێیهک یا سوالکەریک یا رێبوارێکم دیبایه بەرەو لای من دێ، بەئانقەست سەرم دە تەندوورێ دانا و دەهات هەر دوو چاوم دەرپۆقن و بێنەدەری و سەر و رووم هەموو هەلکرووزی و داپلۆخت، کەچی ئەوهم پێ چاتر بوو لهویدی سەر بلند کەم و ناچار بێم نانیکیان دەمێ. ئەوا ئیستا سزای خۆم وەرەگرم.

هەر من نانی سپی بەتەندوورپۆه دەدەم و هەر نانی رەشی لێ دێتە دەری.»

زاوای خۆر ئەویشی بەجێ هێشت. گەییبهوه ئەو پیرێژنە قۆللە بەهێلکان هەلەدەنا.

ئەو گوتی:

«لەو دنیای هێلکەم دەدزین و ئیستاش لێره بەم جۆره ئاوا سزا دەکێشم.»

زاوای خۆر لهویش رەت بوو و ملی له رۆینی نا، هەر رۆیی و رۆیی، نازانین چەند رۆیی تا گەییبهوه ئەو ژن و میردەدی کە لەسەر پێستە گایەکی پاکشایون و جێیان نەدەبۆوه.

پێیان گوت:

«لەو دنیا ئیمە هیچمان بەکتریمان خۆش نەدەویست و سەرانسەری دنیامان پێ تەسک بوو و جێمان تیدا نەدەبۆوه. ئیستاش هەرچەندە لێک بێزارین ناتوانین لێک جوداییهوه.»

زاوای خۆر لهوانیش تێبەری و رۆیی تا گەییبهوه لای ئەو ژن و میردەدی لەسەر دەمی تێژی تەورێک درێژ بیوون. گوتیان:

«ئیمە ئەوینداری بەکتری بووین، لێرهش هەر وەک ئەو لا بەدلی بەک گونجایین، هەموو شوپێنیک بۆ ژن و میردەدی ئەویندار بەتام و چێژ و خۆشه و تەنانەت لەسەر دەمی تێژی تەورێکیش جێمان دهبیتەوه، بەو مەرحەمی لێک دانەپرێین و هەرگیز بەکتری لەدەست نەدەین.»

زاوای خۆر گەییبهوه لای گای برسی و لەر و لاوازی نێو شیناوەردی زەنۆتر و پر ئاو و گیا و گۆل، گایەکە گوتی:

«من خزمەتکارێکی زۆر خراپی خواوەنەکەم بووم و هیچ سوودێکم پێ نەدەگەیاندا، هەر بۆیهشە ئەوا ئیستا ئاوا سزا دەکێشم.»

زاوای خۆر لهویش رابورد و گەییبهوه لای گایە قەلەوێکە بەگاشە بەردەکەوه بەستراپۆه، گایەکە پێی گوت:

«من بەراستی و دروستی و راستگۆیانە فەرمانبەرداری خواوەنەکەم بووم، لە زەوی کێلانیدا لەگەڵ گایەکانی دی هیچ دەغەنێکم نەدەکرد و زۆر بەچاکی ئەرکی خۆم ئەنجام دەدا، هەر بۆیهش بوو زۆر خۆش ژبام، خواوەنەکەم زۆری خۆش دەویستم، لێرهش کە هیچ ناخۆم و لەگەڵ ئەوهشدا برسی نیم و رۆژ بەرۆژی هەر قەلەوتر دەبم.»

زاوای خۆر لەو گایەش رەت بوو و گەییبهوه نێریبه شوورەکە و پێی گوت:

«ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی وەخۆ، لەو رەنجەت رزگار دەبێ» نێریبه شوور ئاوی بەختە بارانی مانگی جۆزەردانی خواردهوه و شاخەکانی وەرین.

زاوای خۆر هاتەوه لای فەرمانرەوای و ئەنگوستیلەکی دایهوه دەستی و پەيامە نەفرەتیهکی دایکیشی راگەیاندا.

هەر کتوپر فەرمانرەوا بوو بە کەرۆتیشک و پراوێژکارانیشی هەموو بوون بە گورگ و لە چاو ترووکانی کدا گورگەکان فەرمانرەواى -کەرۆتیشک- یان لیتک و پیتک کردەوه و پارچە پارچە بیان کرد. تەواوی ئەو سامان و داراییییەى خوا بە فەرمانرەواى دابوو، بوو هی زاواى خۆر و هاوسەرەکەى... «ئەمنیش کالەم دپا و هیچم پیت نەپرا.»

گۆلى ئیژوان

ئەفسانەى گورجى

سەردەمانىكى زوو داك و كورپىك هەبوون، سەربان پیتكەوه نابوو، ئەو هی خودا بەبەندەى خۆى دابوو نەیانبوو.

كورپە گەورە بوو و گوتى:

«دایە ژنم دەوى»

داكە گوتى: «زۆر چاكە، منیش بە ئاوانى ئەو پۆژەوهم تۆ بەزاوا بەندى بىینم.» بەلام دلى كەسى نەدەگرت. پۆژىكى دایكى پیتی گوت:

«هەموو پۆژى بچۆ سەر رووبارى و نانیتكى باوێژە ناوى. پۆژى بىستەم ئەو ژنەى دەتەوى پەیدا دەبێ.»

كورپە هەموو پۆژى دەچوو سەر رووبارى و نانیتكى داوێشته ناوى. پۆژى بىستەم پیتش ئەو هی كورپە لە مالى بىتە دەرى، داكى مرد. كورپە زۆر بەرپیز و ئىكلامەوه داكەى بەخاك سپارد، داوى چوو سەر رووبارى و بىستەمىن نانى هاوېشتى، كىژۆلە بەك لە ئاوى هاتە دەرى. دەستى گرت و بردیەوه مالى و وەك ژن و مێردان سەربان پیتكەوه نا. پۆژىكى پیاوه بەهاوسەرەكەى گوت:

«چیدی حەزم لە ژيانى ئیره نەماوه، با بچینه جییهكى دى.»

ژنە دلى لەوى بەر نەدەبوو بەلام لەبەر پیتداگرتنى پیاوهى بەناچارى قایل بوو و بارگە و بنەیان تىكنا و بەرەو لایهكى دى كەوتنە پى و لەوى كۆخىكیان بۆ خۆیان هەلنا. پۆژىكى ژنە لەبەر دەركى كۆخى دانىشتبوو خەرىكى ئىشان بوو. بەرپیتكەوت يەك لە نىزىكانى سولتانى ئەو شوپنە بەویدا رابرد و گوتى:

«ژنىكى زۆر جوانم دیوه، ژنى پیاویكى هەژارە و تازە هاتۆتە ئەم مەرز و بوومە، ئەو ژنە خوا هەر دایناوه ژنى سولتان بى.»

سولتان گوتى:

«هزرىكى چاكە! بەلام بەژن و كچىكەوه چۆن دەتوانم ئەوه بكەم و چۆنى لە چنگى مێردەكەى دەربىنن.»

یهک له راویژکارانی سولتان گوتی:

«نه‌گهر به‌کاریکمان راسپارد و نه‌یتوانی بییکا، نه‌وا ده‌توانی به‌و فیله‌ ژنه بکه‌یه ئی خۆت.»

«باشه چ کاریک؟»

«بینیره هیلکیتیکی په‌یدا کا هه‌رچی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی بینه‌ ده‌ری.»

بۆ به‌یانی سولتان ناردی به‌دوای پیاوه‌دا و گوتی:

«نه‌گهر بتوانی نه‌و هیلکهی ته‌واوی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی دیتته‌ ده‌ری په‌یدا که‌ی نه‌وه

چاکه و ژنی خۆت ئی خۆت، خۆ نه‌گهر نه‌شتتوانی نه‌وه ژنه‌کەت لی ده‌ستین.»

پیاوه زۆر په‌ریشان بوو. چۆه مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو به‌ژنه‌که‌ی گوت. ژنه گوتی:

«باشه بۆ مالتویرانت کردین؟ هزار جارم پیگوتی با له‌و جیبیه‌ی خۆمان نه‌بزوین: باشه ئیستا قوری

کوئی به‌سه‌ر خۆماندا که‌ین؟»

دوا‌یه ژنه، که‌میکه‌ی بیر کرده‌وه و گوتی:

«بچۆه‌ سه‌ر نه‌و رووباره‌ی منت لینه‌و ده‌سگبیر بوو، سی جاران بانگی داکم که، دیت و داوای لی بکه

هیلکهی مریشکه سپیت داتی.»

پیاوه چۆه سه‌ر رووباری. له‌ رۆخی ئاوئ دانیش و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆۆۆۆۆ مامۆژن!»

مامۆژن له‌ ئاوئ هاته‌ ده‌ری، پیاوه‌ی به‌سته‌زمان سلاوی کرد و گوتی:

«کچه‌کەت تکا ده‌کا نه‌گهر هیلکهی مریشکه سپیمان ده‌یه‌ی.»

دایکی کچه‌ گه‌راپه‌وه و دوو هیلکهی هینان و داینه‌ زاواپه‌که‌ی. پیاوه به‌ره‌و مال بۆه، له‌ نیوه‌ی رتیبه‌

شه‌و به‌سه‌ر داهات، پیاوه بۆ حه‌سانه‌وه‌ی چووه سه‌ر دارتیکی به‌لام په‌کتیکی له‌ هیلککه‌کان له‌ ده‌ستی

به‌ریوه‌ و شکا. هه‌ر نه‌وه‌نده‌ی خۆش بوو، هه‌رچی په‌له‌وه‌ر و بالنده و گیانله‌به‌ری دنیا‌یه‌یه هه‌موو سه‌ریان

له‌و هیلککه‌یه‌ی ده‌ره‌ینا. هه‌ر په‌که‌یان به‌لایه‌کدا که‌وتنه‌ فرین و بلا‌ویونه‌وی. پیاوه به‌حە‌په‌ساوییه‌وه له‌

دارئ هاته‌ خواری و ملی رتیبه‌ی گرت، به‌لام له‌ هه‌مسووی سه‌برتر نه‌وه بوو که هه‌رگیز باوه‌ری به‌وه‌ی

نه‌ده‌کرد که دیسووی.

هیلکهی دایه سولتانی. سولتان هیلکهی شکاند و بالنده و گیانله‌به‌رانی لی ده‌ریه‌رین. حه‌وش و

بانیتیکی قایمان بۆ نه‌و بالنده و گیانله‌به‌رانی پیکه‌وه‌ ناو ده‌وتیمان کردن و خه‌لکی به‌واقی و په‌سه‌ری

سورماوه‌وه ده‌هاتنه سه‌رییمان و لیویان به‌ئافه‌رینه‌وه هه‌ل‌دینا‌یه‌وه.

راویژکاری به‌دفعه‌سال به‌سولتانی گوت: «نه‌مجاره‌یان کارتیکی راده‌سپیرینی هه‌رگیز پیتی نه‌نجام نه‌دری،

دوای نه‌وه‌ی ژنه‌که‌ی ده‌بیتته ئیوه.»

سولتان گوتی: «چ کاریک؟»

«به‌ دوای هیشووه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ گه‌وره‌یدا راده‌سپیرین که ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخوا و واش

هینده‌ی بمینیتته‌وه و بتوانین شه‌رابی ته‌واوی سوپاکه‌شمانی لی بگرین.»

سه‌رله‌نوئ کارایان بانگ کرده‌وه و پیمان گوت:

«پۆ هیشووه‌ ترتیبه‌کی بینه‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخۆن نه‌برئ و هینده‌شی لی بمینیتته‌وه و بای

شه‌رابی ته‌واوی سوپای مه‌ی شه‌راب لی بگیری.»

پیاوه غه‌مبار و په‌ریشان و دلشکاو، هاته‌وه مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو بۆ ژنه‌که‌ی گپه‌راپه‌وه.

ژنه دووباره‌ که‌وته‌وه سه‌رزه‌نش و گله و گازندان لیتی، که:

«من چیم لیره‌دا بوو. تازەش خۆکار له‌ کار ترازاوه و له‌وه به‌ولاوه که فه‌رمانی سولتانی به‌جی بینه‌

چاره‌یه‌کی دیکه‌مان نییه‌.»

بچۆه سه‌ر رووباری و داکم بانگ که‌وه و تکای لی بکه که هیشووه‌ ترتیبه‌کت له‌ په‌زه‌ تری خۆی

بداتی.»

پیاوه راست بۆه، به‌ره‌و نه‌و مه‌رز و بوومه‌ی پیشدان لیتی ده‌ژیان وه‌رپیکه‌وت و رۆیی تا گه‌ییسه‌وه

رووباری، له‌ قه‌راغی راوه‌ستا و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆهۆۆ مامۆژن!»

خه‌سووی دیسانه‌وه هاته‌ ده‌ری و پرسی:

«دیسان چته‌وه‌ی؟»

«کچه‌که‌تان تکاتان لی ده‌کا که هیشووه‌ ترتیبه‌کی له‌ په‌زی خۆتان بۆ بنه‌رن.»

داکه تینگه‌یی که کچه‌که‌ی له‌ باریکی ناریک و گرفتیتیکی ناله‌بار دایه. به‌نیگه‌رانیه‌وه پرسی:

«نه‌و تریبانه‌ی بۆ چ ده‌وی؟»

«نازانم، ته‌نیا هه‌ر داوای کردن و نه‌یگوت بۆ جیبه‌تی.»

خه‌سسووه‌که‌ی رۆیش، دوای تاوتیک هاته‌وه و هیشووه‌ ترتیبه‌کی پیتسو و دایه‌ ده‌ستی، پیاوه

به‌سته‌زمانه‌که هیشووه‌ ترتیبه‌که‌ی وه‌رگرت و به‌ره‌و مال که‌وته گورگه‌لوقان. له‌ رتیبه‌ برسی بوو، بۆلوه

ترتیبه‌کی هاویشته‌ زاری، هینده‌ تیر بوو بۆلویه‌کی دیکه‌ی پین نه‌خورا. هه‌روا به‌حە‌په‌ساوی به‌رتیبه‌دا

ده‌هات، به‌لام نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکات که ئاده‌میزاد به‌بۆلوه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ تیر ده‌بی. هیشووه‌ ترتیبه‌ی بۆ

سولتان هینا. سولتان هیشووه‌ ترتیبه‌ی دایه سوپای تا بیخۆن، نه‌وانیش تا توانیان و تا تیر بوون

خواردیان و به‌شی شه‌رابیشی به‌زیاده‌وه له‌به‌ر ماپۆه.

سه‌رله‌نوئ له‌ بن گوئی سولتانی هه‌ل‌خوتنده‌وه:

«ژنه‌که‌ی هه‌ر له‌ ده‌ست ده‌ردینین!»

سولتان پرسی:

«جا چۆن؟»

«فه‌رمانی پی بکه‌ن مندالیتیکی په‌یدا کا چوارده‌ زمانان بزانی و به‌و چوارده‌ زمانانه له‌گه‌ل هه‌موو

راویژکاره‌کانتاندا بدوی.»

سولتان جارتیکی دیکه‌شی پیاوه بانگ کرده‌وه و فه‌رمانی دایه:

«نه‌گهر بتوانی مندالیتیکی په‌یدا که‌ی به‌چوارده‌ زمانان بدوی و به‌هه‌ر چوارده‌ زمانان له‌گه‌ل

راویژکاره‌کاندا قسان بکا نه‌وه چاکه، ده‌نا ژنه‌کەت لی ده‌ستینین.»

پیاوه دیسانه‌وه به‌دلی پر غم و حسره‌ته‌وه هاته‌وه لای ژنه‌که‌ی و نه‌وه‌ی رووی دابو پیتی راگه‌یاند. ژنه دووباره که‌وته‌وه سه‌رزنه‌شتی نه‌و پیتداگرتن و گتلیه‌ی می‌رده‌که‌ی که ناوابونه مایه‌ی دهرده‌سه‌ری بویان، به‌لام بۆ‌گله‌یی و گازانده و سه‌رزنه‌شت چاری هیچ گرفتگی ده‌کرد؟ ناچار پیتی گوت: «بچۆ‌وه سه‌ر رووباری و بانگی دایکم که‌وه و له منه‌وه پیتی بلتی: داخوا براژنه‌که‌م زاوه و مندالی بووه؟ نه‌گه‌ر بوویه‌تی نه‌وا نم منداله‌مان بداتی چند رۆژیکانمان لای.»

رۆیی، رۆیی تا گه‌بیه‌وه سه‌ر رووباری و بانگی کرد:

«مامۆژن! مامۆژن! کچی مامۆژن!»

مامۆژن له ناوی هاته‌وه دهری و له زاواکه‌ی پرسى:

«ده‌ی بزائم، نم جاره‌یان چت ده‌وی؟»

«کچه‌که‌تان ده‌بوی، نه‌گه‌ر بووکه‌که‌تان هیچی بووه، نه‌وه چند رۆژیکان نه‌و منداله‌مان بۆ بنیترن لامان بی.»

مامۆژن گوتی:

«راوه‌سته، تۆژیک چاوه‌پێ به.»

مامۆژن رۆیشت و پیاوه وه‌ک له‌سه‌ر ناو و ناگران بی چاوه‌پێ ما. ساته‌ وه‌ختی‌کی که‌می چاوه‌پوانی لی بیوه چند سه‌عاتیک. ماوه‌یه‌ک رابرد، خه‌سوده‌که‌ی به‌خۆی و مندالیک به‌باوه‌شه‌وه په‌یدا بۆوه.

هه‌ر که منداله‌ چاوی به‌کۆره‌ لاوه‌ که‌وت، گوتی:

«سلاو مامه، داخوا چۆن؟»

پیاوه نه‌بله‌ق بوو و له دلی خۆیدا گوتی، نه‌تۆ بلتی ساوایه‌ک ناوا قسان بکا؟ منداله‌که‌ی له نامیزی کرد و به‌ره‌و مال بۆوه. منداله‌که‌ له ریتی به‌کوه‌ پیاوان له هه‌موو شتی‌ک ده‌دوا، پیاوه‌که‌ شیفته‌ی نه‌و زمانه‌ په‌وانه‌ی منداله‌که‌ ببوو، هه‌موو نه‌و ریتی به‌بی ماندوو‌بوون له‌به‌رچوو، سه‌ره‌نجام گه‌بیه‌وه مالتی.

هه‌ر که منداله‌که‌ چاوی به‌پووری که‌وت گوتی:

«پووری گیان سلاو، چۆن داخوا؟»

ژنه برازاکی خۆی ماچ کرد و هه‌والی هه‌موانی پرسى و دواى تاویک هه‌سانه‌وه بردیانه لای سولتان. دیتیان نه‌وه چواره‌ راویژکار له چواره‌ ولاتی جۆرا و جۆره‌وه نه‌وه له‌وی دانیشتون. منداله‌ که‌گه‌ل هه‌ریه‌ک له راویژکاران به‌زمانی خۆی که‌وته‌ گه‌تۆگۆ. هه‌موو له‌ حه‌زمه‌تان زاریان به‌ش بۆوه، دواى ده‌گه‌ل میتردی پووری هاته‌نه‌ دهری و دواى نه‌وه‌ی مالا‌واى له پووری و میترده‌که‌شی کرد به‌ره‌و رووباری که‌وته‌ ری.

راویژکاران گوتیان:

«ده‌بی بی‌تیکی دی بکه‌ینه‌وه.»

شتی‌کی دیکه‌یان به‌میشک داها، پیاوه‌یان بانگ کرده‌وه و گوتیان:

«نه‌گه‌ر گولی ئیژوان بۆ سولتانی بینی نه‌وا لیت قایل ده‌بی و ریت ده‌دا هه‌تا ماوی له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی خۆت ویکرا بژین. ده‌نا ژنه‌که‌ت لی ده‌ستین.»

پیاوه گوتی:

«زۆر چاکه، ته‌نیا نۆ مانگانم مۆله‌ت ده‌نی و له‌و ماوه‌یه‌شدا که‌سی‌کی بنیتره‌ لای خیترا‌نه‌که‌م چاوی لیتی بی.»

به‌وه قایل بوون و بۆ نه‌و مه‌به‌سته‌ش کچی سولتانیان ده‌ستنیشان کرد. نه‌ویش کچی سولتانی له‌گه‌ل خۆی برده‌وه مالتی لای ژنه‌که‌ی تا به‌ته‌نی نه‌بی. پیاوه که‌وته‌ ری، پیش وه‌ی پروا ژنه‌که‌ی نه‌لقه‌یه‌کی دایه‌ تا له‌ بی‌ری نه‌کات و هه‌میشه‌ وه‌بیری بیته‌وه و گوتی:

«یه‌ک له‌ نه‌سه‌په‌کانی سولتانی‌ش به‌ره.»

پیاوه چوو، نه‌سه‌پتیکی هینا و ملی لیتا. له‌ ریتی تووشی هه‌ر که‌سه‌ی بوايه‌ پرسى گولی ئیژوانی لی ده‌کرد، که‌س نه‌یده‌زانی نه‌و گوته‌ له‌ کوئی هه‌یه. هه‌شت مانگی ته‌واو به‌ریتی‌دا رۆیی، له‌ سه‌ره‌تای مانگی نۆه‌مه‌دا تووشی پیری‌تیکی بوو، پیری‌ژن گوتی:

«نه‌و گوته‌ ژنیکی جوان چاوه‌دیری و په‌روه‌ده‌ی ده‌کا و چۆنیه‌تی وه‌ده‌ست هینانی‌شی ده‌بی بچی‌ه لای نه‌و سب برایه‌ی له‌وی ده‌ژین و له‌وان بی‌رسی.» پیری‌ژن مالتی سب براکانی نیشاندا و دوور که‌وته‌وه.

پیاوه رۆیی و له‌ پیشدا بانگی برا گچکه‌ی کرد، ژنی برا گچکه‌ی هات و لیتی پرسى بۆ هاتۆته‌ ئیتره، دواى چوه‌ ژووری مالتی و به‌جینیوان و به‌قسه‌ی سووک و بی مانا میترده‌که‌ی بانگ کرد. پیاویکی چه‌ماوه‌ی سه‌ر و ریش ماش و برنجیه‌کی بۆز هاته‌ دهری، پیاوه لیتی پرسى:

«پیت بلتی چۆن ده‌توانم بگه‌مه‌ لای نه‌و ژنه‌ شوخ و شه‌نگه‌ی گولی ئیژوانی لایه؟»

پیره‌میترده‌وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌وه برا ناو‌نجیه‌که‌م ده‌زان.»

پیاوه به‌ره‌و مالتی برا ناو‌نجیه‌که‌ رۆیشت. ژنی نه‌و برایه‌ش هات و پرسى بۆ هاتۆته‌ ئیتره، دوايه‌ نه‌ویش به‌جیتو و قسه‌ی نا‌ه‌جیتو بانگی میترده‌که‌ی کرد. پیاویکی پیری که‌نه‌فت و په‌که‌وته‌ی چه‌ماوه‌ی موو ماش و برنجی بۆز هاته‌ دهری. له‌ویشی پرسى:

«بلتی بزائم چۆن ده‌توانم بگه‌مه‌ لای نه‌و ژنه‌ شوخ و شه‌نگه‌ی گولی ئیژوانی لایه؟»

پیره‌میترده‌وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌وه برا گه‌وره‌که‌م ده‌زان.»

پیاوه به‌ره‌و مالتی برا گه‌وره‌ی وه‌ریتکه‌وت. ژنه‌که‌ی هاته‌ دهری و گوتی:

«جاری میترده‌کم نوستوه‌وه و که‌ی هه‌ستا نه‌وه پیتی ده‌لیم، جاری دل‌م نایه‌ هه‌لیستین.»

پیاوه سه‌ری سورما! ژنه‌کانی دی به‌سه‌ر میترده‌کانیاندا ده‌شیراند و قسه‌ی بی‌ج و جنیتی سووکیان بی‌ده‌دان، به‌لام نه‌مه‌یان دلی نایه‌ ته‌نانه‌ت له‌ خه‌ویشی کا. دانیش و چاوه‌پێ ما.

چند سه‌عاتی‌کی خایاند، ته‌نیا یه‌ک هه‌فته‌ی مۆله‌ت ما‌بوو. که‌ سیه‌مه‌ین برا له‌ خه‌وی رابوو، ژنه‌که‌ی پیتی راگه‌یاند که‌ پیاویک چاوه‌ریتی‌تی و نه‌ویش له‌ مالتی وه‌ده‌رکه‌وت. لاوه‌ نه‌بله‌ق ما، برا هه‌ره‌ گه‌وره‌که‌ قه‌یره‌ پیاویکی خۆش روو و به‌سه‌ر و سیما بوو، که‌ برا له‌خۆ بچووکتره‌کانی به‌ته‌واوی بی‌ر و په‌که‌وته‌ و که‌نه‌فت بوون. دیاره‌ نه‌وه‌ش هۆی هاوسه‌ره‌که‌ی بوو که‌ زۆر به‌باشی چاوه‌دیری و خه‌مه‌تی ده‌کرد و له‌

فهرمانی دهرنه دهچوو. برا گوره گوتی:

«ئو ژنه جوان و شوخ و شنگه‌ی تۆ لئی ده‌پرسی له قولله به‌کدا ده‌ژی که هیچ ریبه‌کی ناچیتتی. به‌لام کاتی دیتته سهربانی قولله‌که و به‌رهو خوار ده‌ست ده‌کا به‌سهر و پرچ داهینانی و پرچان دادیلتینه خوار، ده‌بی تۆ له خوار له په‌نایه‌کیرا که پرچی شوژ بوونه‌وه بیگری و چهند لۆیه‌کی له ده‌ستی خۆت ئالینی و ئو به‌پرچی خۆی هه‌لنده‌کیشیتته سهری و تۆش ده‌بی خۆت زۆر توند بگری و سویندی بخۆی که ده‌یخوازی. له‌وه به‌ولاوه نایه‌لج یه‌ک هه‌ناسه به‌زیندووویی

وه‌مینی.»

کورپه لای رابوو و که‌وته ری، گه‌یبیه بن دیواری قولله‌ی و چاوه‌ریتما. ژنه‌ی شوخ و شنگ و ده‌درکه‌وت و سه‌روپرچی به‌ردانه‌وه، کورپه لای ترسی لی نیشته و نه‌یوترا ده‌ستی بۆ دریت کا. ژنه جاری دووم و سیه‌مه‌میش پرچی به‌ردانه‌وه. سه‌ره‌نجام کورپه سویندی خوار که بیه‌یتتی و ده‌ستی دریت کرد و پرچی ژنه‌ی له ده‌ستی خۆیه‌وه پیتجا. ژنه ورده ورده پرچ و پی‌اوه‌که‌ی هه‌لویتزینیه‌وه و هه‌لیکیشانه سهری. لایه هیندی نه‌ماوو بترازی. به‌لام له ترسی روچی پرچه‌که‌ی تا ده‌هات توندتر ده‌گرت و خۆی پی هه‌لنده‌واسی و خۆی له به‌ریونه‌وه‌ی رزگار کرد. ژنه زۆری به‌خیر هینا و خواردن و خواردنه‌وه‌ی بۆ هینا و هه‌ردووک پیکه‌وه کردیانه ئاهه‌نگ و خۆشی و له دوایه پی‌اوه‌که‌ گوتی:

«هه‌ر چه‌نده به‌راستی سویندم خواردوو به‌تخوازم و بته‌یتیم به‌لام ئیستاکه‌ش من ژنم هه‌یه و هه‌ر له‌به‌ر خاتری رزگاری ئه‌ویشه هاتومه ئیره.»

شوژه‌ژن گوتی:

«جا قه‌یدی چیه، خۆ ژن ژنی نه‌خواردوو! ئه‌منیش ده‌مه ژنی تۆ.»

پی‌اوه که‌وته سهر باسی ژنه‌که‌ی که چۆن سوڵتان به‌فیل و ده‌هۆ و ته‌له‌که‌بازی و فرتوفیلان ده‌یه‌وی له ده‌ستی ده‌رینتی و ماوه‌ی مۆله‌ته‌که‌شی هیندی نه‌ماوه ته‌واو بیت، بۆیه وا به‌په‌له‌یه و هیندی به‌کول و دل‌ه‌وه سهری له دووی په‌یدا کردنی گۆلی ئیژوان ناوه.

شوژه‌ژن ئه‌سپی بالدار هه‌بوون، هه‌ر هه‌ستا و ده‌ستی به‌چینه‌وه‌ی گۆلی ئیژوان کرد و دایه ده‌ست کورپه لایه‌ی. هه‌ر دووکیان سواری ئه‌سپی بالدار بوون و ژنه هه‌ی له ئه‌سپی بالدار کرد:

«به‌رهو ئو سوڵتان نشینه‌ی ئو کورپه ده‌لی، بالان لیکده و به‌ره.»

ئه‌سپه‌کان له ئاسمانی وه‌ک بای ده‌فرین. گه‌بسته‌وه مه‌رز و بوومی سوڵتانی. ده‌و ده‌مه‌یدا که ده‌هات مۆله‌تی نۆ مانگه‌ی ته‌واو بی و ژنی پی‌اوه هه‌ژار و به‌سته‌زمانه‌که‌ش دهم به‌دم زیاتر نیگه‌ران و بی‌واتر

ده‌بوو که نه‌کا بۆ سوڵتانی به‌رن.

لاوه گه‌یبیه‌وه ده‌رکی مالتی خویان و له ده‌رکیتی دا، به‌لام کچی سوڵتانی مه‌ پیتی وا بوو ئه‌وه بابیه‌تی و هاتوو، هاواری کرد:

«له‌سه‌ر خۆ‌بابه، بۆ هیندی به‌په‌له‌ی؟ ئیستاش چهند ده‌قیقه‌یه‌کی ماوه، به‌لکو ئه‌وه خواجه له‌سه‌ر وه‌ختی خۆیدا بیتته‌وه.»

به‌لام نا ئه‌وه می‌رده‌که‌ بوو له ده‌رکیتی ددا.

ژن و کچه‌که‌ که پیمان وا بوو ئه‌وه سوڵتان و ده‌ستوپیه‌نده‌کانیه‌تی له ده‌رکیتی دده‌ن، ده‌رگایان نه‌کرده‌وه، پی‌اوه تووره‌ بوو، په‌نجه‌ره‌ی شکاند و ئه‌و ئه‌لقه‌ی ژنه‌که‌ی دابوو به‌هه‌لبدایه ژووری و نه‌راندی:

«منم: هاوسه‌ره‌که‌تم! هاتومه‌وه!»

به‌راستی شاد و شهنگول و خۆشحال بوون و ده‌رگایان کرده‌وه. لایه گۆلی ئیژوانی بۆ سوڵتانی برد. سوڵتان و راویژکارانی چه‌په‌سان که چۆنی گۆلی ئیژوان په‌یدا کرده‌وه و به‌زیندووویی هاتوته‌وه. سهربان سوپا که ئیدی چ پیلانیکه‌ی دیکه‌ی بۆ دارپژن.

لاوه هاتوه مالتی و شوژه‌ژن پیتی گوت:

«سوڵتان واز ناهینتی، بۆ پیتی بلتی ئه‌گه‌ر له پیتش تاو هه‌لاتی پردیکی له‌سه‌ر رووباری دروستکه‌م ته‌واوی سوپا و راویژکارانتان به‌خۆ و به‌مال و مندالیانه‌وه، به‌باغ و باغات و ده‌زگا و دوکانیانه‌وه له‌وی جی که‌مه‌وه، ئه‌وه یه‌کجاری واز له ژنه‌که‌ دین. ده‌نا بۆ خۆتانی بیه‌ن چۆنه.» لایه چوو له‌ لای سوڵتانی و ئه‌وه‌ی شوژه‌ژن رایسپاردبوو به‌سوڵتانی گوت:

پیتش تاوه‌ه‌لاتی شوژه‌ژن، تاله‌که‌زیبه‌کی به‌سه‌ر رووباریدا رایه‌ل کرد. به‌و موانه پردیکی به‌ته‌واوی مال و دوکان و باغ و باغات‌ه‌وه له‌سه‌ر رووباری دروست کرد.

سوڵتان به‌خۆی و راویژکارانی و ته‌واوی سوپاکانیه‌وه، که‌وته‌نه هه‌نگاونان به‌سه‌ر پردیدا و ده‌ستیان کرد به‌شایی و ئاهه‌نگ و به‌زم و په‌زیمه‌کیان به‌ریا کرد ئه‌و سهری دیار نه‌بی.

شوژه‌ژن لی گه‌را تا هه‌موو سه‌رقال و سه‌رگه‌رمی شایی و ئاهه‌نگ و به‌زم و په‌زیمی خویان بوون، دوایی ته‌کانیکه‌ی به‌تاله‌ مووی که‌زیه‌کانی دا. پرد تیکه‌قیرما و ناوه‌ژوو بۆوه و هه‌رچی له‌سه‌ر پردی بوو هه‌موو که‌وته‌نه رووباری و نقووم بوون.

شوژه‌ژن و پی‌اوه و هاوسه‌ره‌که‌ی هاتنه‌وه مالتی.

دوایی، کورپه لای می‌ردیکی له‌باری بۆ شوژه‌ژنی دیتته‌وه. هه‌موو پیکه‌وه که‌وته‌نه ئاهه‌نگ و زه‌ماوه‌ند و شایی بووکی و له‌وه‌دو‌واش ژن و می‌رده‌ چوونه‌وه ئه‌و جیبه‌ی یه‌که‌م جار لی‌وه‌ی هاتبوون و زۆر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری و خۆشگوزه‌رانییه‌وه ژنیان برده‌ سه‌ر.

ئیه‌وش رۆژانی ژنیانتان هه‌ر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری به‌سه‌ر به‌رن.

ئەو دېۋەدى ويىسى كورى ئاشەۋانى بكوڭى

ئەفسانەى گورجى

دە ئەفساناندا ھاتوۋە كە روۋداۋ و بەسەرھاتەكانى ئەم داستانە ھەموۋى بەراستى روۋيان داۋە و بەسەرھاتەكانى ھەموۋى راستن. بەلام تەنانەت يەك وشەشى لەگەل راستىدا بەراپەر ناپەتەۋە. لە سەردەمىكى زۆر پىش ئىستا پاشايەك دەبى و تەنيا كچىكى دەبى و ھىچى دى. پاشا كچەكەى لە قەلەيكى زۆر بلىندا دەخاتە ژىر چاودىرى خۆى و ھەموو رۆزىش جارىكى سەر لى دەدا و دەيكىشى تا بزانتى قەلەو بوۋە يا لاۋاز.

كەمىك لەولای قەلاۋە جووتيارىك دەبى ئاشەۋانىيە دەكا. ئەۋىش تەنيا كورپىكى دەبى و ھىچى دى. ئاشەۋان كۆچى دوايى كورد و كورپىگە بى باب ماپەۋە، زۆرى نەبرد داکىشى چاۋى تاهەتاي لىك نا و دىنباي بەجى ھىشت. كورپىگە ھەراش بوۋ. ھەندىك ھەن كەم كەمە بەگوتەى ھەندىكان سال بەسال گەۋرە دەبن، بەلام ئەو رۆز بەرۆز ھەلى دەدا و گەۋرە دەبوۋ، كچى پاشاى ھەموو رۆزى لە قەلاۋە بەسەر خوارپىدا دەروانى و ھەموو رۆزىش كورپى جووتيارەى دەدەت. كچى پاشاى شەيداي كورپى جووتيارەى بوۋ، بەلام لە بايىشى دەترسا، سەرەنجام رۆزىك لە رۆزان ترسى خۆى شكاند و نامەيەكى لە قەلاۋە تىۋە بۇ كورپەى ھاۋىشتە خوارى. لاۋزە دواى ماۋەيەك بىر كورنەۋە گوربىسىكى درىژى ھىنا و سەرىكى بەبەردىكەۋە بەست و سەرەكەى دىكەشى بەرەو يەك لە پەنجەرەكانى قەلاۋەتە ھەلدا، كچى پاشاى گوربىسەكەى دىتەۋە و لە كۆلەگىكى شەتەك دا. لاۋزە بەگوربىسى ھەلگەرا و لە قەلاۋەتە ۋەسەر كەوت و پىكەۋە دەستيان تىكەلاۋ كورد. ھەر كاتى بابى كچەى دەھاتەۋە مالى لاۋزە لە جىبەكى خۆى مات دەكرد، تا شا بۆنى ھاتىتى نەكا و پەى بەبۋونى ۋى نەبا.

ھەرۋەك چۆن گوتقان پاشا ھەموو رۆزى كچەكەى دەكىشا، ئىستا ھەستى دەكرد كە خەرىكە كچەكەى قەلەۋە دەبى.

كچە تىگەبى كە بابى گومانى لەو قەلەۋە نااسايبەى ۋى ھەيە، بۆيە بەلاۋزەى گوت:

«ئىمە دەبى ھەلىن.»

ھەردوۋىكان بەگوربىسيدا ھاتنە خوارى و كورپى جووتيارى دەزگىرانەكەى برده نىۋو كاۋلە ھەزارانەكەى خۆى و داينا.

كاتى ھەلانتى كچەيان لە قەلاۋەتە بەپاشاى راگەياند، دەستوپىۋەند و دەربارىانى بەھەموو لاياندا بلاۋ كوردن تا جى و پى كچە ۋەبىنن. تا نۆكەر و دەستوپىۋەند شوپىنى كچەيان دىتەۋە كە لە كاۋلى كورپە ئاشەۋانىيە. پاشا ھەوت پىاۋى لە دەربارانى خۆى ناردن تا كورپە ئاشەۋان و كچەكەى خۆى بگرن و بىانھىننە دەربارى. كورپە ئاشەۋان لە دەرى كاۋلە مالىكەى خۆى خەرىكى خۆشوستنى بوۋ. دەربارىيان چاۋيان پىكەۋە و بۆ گرتىتى بەرەو لای ۋى ۋەغار كەوتن. كورپە ئاشەۋان راپكردەۋە مالى و شمشىرى راكىشا و يەك نەبى دەنا ئەۋانى دىكەى ھەموو كوشتن. كورپى ئاشەۋانى بەو تاكە زىندوۋە ماۋەى گوت:

«پرۆ بەشای بلى كەسى دىكەم نەنپىرتتە سەرى. تازە ئەو كچە ھاۋسەرى منە و دەبى ھەر لەگەل مندا بژى»

شا كە ئەۋەى بىست زۆر توۋرە بوۋ ئەو جەرە دوازده پىاۋى دىكەى بۆ گرتنى ناردە سەرى، ئەو دوازدهش زۆريان خۆ ھىنا و برد زەفەرىكى بەكورپە ئاشەۋانى بەرن بەلام بۆيان نەكرا. ھەر كە شمشىرى ھەلكىشا سەرى يازدەپانى لە لەشيان جودا كورنەۋە و دوازدهھەمىنى ئازاد كورد و گوتى:

«پرۆ بەشای بلى با ھىچى دى كەسمان نەنپىرتتە سەرى.»

رۆزىكى كچە بەمىردەكەى گوت:

«ۋاچاترە لىرە بۆزىن، چونكە ھەرچى بگەين بابم دەستبەردارمان نابى و كۆلمان لى نادا.»

كورپە ئەو قسەى ھاۋسەرەكەى چوۋە دە دلى. ھەر دواى ئەۋە ھەرچى ھەيان بوۋ كۆيان كورەۋە و كەوتنە رى. لاۋزە تىرىكى لە تىردانى دەركىشا و لە ژبى كەۋانپى راكىشا تا تىرە لە ھەر جىبەكى بگەۋى ئەۋان بچنە ۋى و لەۋى بناغەى ژىنى خۆيان ھەلىن.

تىرە لە نۆ كۆيان ئاۋابوۋ و چوۋ لە مالىكى كەوت كە مالى نۆ برا دىۋان بوۋ. دىۋەكان ھەستيان كورد كە تىرىكىيان كەۋتە نىۋو مالى. رايان كورد كە تىرەكەى لە زەۋى دەركىشن كەچى نەيانتوانى. تا دوايى ژن و مىردە گەينە وىندەرى. لاۋزە لە دىۋەكانى پىسى:

«ئەرى ھىچتان ھەيە بماندەنى بىخۆين؟»

و دوايش چوۋ تىرەكەى لە زەۋى دەركىشايبەۋە و ھات لەبەردەمى دىۋەكان ئىكلامى كىشا. دىۋەكان ھەموو تىكىانەۋە ھاۋىشت و تەماشاي ۋيان كورد و سەرسام مان كە چۆن ئەۋان بەنۆ دىۋان نەيانتوانى تىرەى لە زەۋى دەركىشنەۋە كەچى لاۋزە ھەر بەدەستى چەپى خۆى تىرەكەى دەركىشايبەۋە. دىۋەكان پىرياران دا تاقى كەنەۋە داخوۋا بەراستى راستى ۋا ھىندە بەھىز و توانايە يان نا؟ دىۋەكان مەنجەلىكى يەكجار گەۋرەى زنجىردارىان ھەبوۋ چىشتىيان تىرا لى دەنا. ئەو مەنجەلە بەھەر نۆ دىۋان نەبۋايە نەدەچوۋە سەر ئاورى. دىۋەكان بەلاۋزەيان گوت:

«ئەو مەنجەلەى لە سەر ئاورى داگرە.»

ئەۋىش بەرەۋ مەنجەلەى چوۋ و ھەر لە چاۋ تروۋكانىكدا ھەلىگرت و لەسەر عەردى دانا. دىۋەكان تىگەپىشتن كە بەراستى بەھىز و توانايە و ئەۋان دەروەستى ۋى ناين. بۆيە پىرياران دا دۆستايە تىبەى لەگەل بگەن. بەلام نەيانتوانى لەۋە زىاتر خۆ راگرن و ھاتنەۋە سەر خوۋ و خەدى خۆيان و ھەر زوۋ بەزوۋ دەستيان دەبەروكى يەك نا و بەرىنگى يەكديان گرت و شەر و ھەرايان كەۋتەۋە نىۋانى. كورپى ئاشەۋانى ھەشت دانە دىۋى لى كوشتن و يەكىكىيان نەبى كە بەشەلەشەل خۆى دەچالىكىدا شارىبۆۋە و خۆى پەنا دابوۋ - پرگارى بوۋ - ژن و مىردەش ھەرچى خوا بەدىۋانى دابوۋ دەستيان بەسەرداگرت و كرىبانە ئى خۆيان. زۆر بەخۆشى و شادى و بەختەۋەرى و ئاسوودەبى رۆزانى ژيانىيان بەسەر دەبرد و دەژيان. ماۋەيەكى زۆر نەبوۋ كە رۆزىكى لاۋزە پىريارى دا بچتە راۋى. لە دەمى رۆزىندا بەھاۋسەرەكەى گوت:

«كە ھاتەۋە تا سى جارن لە دەركى نەدەم نەبەكەيەۋە، نەۋەك بىگانەيەك بىتتە ژوۋرى.»

دىۋە شەلە گوتى لە ھەموو قسەكان بوۋ، كورپى ئاشەۋانى رۆبى بۆ راۋى. دىۋە لە چالى ھاتە دەرى و بەرەۋ دەركى خزى و ۋەك چۆن مىردە بەژنەكەى گوتبوۋ، سى جارنى لە دەركى دا. ژنە ھەر خىرا تىگەبى

پیاوه پرسى:

«ئەو ەچ بوو؟»

ژنە بەنالە و نرکەو گوتى:

«زۆر نەخۆشم، بېستومە بەرازى كىنوى دە دارستانىدا ھەيە ئەگەر جەرگى وىم بگاتى ئەو ەچاك دەبم دەنا دلئىباھ دەمرم و ئەو بەرازە كىتوبىش ھەر لە بن دارىپرۆویدا دەژى.»

لاوژە بۆ راوہ بەرازى بەدارىپرۆوى ھەلگەرا و خۆى لە بۆسە دا. بەرازى كىنوى بۆنى ئادەمىيانى وەبەر لووتى ھاتبوو بەخىرايى لە دارىپرۆوى ھاتە پىشخى و مرۆفئىكى لە نىوان لق و پۆبى دارىپرۆویدا بەدى كرد.

ھىرشى برده سەر دارىپرۆوى و شفرە درىژەكانى لە قەدى دارى گىر كردن و لە نىوہرئاستىرا برىبىوہ و كرىدە دوو لەت. دووبارە ھىرشى كرىدەو سەر دارىپرۆوى بەلام ئەمجارەيان لە توورەبىيان لە جىياتى ئەوہى شفرەكانى لە قەدى دارىدا لە رەگەكانى گىر بوو. لاوژە ھاتە خوارى و لە سەر لقىكى دىكە دانىشت، شمشىرى دەرکىشا و كەوتە وىژە بەرازە كىنوى، ھىندەى بۆيە شمشىر دەلەشى راڤەكرد دەبىگوت داخوا لە تاوان شفرەكانى لە رەگەكان دەكاتەوہ يان نا. بەراز بەردەوام خۆى دىنا و دەبرد شفرەكانى لەرەگى دارەكەى كاتەوہ بەلام بى سوود بوو و بۆى نەكرا. لاوژە خۆى لە دارى فرى داہە خوارى و سەرى بەرازەى گۆشا و گۆش برى، كەلەشەكەى كرىدە دوو لەت. جەرگەكەى ھىنايە دەرئى و بەرەو مال بۆوہ. گەبىبىوہ بەر مالى و لە دەرکىبى دا. ژنە و دىوہ پىبىيان وابوو تازە ئىدى ئەو مردووہ بۆيە بى غەم خەرىكى شادى و خۆشى و بەزم و رەزمى خۆيان بوون. ئەوان كە چاوەرپى ھاتنى كەس نەبوون، بەلەدەرەكە دانى تىكرا بوون. دىوہ خۆى شارەدوہ و ژنە دەرەكەى كرىدەوہ.

كورى ئاشەوانى دەستورەد جەرگى بەرازەى ھىنا و لىبىنا و داہە ژنەكەى تا بىخوا. ژنە ھىچ چارەى نەما لەوہى زىاتر كە جەرگەكەى بخوا و خۆى وا پىشان دا كە چاك بۆتەوہ.

بۆ سەبەى بەيانى دووبارە لاوژە بۆ راو و شكارى لە مالى و دەدەرەكەوت، دىوہ لە ھەشارگەى خۆى ھاتە دەرئى و داواى لە ژنەى كرىد كە مىردەكەى ھاتەوہ، سەرلەنوئى خۆى نەخۆش كاتەوہ و بلئى تەنبا دەرمانىشى جەرگى شوورى كىتوبىش. دىو گوتى:

«ئەو بۆ راوى نىربىبە شوورى دەچى و نىربە شوورىش بى ھىچ گومان و دوودلەبىبەك دەبىكوژئى و ئىمەشى لە دەستان رزگار دەبىن.»

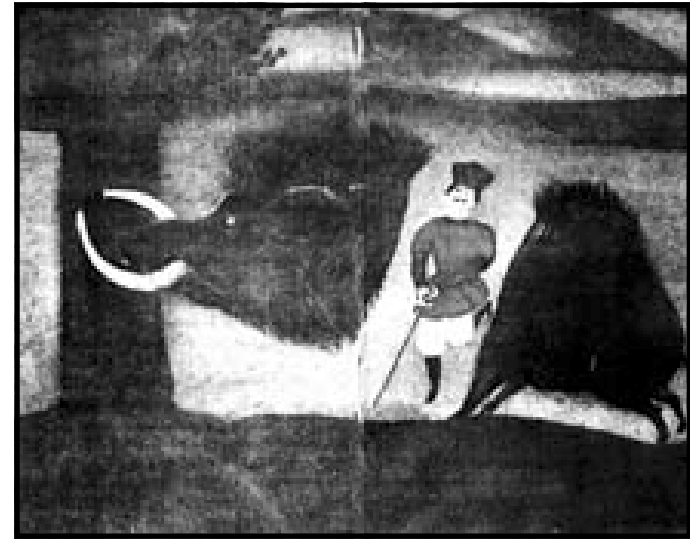
مىردە لە راووشكارى ھاتەوہ و دووبارە ژنەكەى دىت نالە و نرکەبەتى، لىبى پرسى:

«دىسانەوہ چىبە، خۆ بەيانى چاك بووى، بۆ سەرلەنوئى نالە و نرکەتە؟»

ژنە بەدەنگىكى وا كە زۆر نەساغە گوتى:

«جەرگى نىربىبە شوورىم بۆ بىنە بىخۆم، تا چاك بىمەوہ دەنا دەمرم.»

پىاوہ چووہ راوى نىربىبە شوورى. بەلام ئەو شوورەى لە كوئى راوكا؟ دوور يا نىزىك گوتى لەوانە نەبوو، رىبى دەشت و بىبایانى گرت و مىلى لىنا تا سەرەنجام گەبىبە داوئىنى كىتوبىكى، دامىنى ئەو كىوہى مىترگ و مىترغوزارىك بوو، دوازە وەرزىرى چاپوك بەبى راوہستان دروئەنى گىبايان لى دەكرد، لاوژە كە لە كار و خۆبادان و خۆھىنان و بردنىان رامابوو، ھاوارى كرىدنى:

كە ئەوہ مىردەكەى نىبىە و دەرکەى نەكردەوہ. دىوہ بەزمانىكى شىربىن گوتى:

«من شەيدائى تو بووم، ئەگەر دەرکىش ناكەبىوہ، ھەر ئەنگوستە چكۆلەكەت لە كونى دەرکىرا بىنە ئەودىو، ماچى دەكەم و لىبەوہ دوور دەكەوم» ئەویش ئەنگوستە چكۆلەى لە درزى دەرکىرا بۆ ئاودىو كرىد. دىوہ تا توانى زۆر بەتوندى ئەنگوستەى بەدەدانى گرت و ژنە لە تاوان ھاوارى لى ھەستا. دىوہ گوتى:

«دەرکى وەكە دەنا ئەنگوستە دەقترىنم.»

ژنە بەرگەى نازارى نەگرت و دەرکەى كرىدەوہ و دىو چووہ ژوورئى. بەرە بەرى ئىسوارئى پىاوہ ھاتەوہ مالى سى جارانى لە دەرکى دا، ھاوسەرەكەى دەرکەى كرىدەوہ، دەو دەمەيدا كە ژنە چو دەرکى وەكا، دىوہ بەھەلى زانى و چو خۆى لە پەنايەكى شارەدوہ.

سەبەى بەيانى دووبارە لاوژە چۆوہ راوى. ژنە و دىوہ شەلە بەتەنى مانەوہ. دىو گوتى:

«دەبى لە ناوى بەرىن.»

ژنە پرسى:

«جا چۆنى لە ناو بەرىن؟»

دىوہ گوتى:

«كە مىردەكەت ھاتەوہ خۆ نەخۆش كە. ئەگەر لىبى پرسى چتە و بەچى چاك دەبىوہ، بلئى جوژە بەرازىكى كىنوى لە نىو دارستانى لە بن دار بەروویدا دەژى بەجەرگى وى چا دەبەوہ. پىبى بلئى ئەگەر جەرگى ئەو بەرازەم بۆ پەيدا دەكەى ئەوہ باشە و چاك دەبەوہ و وەك جارنم لى دىتەوہ دەنا دەمرم.

ئەو بەدواى بەرازى كىویدا دەچى، بەراز دەبىكوژئى و من و توش رزگارمان دەبى لە دەستى.»

مىردە لە راوى ھاتەوہ. دىبى ژنەكەى دەنالئىنى بەلام چۆن، ھا ئىستا بىرى ھا تاوىكى دى.»

«ماندوو نهبن!»

بهلام ئەوان وا دهكاری خوڤان راچوو بوون و هیتنده سهرقالی ئیشی بوون وهلامیان نه دایه وه.

كوری ئاشهوانی دووباره قوولاندیه وه:

«ماندوو نهبن!»

ئهم جارهیان له دوازدان یهكیكیان وهلامی دایه وه:

«ئوه دهلئی چی! ماندوو بوونی چی؟ ئهگه تا ئیوارئ هه موو ئه و گبایه ی نه درووینه وه نیره شوور

هه موومان دهكوژئ و له جیتی گیای ده مانخوا.»

لاوژه بانگی كردن:

«هه مووتان وهرنه ئیره لای من.»

هه موو هاتن. لاوژه لیتی پرسین. نیریه شوور له كام لاوه دیت. ئه و هه رچی ویستی و پیوستی بوو

لیتی پرسین. داسهکانی لئ وهرگرتن. دهستی به دروینتی كرد، هه موو گبایه که ی دروه وه و کردنیه سئ کۆی

گه وه. یه کئ له سه ر پتی نیریه شووری و ئه ویدیکه ی له ناوه راستی و سیتیه میشی له لایه کی دی کردنه

جوخین. بۆ خوژی چو له ناو سیتیه میان خوژی مات کرد.

نیریه شوور داگه را، له سه ره تاوه کۆی یه که می گبایه که ی هه ر به پتوه قسوت دا. دوايه کۆی

دوو هه میش و سه ره نجام به ره و جوخینی سیتیه ملی لینا. لاوژه له پشت جوخینی گیای هاته درئ و

تیرتیکی هه ویشته نیریه شووری و تیکیه وه گلاند و خستی. هه موو تیکرا شوورده یان که وئ کرد. لاوژه

جهرگه که ی دریتنا و به ره و مال بۆه.

دوو ده مه یدا ژنه که ی ده گه ل دپوه ی خه ریکی به زم و ره زمی خوڤان بوون و هه ر پیتشیان وانه بوو که

جارتیکی دی به زیندوویی دیته وه. له پر گوئییان له ته قه ی درکن بوو. دپوه چو خوژی شارده وه و ژنه

دووباره درکه ی کرده وه و ئه ویش هاته وه ژووری و جهرگه که ی سه رو به ر کرد و دایه ژنه که ی.

بۆ سه به یئ دووباره لاوژه چۆه راوو و شکاری و دپوه به ژنه که ی گوت:

«ئو جارهش خو نه خو شکه وه و ئه گه ر لیشی پرسیه وه چته بلتی ته نیا ئوی حه یاته بتوانی له هانات

بی. ئه ویش به دوا ی ئوی حه یاتدا ده روات و ئه و چوونهش چوونی هه یه و گه رانه وه نا. ئه و ده می ئیمه

به دلئیا ییه وه سه ر پتیکه وه ده نین.»

میرده هه ر که گه ییه وه مالتی دووباره دیتی ژنه که ی نه خو شه و پرسى:

«چ بووه؟»

ژنه هه ناسیکی هه لکیشا و گوتی:

«ئه گه ر ئوی حه یاتیم بۆ دینی. ده نا ده مر.»

به پتی پیاده وه ری کوه ت، له رتیه گه ییه ئه سپیکی. ئه و ئه سپه ئه سپیکی ئه فسووناوی بوو،

به لاوژه ی گوت:

«بی من ناگه یه چ جیبان. سواری پشتی من به تا بتگه یه نم.»

لاوژه دلخۆش و شاد و خه ندان بوو. له سه ر پشتی ئه سپه ی، رویشته هه ر رویشته تا گه ییه تاویره

به ردیکی. هه ر به ده م تیرامانیوه دیتی به رده که زاری لیک کرده وه و پتکی دادایه وه.

ئه سپه که گوتی:

«سئ رکیتم لیده. رکیفی وا که سئ زیواله پیتسم لئ بینه وه.»

کاتئ به رده که ده می لیک کرده وه لاوژه سئ رکیفی زۆر کاریگه ری ناختوبه خالیگه ی ئه سپه ی. ئه سپه

که وته فرین و هه روا به هه واوه خوژی هه ویشته نیو شه ویلاکه ی به رده وه. به لام کاتئ که ده می

پتکدا دایه وه کلکی ئه سپه ی لئ گیر بوو و له بنرا هه لکه ندرا. ئەوان درێژهیان به رویشتنی خوڤان دا.

گه یینه په له ئاگر تکی به رین که وا پئ ده چوو نه به پیاده و نه به سواری لیتی ده رنه چئ.

ئه سپه گوتی:

«سئ رکیفان له خالیگه ی لای دیکه م ده. رکیفی وا که سئ زیواله پیتسم لئ بینه وه.»

لاوژه سئ رکیفی ختوانده ئه سپه ی، ئه سپ و هه وا که وت و به سه ر ئاگریدا بازه قه ی به ست و

په ریه وه.

سه ره نجام گه یشتنه ئوی حه یاتئ. لاوژه زینی له ئه سپه ی کرده وه و لغاوی له سه ر دامالی و

به ره لئدا ی کرد تا بله وه ری و به سه یته وه. چوه سه ر کانیه، ده مچاوی خوژی شوست، ئوی خواره وه،

مه له ی کرد، جا هات له سه ر کانیه لیتی را کشا و ده خه و تکی قوول راچوو.

له و نزیکانه خانویه کی چوارنهومی گه وه هه بوو، ژنیککی جادووگه ر و حه وت شاگردی پتیکه وه له وی

ده یان. جادووگه ر بۆنی لاوژه ی وه به ر لووتی هاتبوو، یه ک له شاگرده کانی نارد تا بزانی چ باسه.

کچه ی شاگرد هات و لاوژه ی دیت. لاوژه هیتنده جوان و لپوه شاهه و خو شرو بوو کیرژله که نه ی توانی

چاوی لئ بتروو کینئ، له جیتی خوژی وه ک جادووی لئ کرابئ وشک بوو.

جادووگه ر دووه می نارد، سیتیه م و چواره می نارد، به لام ئه وه ی ده چوو نه ده هاته وه. هه ر حه وت کچه

شاگرد هه ر که کوره یان ده دیت دۆخینیان ده پسا و گیرۆده و دلبه ندی ئه و لاوه ی ده بوون و له جیتی خوڤان

ده چه قین. دوايه جادووگه ر بۆ خوژی چوو، شاگرده کانی لئ دوور خستنه وه. ئینجا لاوژه ی له خه وی وه ناگا

هیتنا (چونکه بۆ خوژی جادووگه ر بوو هه موو شتیککی ده زانی) و پتی گوت:

«ژنه که ت بی وه فایه، ئه و دپوئیکی خو ش ده وی. ئەوان خه ریکی پیلانیتکن بتکوژن، کوره نه چیه وه.»

لاوژه باوه ری به قسه ی جادووگه ره ی نه کرد. گۆزه ی له ئوی حه یاتئ پر کرد، سواری ئه سپه که ی بۆه و

رتی لای مالتی دایه به ری.

که گه ییه وه مالتی له درکتی دا، دپوه خوژی شارده وه و ژنه که ده رگای کرده وه. ژنه ئاوه که ی خواره وه و

وا ی خو پیتشاندا که چاک بۆه. رۆژی دوا یی له مالتی هاته وه درئ و ملی له راو و شکاری نایه وه. دپوه

به ژنه که ی گوت:

«ئیمه ئەومان ئاوا پئ له ناو ناچئ. مه گه ر په ی به رازی هیتز و توانای وی به ری، تا باری لئ

ببیننه وه، ده نا هپچمان پئ ده گه ل ناکرئ.»

لاوژه له راوی هاته وه، ژنه ئامیزی لیندا و پرسى:

«ئه ری رازی ئه و هه موو هیتز و توانایه ی تو چیه؟»

هاتهوه مالتی. هەر که گهیبیهوه ژووری دپوهی دیت ئەوا له گه‌ل ژنه‌که‌ی وی به‌خۆشی ئەوه‌ی له‌ده‌ست
ویان‌ر‌زگار بووه‌ ئەوه‌ خه‌ریکی ر‌ابواردن و که‌یف و سه‌فای خۆیانن. چووه‌ پ‌یشی ل‌ینگ‌یکی د‌پوه‌ی گ‌رت و
ئ‌ه‌ویدیکه‌ی له‌ بن پ‌یی خۆی نا و ل‌یکه‌یه‌ ل‌قل‌یشاند و کردیه‌ دوو له‌ت. ژنه‌که‌شی کوشت. دوایه‌ گه‌رایه‌وه
و جادووگه‌ره‌ی خواست.

ناهه‌نگ‌یکی زۆر گه‌وره‌یان سازکرد. من بۆ خۆم له‌وی بوم.

یه‌کجار زۆرم نۆشابه‌ خواره‌وه‌ و یه‌ک‌یک له‌ شاگرده‌کانی جادووگه‌ریشیان به‌هاوسه‌ری دامی.

لاوژه‌ که‌ زۆر ساده‌ دل و خۆش‌باوه‌ر و ساوت‌لکه‌ بوو و ژنه‌که‌شی ئەوه‌ی ده‌زانی گوتی:

«وه‌ره‌ هه‌موو قامکه‌کانم به‌په‌ت‌یکی توند توند ب‌پ‌یچه‌ تا بزاتم ده‌توانی ب‌یان‌شک‌ینی یان نا؟»

ژنه‌ هه‌موو قامکه‌کانی به‌چهند لۆیان پ‌یچا و توند توندی ل‌یک گ‌رت‌دان. ئەویش به‌ته‌کان‌یکی هه‌مووی
له‌به‌ر‌ت‌یک بردنه‌وه‌ و پ‌ساندنی و ده‌ست و په‌نجه‌کانی خۆی کردنه‌وه‌.

ژنه‌ دووباره‌ پرس‌ییه‌وه‌:

«سه‌رچاوه‌ی ه‌یز و توانای تۆ له‌ کوپه‌یه‌؟»

م‌یرده‌ وه‌لامی دایه‌وه‌:

«له‌ شان‌ه‌کانم دایه‌.»

ژنه‌ گوتی:

«وه‌ره‌ ده‌وه‌ مه‌نجه‌له‌ گه‌وره‌یدا دانیشه‌، تا بزاتم ده‌توانی
به‌ه‌یزی شان‌ه‌کانت ئەوه‌ مه‌نجه‌له‌ی بشک‌ینی و پارچه‌
پارچه‌ی که‌ی.»

لاوژه‌ چووه‌ ن‌یسو مه‌نجه‌ل‌ی، ئەوه‌ مه‌نجه‌له‌ی د‌پوان
چ‌یشتیان ت‌یرا ل‌یده‌نا، د‌پوه‌ شه‌له‌ ده‌وه‌ ده‌مه‌یدا هاته‌ ده‌ری
و که‌وته‌ یارمه‌ت‌یدانی ژنه‌ی تا م‌ژور ب‌یچه‌کانی سه‌ره‌که‌ی
له‌سه‌ر توند که‌ن. دوایه‌ د‌پوه‌ مه‌نجه‌له‌ی به‌پشتی خۆی دادا
و بردی له‌سه‌ر به‌رد‌یک‌یرا هه‌ل‌یداشته‌ خه‌ره‌ند‌یکی قوول‌ی
ب‌ی بنی ئەوتۆ بنی د‌یار نه‌ب‌ی و بۆ خۆی هاته‌وه‌ مالتی. له‌
بنی خه‌ره‌ندی رووبار‌ت‌یک هاژ‌ه‌ی بوو. ئەوه‌ رووباره‌
به‌ته‌ن‌یشت‌کانی ئاوی سه‌یات‌ی و مالتی جادووگه‌ریدا
ر‌اده‌برد. جادووگه‌ر شاگرده‌کانی بانگ‌کردن و گوتی:

«ب‌چنه‌ سه‌ر رووباری، شت‌یکی ره‌شی گه‌وره‌ به‌سه‌ر
ئاویه‌یه‌ بزاتم چ‌یبه‌؟»

شاگرده‌گان چوون مه‌نجه‌له‌یان ه‌ینایه‌وه‌ و له‌به‌ر ده‌می
جادووگه‌ره‌یان دانا. سه‌ری مه‌نجه‌لیان هه‌ل‌دایه‌وه‌، د‌یت‌یان
لاوژه‌یه‌ ده‌وت‌یدا. هه‌ناسه‌ی نه‌ده‌دا، هه‌موو له‌شی

ت‌یک‌ش‌کابوو، جادووگه‌ر ه‌ینای هه‌موو له‌شی پارچه‌پارچه‌ کرد و به‌ئای سه‌یات‌یی شوشتنه‌وه‌، دوایی
پارچه‌کانی له‌شی هه‌موو ه‌ینان به‌ته‌ن‌شت یه‌که‌وه‌ هه‌ر پارچه‌ی له‌ج‌یی خۆی دانا‌ه‌وه‌ و لاوژه‌ ز‌یندوو بۆوه
و چاوه‌کانی هه‌ل‌تان و هه‌ستایه‌ سه‌ر ب‌ی.

جادووگه‌ر زۆر شاد و دل‌خۆش بوو. لاوژه‌ی له‌ باوه‌شی وه‌ر‌ت‌نا و ماچی کرد.

لاوژه‌ گوتی:

«باوه‌ر‌م به‌قسه‌کانی تۆ نه‌کرد، به‌لام هه‌مووشیان راست بوون. ئ‌یستاش ده‌رۆم تۆله‌ی خۆم بکه‌مه‌وه‌.

دوایی د‌یمه‌وه‌ و ده‌تخاوم.»

به سه رهاتی هه تیویک

ئهفسانهی نازهری

هه بوو نه بوو، کهس له خوای گه وره تر و کهس له بهندهی پرووه شتر نه بوو، سه رده مانگیکی زۆر زوو راوچییه کی زۆر ههزار و نه دار هه بوو، به لام ئه و راوچییه وهک هیچ راوچییه کی دیکه نه بوو. راوچی ئه و داستانه مان له ته وای رۆژانی ژبانی خۆیدا نه گیانله بهر یکی کوشته و نه بالنده په کیشی سه ر بری. ئه و هینه مبه ره بان و دلۆشان و دلناسک بوو نه یه توانی ته نانه ته دهستیگ چیه له هیچ زینده وهر و بوونه وهر یکی ئه م زه مینه ی هه لته کینتی. ئه و ه ی له و دونیا گه وره و گران و پان و به رینه شدا هه یبوو ته نیا دوو شت بوون: فلوروتیگ که ده یه توانی هه زار و یهک ئاوازی پین لیدا و یهک تۆری راویش که له مووی کلکی ئه سپان چنرا بوو.

راوچییه، هه موو رۆژی ده چوه نیو دارستانی، ئه و جیهی که جوگه ناویگ و شینا وهر دیککی سه وز و پارا و بوو و له و ئی تۆره که ی پان راده کرد و ده ینا یه وه و تۆزیک به ولاره تر له بن سیبه ری دره ختیکی داده نیشت و دهستی ده کرد به فلوروت لیدانی، هه ر له گه ل دنگ و ئاوازی فلوروتی بالنده له هه موو لایه کیرا له شه قه ی بالیان ددها، تا گوی بو ساز و ئاوازی فلوروتی هه لخن و بو خوشیان ده ست که ن به جیکه و جووکه و جریکه ی هه زاران ئاوازی دل فرین و شادی به خش و شوژنه نگیز تیهه لکه ن.

راوچییه خۆی مات ده کرد تا بالنده ده هاتنه سه ر تۆره که و ده نیشتنه وه، ئه و جا ئه و په ته ی سه ریکی به تۆره که وه و سه ره که ی دیکه ی لای خۆی بوو راید ه کیشا، به و جزه بالنده ی پیوه ده کردن و ده بگرتن و ده یه یه تانه وه مالتی. ماله که ی پر بوو له بالنده ی جوان و هه مه رن گ و رهن گاره ن گ، هه میسه چاوه دیری ئه و بالنده ی ده کرد و نان و ئاوی ددهانی و زۆر به تاسه وه ش گویی بو ئاوازی خۆیندنه کانیان هه لده خست؛ هه ر کاتیکیش نازووقه و خواردنی له که می دابایه ئه وه یه کیتی له و بالنده ده برده بازاری و ده یفرۆشت و به پاره که ی درێژه ی به ژبانی خۆی ددها.

ئه و راوچییه ی مه ژن و کورپکی هه بوو، کوره که ی ناوی برام بوو. برام هیشته مندال بوو که بابی نه خۆش کهوت و مرد.

دوای ماوه یه کی که م برام و دایکه بیوه ژنه که ی به ته وای ده ستکورت بوون و بی پاره و پوول که و تنه گۆرئ. هینه ده ستکورت بوون ته نانه ت نایکیان پین نه ده کرا. هه ر چه نده برام زۆریش مندال بوو به لام خۆراگر و مل که چ و گوی له مشت و برده بار بوو. هه ر چه نده ژبانی ئه و دایکه بیوه ژنه که شی زۆر سه خت و گران بوو، به لام له گه ل ئه وه شدا ئاماده نه بوو ئه و تۆر و فلوروتی به یادگاری له بابیه وه بو ی به جی ما بوو بیانفرۆشی.

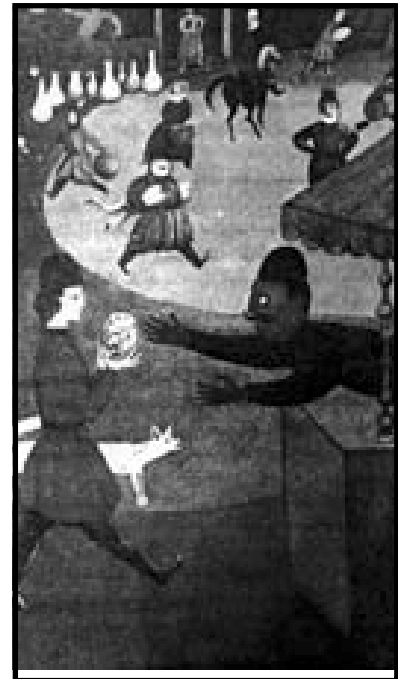
مانگ و سال تیه پهرین، برام گه وره بوو. هه موو که سیگ به برامه تیویان ناو ده برد. برام له مالتی بارمه تی دایکی ددها و رۆژانه ش که میکی ده چوه نیو دارستانی و راست ده چوه ئه و جیهی جار ان بابی راوی بالندانی لئ ده کرد.

که برام بووه یازده سالانه به دایکی گوت:

«دایه ئیدی من مندال نیم، دوای مردنی بابم ناچار بووی چاوه دیریم بکهیت و ناگات لیبم. به لام ئیستا نۆره ی منه که چاوم له تۆ بیته و ناگام لیبی. فلوروت و تۆره که ی بابم بدهیه تا له سه یه نیوه بچمه راوی نیو دارستانی.»

دایکی برامی ده یزانی که کوره که ی زۆر پیاره و ده شیزانی که ته وای نیو دارستانی بست به بست شاهه زایه. هینای تۆر و فلوروتی که ی به یه کجاری دانه برامی بو خۆی.

رۆژی دوایی برام زوو له خه و ئی را بوو و ملی له دارستانی نا، برام ته وای دره خت و هه موو گژ و گیا و گول و گه لای وانی دهناسی، هه ر بۆیه ش ترسی ونسوونیی نه بوو، چوه نیو قه دی دارستانی، تۆری هاویشته و دهستی کرد به فلوروت لیدانی، ته وای ئه و رۆژی ته نانه ت بالنده په کیشی لئ نزیگ نه بووه. که خۆرئا و بوو و تاریکی بالی به سه ر هه موو جیهی کدا کیشا، برام ماندوو و مردوو، به دهستی به تال هاته وه مالتی.

ئه وه ئه و شته بوو که دایکه که پیش وه خت ده یزانی، چونکه راوی بالندان کارپک نیسه یه ک رۆژی دوو رۆژه بیزانی. ئه و ده یزانی که برام سه ر و سه و دایه کی زۆری ماوه و له گه ل دارستانی و پیه کی دوور و درێژی له به ره. ئه وه زۆری ده و ئی تا بتوانی فلوروتی وا لیبیدا که بالندان پاکیشتی. له و بیسر و لیکدانه وانه دا بوو که له دووره وه برامی دیت به ره و مال ده بووه، به پیره وه چوو، نان و ئاوی بو دانا و گوتی:

«رۆله، بابت هه روا به رۆژیکی نه بووه راوچی. که دهستی به راوی کرد مانگیکی ته و او ده دارستانی دا هه ر ون بوو. ته نانه ت نه یه توانی په پوله یه ک بگرتی نه ک بالنده یه ک، به لام که پتی راوی دینه وه، رۆژی وا بوو سی چوار بالنده ی ده گرتن و ده یه یه تانه وه مالتی.

قسه کانی دایکه که برامی ئومیده وار و دلگه رم کرد و هانی دا، بیبری کرده وه که چاکترین شت ئه وه یه که به وره و خۆراگر بیته و کۆل نه دات و بو گه یشتنه ئامانجیسی به رده وام بیته.

رۆژ و هه فته تیه پهرین و ورده ورده برام راهات و فیری چند ناوازیگان بوو به فلوروتی که ی لئی بدا. چۆن تۆره که ی باوی و چۆنا و چۆن خۆی له په نا دره ختان سه شار دات و خۆی وه شاری. رۆژیکی بالنده یه کی زۆر ده گمه ن ده تۆری برامی کهوت. بابیسی جاریکی بالنده یه کی ناوا به رهنگی په لکه زپینه ی دده وای خستبوو. برام زۆر دلخۆش و شاد و شه نگول بوو، بالنده ی هینایه وه مالتی و ده قه فه زیکی کرد. به یانی که له خه و ئی هه سته دیتی بالنده که هیلکه یه کی رهنگا و رهنگی کرده وه، برام هیلکه که ی هه لگرت و بریده شاری.

دهو سهر و وهخته‌یدا بازرگانیکى دههۆ و فیتلباز و دنیا دیده دهو شاره‌یدا هه‌بوو، هه‌موو کار و کرده‌ویه‌کی ئه‌و بازرگانیه‌ی کلاو له‌سهر نانی خه‌لکی هه‌ژار و فیتل و ته‌له‌که‌ بازى بوو. توخمى یه‌ک رۆبلی به‌پینج رۆبل دده‌ا و توخمى پینج رۆبلیشى به‌یه‌ک رۆبل ده‌کری.

بازرگان هه‌ر که هیلکه‌که‌ی به‌ده‌ست براییه‌وه دیت خیرا بانگی کرد:

«هۆ برایه‌تبه‌و! ئه‌گه‌ر ئه‌و هیلکه‌ی ده‌فرۆشى من ده‌یکرم.»

برایم ده‌یزانى که ئه‌و پیاویکی چاوچنۆک و فیتلبازه. بۆیه‌ نرخیکى یه‌کجار زۆرى داوا کرد. بازرگان بێ ئه‌وه‌ی چنه‌ی لیکدا پاره‌که‌ی بژارد، برایم سه‌رى سووما. دواى کرپنى هیندی شت گه‌راپه‌وه مالتی. شه‌و و رۆژتیک رابرد، بۆ به‌یانی رۆژی دواى دیتی ئه‌وه‌ بالنده‌که‌ی هیلکه‌یه‌کی دیکه‌ی وه‌ک هیلکه‌ی به‌که‌مجارى کردۆته‌وه. برایم ئه‌و هیلکه‌شى هه‌ر به‌و بازرگانه‌ چاوچنۆک و رژد و قریۆکه‌ فرۆشت.

ئیدی هه‌موو رۆژئ بالنده‌که‌ هیلکه‌یه‌کی ده‌کرد و برامیش ده‌بیرد به‌و قرچۆکه‌ی ده‌فرۆشت، تا واى لى هات بازار و بازرگانیان بۆ هه‌میشه‌ له‌ نیتواندا په‌یدا بوو. برایم واى لیکداپه‌وه که ده‌بێ شتیک هه‌بێ، ئه‌و کارابیه‌ ئه‌و هه‌موو پاره‌ی دده‌ا به‌و هیلکه‌ رهنگا‌وره‌نگانه‌. بێ گومان سوودپیکى یه‌کجار زۆرى لى ده‌کردن. رۆژتیکى برایم برپارى دا به‌دزیه‌وه‌ خۆی له‌ بازرگان بگرێ، له‌وانه‌یه‌ باوه‌ر نه‌که‌ن که چی دیت! ئاشکرا بوو که بازرگانی فیتل و ته‌له‌که‌باز هه‌موو رۆژئ ده‌چیتته‌ لای پاشا و ئه‌و هیلکه‌نه‌ی به‌جهد ئه‌و به‌راه‌رى نرخى خۆی ده‌فرۆشیتته‌وه‌ پاشای. برایم بیری کرده‌وه «بۆ من بۆ خۆم ئه‌و هیلکه‌نه‌ به‌پاشای نه‌فرۆشم؟» و هه‌ر واشى کرد. بازرگان که ئه‌و هه‌موو سوود و قازانجیه‌ی له‌ کيس چوو برپارى دا که تۆله‌ له‌ برایی بکاته‌وه. چوه‌وه‌ لای پاشا و گوتی:

«شای گه‌وره‌ پاه‌دار بێ، ئیوه‌ بۆ هه‌موو رۆژئ ئه‌و پاره‌ زیادى به‌و هیلکه‌نه‌ی برایه‌تیوی دده‌ن؟ که ده‌توانن ئه‌و هیلکه‌نه‌تان به‌خۆراى و به‌بێ پاره‌ و پوول ده‌ست که‌وێ.»

هه‌لوێسته‌یه‌کی کرد و ده‌ستی پێ کرده‌وه:

«برایم بالنده‌یه‌کی زۆر ده‌گه‌مه‌نى له‌ مالتی هه‌یه‌ و ئه‌و بالنده‌یه‌یه‌ هیلکه‌نه‌ی بۆ ده‌کا. بالنده‌که‌ی له‌ ده‌ستی ده‌ربێتن. هه‌م ده‌بته‌ خاوه‌نى بالنده‌که‌ و هه‌م هیلکه‌کانیشی.»

پاشا بیرتیکى کرده‌وه و له‌ دلێ خۆیدا گوتی:

«بازرگان راست ده‌کات.» کاتى بېر ده‌که‌یه‌وه‌ ده‌بینى من پاشام و برامیش راوچیه‌که‌ی هه‌ژار: بۆ ده‌بێ له‌و جیه‌ی منى لیم ئه‌و خاوه‌نى ئه‌و بالنده‌ ئه‌فسوونیه‌ بێت.»

پاشا داواى برایی کرد و فه‌رمانى دا:

«پرو ئه‌و بالنده‌ی له‌ مالتیته‌ بۆم بێته‌ ئیره‌.»

برایم هه‌ر زوو تینگه‌یی که ئه‌وه‌ شوینی بازرگانی فیتلباز و رژد و دلریشه‌. پاشا هینده‌ گیل بوو هه‌رگیز ئه‌وه‌ی به‌بیردا نه‌ده‌هات، لیکداته‌وه‌ برایم ئه‌و هیلکه‌ رهنگا‌وره‌نگانه‌ی چۆن ده‌ست ده‌که‌ون. ده‌توانی چ بکات؟ ئه‌گه‌ر سه‌رپێچى له‌ فه‌رمانى شا بکات ئه‌وا ژبانى خۆی و داىکی ده‌که‌وێته‌ مه‌ترسییه‌وه‌. له‌وه‌ زیاتر که بالنده‌که‌ بۆ شای به‌رى چاره‌یه‌کی تری نه‌ما. به‌لام ناومید نه‌بوو سه‌رله‌نوێ تۆر و فلووته‌که‌ی تاودایه‌ و پروی له‌ دارستانى کرده‌وه. ئیستا ئیدی فلووتیکى لینه‌دا هه‌ر مه‌پرسه‌، بالنده‌ له‌ هه‌موو لایه‌کیرا له‌ شه‌قعه‌ی بالیان دده‌ا و به‌ره‌و لای وی ده‌فرین. هه‌ر رۆژه‌ی جوژه‌ بالنده‌یه‌کی راو ده‌کرد؛

رۆژتیک که‌و و رۆژتیک بلبل و یه‌کی دیکه‌ کلاوکه‌وره‌یه‌ک. ئه‌و بالنده‌نه‌ی ده‌شیگرتن له‌ بازاری ده‌یفرۆشتن و زۆر به‌ئاسووده‌یییه‌وه‌ دایکه‌که‌ی ده‌ژياندا. برایم به‌راوچیه‌که‌ی زۆر شاره‌زا له‌ راوی ناو و ناوبانگی ده‌رکرد. هه‌ر که‌ستیکى چ بالنده‌یه‌کی وېستبا ئه‌وه‌ برایم بۆی ده‌گرت و بۆی دینا. بازرگان هه‌ولێ دا برایی چه‌شه‌ کات و ته‌ماحی وه‌به‌رنی و بالنده‌کانی به‌خه‌رى لى بکری و به‌گرانی به‌خه‌لکیان به‌فرۆشیتته‌وه‌، به‌لام بۆی نه‌چوه‌وه‌ سه‌ر و نه‌یتوانی جاریکى دیکه‌ی هه‌له‌خه‌له‌ تینیتته‌وه‌، چونکه‌ برایم هینده‌ی نه‌فهرت و بیتز لى ده‌کرده‌وه‌ ته‌نانه‌ت ئاماده‌ نه‌بوو یه‌ک بالنده‌شى پێ بفرۆشى.

بازرگان له‌و جوژه‌ که‌سانه‌ بوو که له‌ پیناوی پاره‌دا ده‌ستی بۆ هه‌ر جوژه‌ کارتیکى ناشایسته‌ش درپێژ کا. ده‌یتوانی خه‌لکی به‌دناو و سووک و چرووک کا، له‌ ژبان بیه‌ش کا، خانوو له‌ خاوه‌نى بکری و هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ریکات و بێ سه‌رپه‌نا ده‌ریکاته‌ گۆرێ.

رۆژتیکى دى سه‌رله‌نوێ بازرگان چوه‌ کن شای و گوتی:

«پاشام هه‌ر له‌ خۆشیدا بێت! بالنده‌کانت دلته‌نگی ته‌نیا بێن. وا بکه‌ن برایی بانگ که‌ن و فه‌رمانى پێ بکه‌ن بچى جووتیکى وه‌ک خۆیانیان بۆ په‌یدا کا.»

فه‌رمانه‌ی ئه‌لکه‌ و بێ میتشک، تۆزیک راما و له‌ دلێ خۆیدا گوتی:

«بازرگان هه‌قیه‌تى، راست ده‌کا.»

برایی بانگ کرد و فه‌رمانى دایه‌ بالنده‌یه‌کی دیکه‌ی وه‌ک ئه‌ویدی په‌یدا کا و بیه‌تیتته‌ کۆشکى.

برایم ده‌می هه‌لینایه‌وه‌ قسه‌بیکى بکا، به‌لام پاشا پروی خۆی لى وه‌رگێرا و گوتی نه‌دایه‌. ئه‌و گوتی: «ئاماده‌ نیم ته‌نانه‌ت یه‌ک وشه‌ش ببیسم. چل رۆژت مۆلته‌ ده‌ده‌مى. له‌و چل رۆژه‌یدا جووتیکى بۆ بالنده‌که‌م په‌یدا نه‌که‌ی فه‌رمان ده‌ده‌م له‌ سه‌رت ده‌ن.»

برایم به‌دلێ پرغه‌م و کوله‌وه‌ هاته‌وه‌ مالتی، بۆ ئه‌وه‌ی داىکیشى نارحه‌ت نه‌بێ هیچ شتیکیشى ده‌رباره‌ی فه‌رمانى شای پێ نه‌گوت. تۆر و فلووته‌که‌ی تاو دایه‌ و پروی له‌ دارستانى کرد.

رۆژ و هه‌فته‌کان رابردن، برایم خورد و خه‌وى له‌ خۆی حه‌رام کرد و شه‌و و رۆژ هه‌ر به‌داوى بالنده‌که‌دا ویتل بوو. هه‌ول و ته‌قه‌للا و ماندوو بوونه‌که‌ی به‌فیرۆ نه‌چوو، سه‌ره‌نجام توانی ئه‌و بالنده‌یه‌ی که پاشا به‌قسه‌ی بازرگانی راپسپاردبوو، وه‌گیر بێنێ. بالنده‌ی بۆ پاشا هینایه‌ کۆشکى. بێ گومان لیتی وه‌رگرت و به‌ده‌ستی به‌تال به‌رتی کرده‌وه‌ و ته‌نانه‌ت پوولتیک چیه‌ نه‌یدایه‌.

برایم تینگه‌یی که پاشا باى سه‌ره‌ ده‌رزیه‌یه‌کی له‌ بازرگانی قرچۆک هه‌له‌نه‌بواردوه‌، ته‌نیا جیاوازی نیتوانیان هه‌ر ئه‌وه‌نده‌یه‌ که بازرگان پیاویکی فیتل و ته‌له‌که‌باز و چاوچنۆک و قرچۆکه‌، به‌لام پاشا پیاویکی گێژ و وێژ و گه‌له‌خۆیه‌ و هه‌یچی دى.

پاشا به‌جوتی ئه‌و بالنده‌یه‌ی برایم بۆی هینابوو زۆر خۆشحال بوو. به‌لام بازرگان له‌و سه‌رکه‌وته‌نه‌ی برایی زۆر تووره‌ و تۆسن و ناومید و دلگران بوو. بازرگان ده‌یزانى برایی لاو به‌هۆش و گۆش و ئازا و نه‌به‌ز له‌ هه‌لیکی ده‌گه‌رئ باجی ئه‌و هه‌موو فیتل و ته‌له‌که‌نه‌ی پێ بداته‌وه‌. بازرگان له‌وه‌ی له‌ برایی ده‌ترسا که به‌ده‌ستی پاشای گیل و ویتل تۆله‌ی لى بکاته‌وه‌. بازرگان پێی وانه‌بوو که برایم ده‌توانی به‌چل رۆژان جووتی بالنده‌ی پاشای په‌یدا کات و فه‌رمانه‌که‌ی به‌جى بێنێ و پاشاش له‌تۆله‌ی ئه‌وه‌دا له‌ سه‌رى دده‌ا و ده‌یکۆرێ. به‌لام ئیستا که برایم ئه‌و بالنده‌یه‌ی بۆ پاشا هیناوه‌ ئه‌وى زۆر نینگه‌ران و ناومید

کردووه، بۆیه ههمیشه له دلی خویدا خه ربکی دارشتن و تانویوی پیلانیکی نویتتر بوو. ههر بۆیهش هاتهوه لای پاشا و گوتی:

«پاشامان بهردهوام بیت! له هه ندی له پیاوانی ریش چه رمگم بیستگه یه ژن بۆ مانی ئه و بالندهانی ئیوه، پیتوستیان بهشتیکی زۆر سه یه ده نا ده مرن.»

پاشا پرسی:

«بلتی بزاتم! ئه و شته سه یه چییه؟»

«سه ری پاشای سه لامه ت! له باغی دیوی سپیدا گولیک ده روئ پیتی ده لێن سه مه ن گول. که ئه و بالنده ده بی سالی جاریک ئه و گولانه بۆن که ن، خو ئه گه ر بیت و بۆن و به رامه ی ئه و گولانه یان نه گاتی ئه وه هه موو ده مرن.»

شا پرسی:

«به لام چۆنا و چۆن ده توانین ناوا گولیک و ده ده ست بێنن؟ تو بۆ خو ت ده لێی ئه و گولانه له باغی دیویدا ده روین و ئیسه ش ئه و شته باش ده زانین که هیچ که سیک ناتوانی بجیتته نیو ئه و باغه ی. خو ئه گه ر به کیکیش پیتی نایه نیو باغی، دیوه نایه لتی به زیندوویی بیتته ده ری و بۆ خو ی ده با.»

بازرگان گوتی:

«پاشامان ههر شاد و کامه روا بئ! ته نیا پیاویک هه یه که به دلنیا بییه وه ده توانی رپیه کی بۆ چونه ناو باغی دیوی وه بیتی و ئه و پیاوه ش برایی راوچییه. ده ستوور به فرموون به یه تین و فره مانی پت بدن که سه مه ن گولی په یدا کا.»

ئهم جاره ش ههر وه ک چۆن بازرگانی ته له که باز نه خشه ی کیشابوو پاشا به گوتی کرد و ناردی برامیان هیتنا و گوتی:

«تۆ ده بی سه مه ن گولم له باغی دیویرا ههر بۆ بیتی، چونکه ئه گه ر بالنده کانم ئه و گولهی بۆن نه که ن هه موو ده مرن.»

برایم گوتی:

«خۆشگوزهرانی شامان ههر بهردهوام بئ! داوای بالنده که متان کرد هیتنا مه خزه تتان، داوایی فره مان تان دا جووتیک بۆ بالنده که تان په یدا که م، خسته مه سه ر چاوم و په یدام کرد، به لام ده رباره ی باغی دیو من ته نانه ت نازانم له کویتسه.»

پاشا گوتی:

«تا لێی نه گه رپتی نایدۆزیه وه، ئه گه ر نه شتدۆزیه وه ئه وه له بازرگانی بپرسه، ئه و هه موو شتیکی ده رباره ی ئه و باغه ده زانی.»

برایم بیری کرده وه:

«ههر له سه ره تاوه چاکی بۆ چووم، که ئه وه کاری بازرگانی فیتلبازه و به قسه که ی پاشا شرا دیاره.»

برایم گوتی:

«پاشامان به رقه رار بیت! ئه گه ر بازرگان هیتنه زه ره ک و زانا و دانایه و هه موو شتیکی ده زانی ده

بانگی که ن و فره مانی پت بکه ن با ئه و بۆ خو ی وه دوای ئه و کاره ی که وی و ئه نجامی دات.»

پاشا وه لامی دا یه وه:

«نه خیر... بازرگان به منی گوت که ئه وه ههر تۆی بتوانی بجیه نیو باغی دیوی سپی.»

برایم گوتی:

«پاشامان ته مه ن دریت بئ! من تازه ده گه مئ و توانای ئه وه م نییه ده گژ دیوی راچم و پتی بویرم، من ته نیا راوچییه کی روو ته لثم، دیو ههر بمبیتی له به ر به کم ده با.»

پاشا به سه ری لووتی وه لامی دا یه وه:

«باشه، جا با بتکوژی، قه یدی چییه. دلنیا به ناتوانی پاشگه زم که یه وه، من ناتوانم مه رگی بالنده کانم به مانی تو بده م.»

برایم زاری هه لیتنا به نیازی ئه وه ی ئه و پاشا گیله که وه ده نه له راستییه کان بگه یه نی، به لام پاشا ناوری گرت و به توره بییه وه شیراندی:

«گوئ بگره برامیه تیا! ته نانه ت نامه وی یه ک وشه ی دیم گوئ لئ بئ. چل رۆژت مؤلته ده ده مئ، ئه گه ر تا خو روا ی چله مین رۆژ سه مه ن گولم بۆ نه هیتیه ئیره فره مان ده ده م له سه رت ده ن.»

برایم پرسی:

«ئه دی ئه گه ر دیوه کوشتمی چی؟»

پاشا زۆر به ئه سپایییه وه وه لامی دا یه وه:

«شتیک نیسه ئه گه ر ههر نه تتوانی ئه و گولته بیتی و دیویش بتکوژی له ههر شویتیک بئ واده که م لاشه که ت بیتنه وه و به مردوویی له سه رت ده ن. گوئ گره! ئه گه ر به کجاری دی زار هه لیتیه وه فره مان به جه لادی ده ده م ههر ئیتستا له سه رت دا.»

برایم تینگه یی که ئه و پاشا گیل و که وه دن و زۆرداره هیچی ده گه ل ناکرئ. بگره و به رده و بینه و به ره له ده رده سه ری به ولاره ئه نجامیکی نییه، له به ر ئه وه بی ئه وه ی ورته ی له زاری بیتته ده ری، گه راپه وه مالن.

ماوه یه کی زۆر ده بیر و خه یالان راچوو، چ بکا و چ نه کا، تا سه ره نجام بریاری دا پرس و رای خو ی به پیری دانا بکا. له شاریدا پیره میتدیکی کۆنه سالی ریش چه رمگی دنیا دیده و سه فه ر کرده ی به هه موو کیشوهراندا هه بوو، خه لکیکی زۆری دیوون، بنیاده می جو روا جو زری زۆر ده ناسین و هه لسه وکه وت و خو ی زۆرانی دیوون و ئه زمونیتکی به کجار زۆری وه سه ربه ک نابوو. ئه و پیره میتده به دانایی و دلۆقانی به ناوبانگ بوو. برایم به پرسیاران پیره میتدی جیهان دیده ی دیته وه و هه موو ئه و به سه ره اتانه ی بۆ گتیراپه وه که به سه ری هاتبوون. پیره میتدی دانا داوی قسه کانی برایی گوتی:

«رۆله! دیاره ته واوی ئه و به ده ختی و نارچه تیا نه ت هه موو له بن سه ری بازرگانین. ههر له و رۆژه وه که هیتله کانت پت نه فرۆشت و له پاره و پول و قازانجیکی که لانت کرد، ئه ویش رقی لئ هه لگرتی و بریاری دا تۆلته لئ بکاته وه. ئه و بازرگانه هیتنه چاوچنۆک و قرچۆک و رژد و چاوبرسییه، ئاماده یه سه د که س بۆ قرۆشیک به کوشتندا.»

برایم گوتی:

«ئەوێ دەزانم. بەلام تۆ بفرموو داخوا گولتیک بەناوی سەمەن گولەوێ هەبە و ئایا ئەوێش راستە کە دەتین ئەو بەلندانی پاشا لە منی ستاندوون ئەگەر سالتی جاریکی بۆنی ئەو گولەوی نەکەن دەمرن؟»

«ڕۆڵە من بیستوومە کە ئەو جۆرە گولە هەبە و جۆرە بەلندەیهکی لەو بەلندانی تۆش گرتووتن تەنیا لەو جێیە دەژین کە ئەو گولانە لێ دەرویتن، تەنانەت ئەگەر ئەو بەلندانی سالانە بۆ لایەکی دیش کۆچ بکەن لەبەر ئەو گولانە وەرزی بەهارێ دیتەوێ. من بیستوومە کە دێو ئەو گولانە دەچیتێ تا بەلندەکانی باغەکەمی بژین و نەمرن.» برایم پرسی:

«باشە ئەگەر من بتوانم ئەو گولانە بچنم بەلندەکان و دەوام دەکەون؟»

پیرەمێرد وەلامی دایەوێ:

«بەلتی، بەلتی، بەلام دەبێ ئەوێ بزانی کە وەدەست هێنایی سەمەن گولێ لە باغی دێوی سەپی بەکجار کاریکی سەخت و دژواری، ئەو باغە تەنیا یەک دەرگای هەبە و ئەویش دێو نەبێ کەس ناتوانی بیکاتەوێ.»

«من دەیکەمەوێ، تەنیا ئەوێ دەندەم پێ بەلتی باغی ئەو دێوێ لە کۆی بە؟»

پیرەمێرد ناوینیشانی باغی دێوێ بەبرایمی گوت و ڕینماییشی کرد چۆنی دەگاتێ و هەر بەدەم قسەکانیشەوێ گوتی:

«کۆرەکەم! بیستوومە زۆر پالەوانی ئازا و نەترس و بێ باک خۆیان لە قەرەوی ئەو باغە داوێ و کە چوونەتە نێوی بەزیندوویی نەهاتوونەوێ. دێو زۆر بەهێز و ئازا و جەربەزەبە و تۆ دەروەستی نایە. بۆیە دەبێ ڕێبەکی وا ببینەوێ کە دێو نەتبینێ، دانا هەلا هەلات دەکا.»

برایم هەموو ئەو شتانی پیرەمێردی وەک ئەلقە لە گۆی کردن و هاتەوێ مالتی. بەیانی ڕۆژی دوایی کەلویەلی پیتوستی هەموو ئامادە کردن و هەمی لە لاقی کرد و پێی دایە بەرێ.

برایم هەر ڕۆژی ڕۆیی، شەو و ڕۆژی دانه دەم یەک هەر ڕۆیی تا سەرەنجام گەییبە باغی دێوی. باغ دیواری بەرز و بەلندی لە دەورێ بوو، بەدوای دەرکێدا بەچواردەوری باغیدا کەوتە گەپانی. حەوت ڕۆژی تەواو تەنانەت پێ ئەوێ بیەلتی چلە گیایەکی بەهێز بەدەوری باغیدا گەرا و سووړا تا سەرەنجام گەییبە دەروازی باغی. ئەو دەرکەش لە تاشە بەردی بەکجار گەورە و گران دروست کرابوو. بەهێزترین پالەوانی دۆنیایە نەیدەتوانی لە جێی خۆی بچوولتێتی. جا چ جایی برایمی.

برایم لە نزیک دەرکێ دانیشت، هێندە ماندوو بوو هەر دانیشت و خەوی لێ کەوت، دوایی لە گرمە گرم و هارە هاری برووسک ئاسا لە خەوێ راپەری. گرمە گرمەکە لە دوورەوێر دەهات، بەلام تا دەهات لێی نزیک دەبۆو، برایم هەر زوو قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتەوێ کە دێو جار جارە دەچیتە ڕاو و شکاری و باغی بەجێ دێلتی.

دوایی لە نێو ئەو گرمە گرم و هارە هارە برووسکاسایە کە گوتی کەر دەکردن، برایم بەبیریدا هات کە: «دەبێ ئەوێ دێو پێ لە ڕاو و شکاری دیتەوێ.»

برایم کاتی ئەوێ نەبوو، هەر ئەوێ نەدی پێ کرا پێش ئەوێ دێو دەرکەوێ ئەو خۆی لە بن پووش و پەلانداندا شاردهوێ. برایم پێی وا بوو ئەو کێوتیکە دێت و دەچێ و دەجوولتێ و خەریکە لێی نزیکی

دەبیتەوێ. بنیادەم گورزیکێ ئەو دێوێ زەبەلاحەمی بەس بوو پێی کەوێ و ببیتە تۆز.

هەر چۆتیک بوو برایم خۆی راگرت و نەترسا. ئەو راوچییهکی شارەزا بوو دەیزانی مرۆف بەخۆراگری و ئارام و بەنازایی و لە سەرخۆی دەتوانی بەسەر بەهێزترین دۆزمنی خۆیدا زالی بیت. برایم دووبارە قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتەوێ:

«ئەگەر بتوانی دێو نەتبینێ، ئەوێ سەرکەوتن ئی تۆیە.»

برایمی راوچی، لە خۆشاردنەوێ هاوتای نەبوو، دیارە ئەو کە لە دارستانیدا خۆی دەشاردهوێ بەلندە نەیان دەدیت ئیدی لێرە دێو چۆن دەتوانی ببینێ. هێند چاپووکانهی خۆ مات کرد دێو نەیدیت. دێو لەو پووش و پەلاشەمی برایمی لە بن بوو تێپەری و لەسەرخۆ بەرەو دەروازی باغی چوو. برایم هەناسەمی لە خۆ بێ و بەدوای ویدا خزی. دێوێ دەرکێ باغی کردەوێ و چووێ، برایم دەستوێرد بەدوای ویدا خۆی دە باغی کرد و لە پشت داریکی ئەستوور خۆی مات کرد. لە خششەمی چلە گیایەکی دادەچلەکی. تەنیا ئەو کاتەمی دێو چۆرە مالتی برایم سەرتیکی بەلند کرد. هەناسەمیەکی ئاسوودەمی هەلتکیشا و چاوی لە دێوێ وەرناگێتێرا. چ دیمەنیکێ سەر سووړهیتنی هاتە بەرچاوان. ئەوێ باغ نەبوو، راست پارچەیهکی بەهەشت بوو. ئەو گولە جوانانە! بۆلسول و بەلندەکان چ ساز و ئاواز و جریوێ و جووکهیەکیان بەرپا کردبوو. بەراستی ئەو باغە بەهێج باغیکێ دیکە نەدەچوو.

برایم شەوی دەباغیدا ڕۆژ کردەوێ و بەیانی کە دێو بۆ ڕاو و شکاری چووێ دەری برایم دەستی کرد بەگەپانی بەنیو باغیدا. لە نێوان هەموو ئەو بەلندەدا هێندیکێ دیکەمی دیتن کە ڕێک وەک ئەوانەمی بەناچار بۆ شای بردبوون، دە باغیدا دەگەرا و بۆنی گولانی دەکردن بەلام نەیدەزانی کامەیان لەوانە سەمەن گولە. هەر وای بەدەم بۆن کردن و پشکنینی یەکە یەکەمی گولەکان گەییبە مالتی دێوێ.

ئەو خانووە گەورەیه چل ژووری هەبوو کە هەر یەکەیان لەوێتر خۆشتر و جوان و ڕازاوێتر بوو و کەسیشیان تێدا نەبوو و چۆل و هۆل بوون. کاتی برایم پێی نایە چلەمین ژووری ئەو خانووە گەورەیه نالەیهکی زۆر لاوازی هاتە بەر گۆی. برایم زیاتری گۆی راداشت. وا دەهاتە بەرچاو ئەو نالەیه لە ژێر ئەو مافوورەمی لە ژوورەکەدا راخراوو بیت. مافوورەمی هەلدایهوێ، دەرگایەکی چۆلەمی دیت. دەرکۆکەمی کردەوێ. پللیکان بوون. بەپللیکاناندا چووێ خوارێ و خۆی لەناو خەندەکیکی باریکەلەمی نیوێ ڕووناکدا دیتەوێ. نالەیهکی دلتەزینی هاتەوێ بەر گۆی، بەدەوروێری خۆیدا ڕوانی، دیتی وا کێژۆلەیهک بەپرچەکانی خۆی بەبن میچیهوێ هەلئاسراوێ.

کێژۆلە پرسی:

«ئەى لاو! تۆكىتى و چۆنت توانىيوه بىتسيه ئىيره؟ زوو هەلى، هەر بىينه دىيوه هاتەوہ و پارچە پارچەى كردى.»

برايم وەلامى داىيوه: «مەترسە، دىيوه چۆتە راوى، ئەدى پىم بلتى ئەتۆكىتى؟»

«من ناوم خورشىدە، چەند سالىنكە ئەو دىيوه منى بەند كردووہ و لەو سىياچالە شىدار و تارىكەيدا هېشتوو مىيوه.»

برايم پرچى كىرژلەكەى لە بن مىچى كردهوہ و بەسپايى لە ناوہ راستى ژوورتى دانا. كە خورشىد هاتەوہ سەرخۆ سەرلەنوئى پرسىيارەكەى دووبارە كردهوہ:

«پىم بلتى، كىتى و چۆن هاتوويه ئىره و دەتەوئى چ بكەى؟»

برايم تەواوى سەرگوزەشتەى خۆى بۆ كچە گىرايهوہ.

خورشيد بەزەردەخەنەوہ پرسى:

«ئەو گولەى بەدوايدا وىلى، دىتتەوہ؟»

برايم وەلامى داىيوه:

«ئەو شتەى من دەموئى بىرى لى بكەمەوہ گول نىبە، بەلكە رزگار كردنى تۆبە لە دەست ئەو دىيوه زۆردارە.»

كچە گوتى:

«برايم! تۆ لاوتىكى دلۆقانى، بەلام گوى بگرە، ئەوہ من بووم كە بۆ يەكەم جار سەمەن گولم چاندووہ و بۆبە ئەگەر تۆ بتوانى من لىره رزگار كەى ئەو گولانە دەبنە ئى تۆ و بالندەكانىش هەموو لە شەققەى بالان دەدەن و دىن بەرەو لای تۆ.»

«بەلام نازانم چۆنت لىره بەرمە دەرى؟»

خورشيد دواى كەمىك بىر كردنەوہ گوتى:

«لە تەويلەى دىيوهيدا ئەسپى بالدار هەن. ئىمە دەبى دوو ئەسپان لەوانە بىنن و پىش ئەوہى دىو لە راوى بىتتەوہ ئىمە بفرىن.»

برايم گوتى:

«بىرتىكى چاكە، بەلام چۆن دەروازەى باغى بكەينهوہ؟»

كچە وەلامى داىيوه:

«ئەوہى بۆ من لىگەرئى، من دەزانم چۆنى بكەمەوہ. هەر بۆبەشە دىيوه منى لەو سىياچالە تارىكەى بەستتەوہ. دەترسى هەلىم.»

برايم گوتى:

«با چىدى رانەوہستىن.»

هەردوووكيان چوونە تەويلەى و دوو ئەسپان زىن كردن. خورشيد دەر كەى كردهوہ و چوار نالەكى وەدوو كەوتن.

ئىستنا كە ئەوان خەرىكن بەچوار نالە لەوى دوور دەكەونەوہ، ئەوان بەجى دىلن و دەچىنەوہ سەر و سۆراغى دىيوه.

دواى نىيوەرۆى ئەو رۆژە كە دىيوه لە راو شكارى هاتەوہ دىتى دەر كى باغى لەسەر پشته. دەستوبرد چوہ سەر سىياچالنى. كە كچەكەى لەوى نەدیت راى كرده تەويلەى ئەسپان و دىتى دوو ئەسپى لە هەرە ئەسپە چاك و رەسەنەكان نەماون.

دىيوه تىگەى كە بىنگانەيەك هاتوتە نىو باغى و كچەى لەو سىياچالەى رزگار كردووہ و لەگەل خۆى بردووہ. دىيوه، سەراسىمە و توورە و تۆسن، خۆى هاویشتە سەر پشته يەك لە ئەسپە خۆشەرەو و رەوانەكانى و بەهيوای گرتىيان سەرى لە دوونان. برايم و خورشيد زۆر خىرايان داژوا. دواى ماوہيەك رۆيشتن - كە نازانم چەند بوو - خورشيد بەبراى گوت:

«ئاو ر دەوہ بزانه كەسمان لە دوو نىبە؟»

برايم ئاوى داىيوه و گوتى:

«كەس نىبە بەلام شتىك وەك هەورتىكى رەش ديارە لە دوورەوہرا دىت.»

خورشيد گوتى:

«ئەوہ دىيوه بەدووى مەدا دىت، ركىنى لە ئەسپەكەت دە.»

هەيان لە ئەسپان كرد و رايانپەراندن. ماوہيەك رابرد لە پشتهوہرا هەستى دەنگى سمى ئەسپىكيان كرد. برايم هەر لە سەر قەرپووزى زىبىتوہ ئاوى داىيوه و دىتى كە هەورە رەشەكە خەرىكە بگاتە سەريان.

كچە هاواری كرد:

«دىيوه خەرىكە دەمانگاتى.»

برايم لەسەرخۆ وەلامى داىيوه:

«مەترسە، ئىمە خۆشەرەوترىن ئەسپان لە بندان. ئەسپى دىيوه وەك ئەسپەكانى مە نابن. دىيوهكە بۆخۆشى زۆر لە ئىمە قورسترە. ئەگەر ئىمە تۆزىكى دى خۆشتر لىخوپىن، ئەسپى دىيوهى هەرگىز تۆزمان ناشكىنن و نامانگاتى.»

برايم و خورشيد خىراتريان ئەسپەكان تاو دەدان. دواى تۆزىك خورشيد گوتى:

«برايم ئاوتىكى دەوہ بزانه چ باسە؟»

برايم ئاوتىكى وە دوايه داىيوه و گوتى:

«لا لغاوى ئەسپى دىيوه كەفیان كردووہ و هەناسەپرئى بووہ.»

خورشيد گوتى:

«ئىدى ئىستنا ترسمان نەماوہ. دىيوه هەرگىز نامانگاتى.»

خورشيد هېشتا قسەكەى هەر لە زارىدا بوو كە دەنگىكى زۆر بەهيزيان هاتە گوى. هەردوووكيان لەسەر پشتى زىبىرا ئاوريان داىيوه، دىتبان دىيوه بەخۆى و ئەسپەوہ ئەوہ لەسەر زەوى غلۆر دەبنەوہ.

خورشيد گوتى:

«ئەوہ لە شەرى دىيوه رزگارمان بوو، ئىدى با لىگەرپىن و جلەوى ئەسپەكان شل كەين وردە وردە و

نارام و لهسه رخۆ برۆن.»

هر دوو کبان ماوه یه کی زۆر نه سپیان ناژۆت و سه ره نجام گه بینه وه مالتی برایی. داکی برایی دواي ئه وه هموو ناخۆش بیهی که برایی دیت، له خۆشیان له پیستی خۆیدا جینی نه ده پۆوه و نه ده حه جمی، به تابه تی که نه ک هه ره به ساغ و سلامه تی هاوتته وه، کچیکی زۆر جوان و نازداریشی ده گه له خۆ هیناوه. ده وه مه یدا که چاوه کانی ماچ ده کردن گوتی:

«رۆله گیان کارتیکی یه کجار چاکت کردوه که خورشیدت له چنگ ئه وه دیتوه زۆردار و نگره سه ی رزگار کردوه، به لام بلتی بزانه داخوا سه مه ن گولت په یدا کردوه؟»

برایم به حه په ساوبیه وه گوتی:

«خۆ که من لیته وه در که وتم هه یچم به تۆ نه گوت، ئه دی چوزانی وه دووی هینانی گولتی سه مه ن گولت که وتووم؟»

دایکه که روونی کردوه:

«که می دواي رۆبشتنی تۆ پاشا ئه وه بازرگانه ی کرده وه زیری خۆی و ئه وه زهره ش هه موو رۆژی خوا دابناوه ده هاته مالتی مه و له تۆی ده پرسی، تووشی هه ره که سیکیش باهه پیتی ده گوت که تۆ سه مه ن گولت یی په یدا نابێ و پاشا له سه رت ده دا. ئه وه زهره به ده سه سال و ره زا گرانه ئه وه پیره میترده شی ده زبندانێ ناوه که پتی باغی دیتوه به تۆ پيشاندا.»

ده وه ختی قسه ی دایک و کوراندای خزمه تکاری وه زیری تازه هات و پرسی:

«داخوا برایم هاوتته وه یان نا؟»

برایم پیتش ئه وه ی دایکی ورته ی لیته بی وه لامی دایه وه:

«به لتی هاومه وه.»

خزمه تکار گوتی:

«ئهورۆ دوا بێن رۆژی مۆله تی شایه که به تۆی داوه. باشه بلتی بزانه داخوا سه مه ن گولت هیناوه؟»

برایم که به درێژایی ته مه نی خۆی درۆیه کی نه کردبوو، خه ریک بوو بلتی نه خیر نه مه هیناوه، که خورشید ها ته نبی قسانیا نه وه و گوتی:

«به لتی هیناویه تی. هه روا چنه د سه عاتیکی دی بۆ خۆی دیتته لای شای و گوله که ی ده داتتی.»

کاتی خزمه تکاری وه زیری تازه رۆیی، برایم له خورشیدی پرسی:

«باشه چ بکه م، خۆ من چ گولم نه هیناوه.»

خورشید زه رده په کی ها تی و گوتی:

«با، تۆ هیناوتته.»

به له میکی چیشتی هینا و له ده م و چاوی خۆی نزیک کرده وه و پتیکی له لووتی خۆی دا. دوو دلۆیه خوتن به ربوونه وه نبی به له مه که ی. ئه وه دوو دلۆیه خوتنه تیکیا نه وه دا و که وتنه جووله و گه وره بوون تا هه ره دوو دلۆپ بوونه یه ک پارچه په له یه کی سه مه ن گول.

خورشید گوله کانی دانه ده ست برایی و گوتی:

«ئه وه گولانه تا ئیستا هه رگیز ده باغی دیتویدا نه رواون. به لام دیتوه ده بزانی من ئه م گولانه له خوتنی خۆم دروست ده که م، هه ره بۆیه ش بوو منی ده و سیبا چاله ی هاویشتبوو و ده رکه ی له سه ر گاله دابووم. ئه وه گولانه بۆ شای به ره به لکه ئی ئه وه خوا به وا زت لی بیتی.»

برایم گوتی:

«تا ئه وه کاته ی ئه وه بازرگانه سته مکار و ئه وه پاشا گیتله هه بن، هه رگیزا و هه رگیز خیری له خۆم نابینم.»

«ده ته وی چ بکه ی؟»

برایم له جباتی وه لامدانه وه ی پرسی:

«ئه گه ر ئه وه دوو چه پکه گولانه به رم ده توانی ئیدیش دروست که ی؟»

خورشید وه لامی دایه وه:

«به لتی، من ته وای باغی پر ده که م له و گولته و هه رچی بالنده کان هه ن له باغی دیتویرا به باله فری ده گه نه تیره تا له گه ل ئیمه دا بزین.»

برایم به شادییه وه گوتی:

«زۆر چاکه، ئه گه ر وا بی به یارمه تی ئه وه دوو چه پکه گولانه وه ده توانم له شه ری ئه وه بازرگان و ئه وه پاشایه ی رزگار بم.»

برایم چه پکه گوله کانی ده گولدانیکی زۆر جوان نان و به ره و مالتی پاشای چوو. راست له وه خته دا گه بی پۆوه بالنده کان جوو که یان لی برابوون به لام هه ره که چاویان به و گولانه که وت که برایم هینا بوونی به سپیان بوو تا سه رله نوێ بکه ونه وه چریکه و جموجۆل و ئاوازی خۆش و به سۆز تیهه لکه نه وه. پاشا زۆر شاد و شه نگول بوو، به لام وه زیری تازه ی یانی هه مان بازرگانی به ده سه سال و ره زا گران و دلکرمی، نیچه وانی تیکنان و سه رله نوێ ناگری رق و کینه ی له گیانیدا زمانه ی کیشا، دواي که میتک خۆی راگرت و نارامی به خۆی دایه وه و ها ته وه سه رخۆ، زۆر چاپلوسانه ئیکلامی کیشا و گوتی:

«شادی پاشای هه ره به رده وام بیت! ئیته فه رمانتان به برایه تیوی کردبوو په له گولتیکی گه وره بۆ به رپرتان بیتی که چی برایم چوو چه پکیکی هیناوه. برایم ده بی هه ره له و رۆژه وه تا ئه وه چه پکه نه سیس نه بوون و نه ژاکاون بچیت و په له گولتیکی گه وره بیتی.»

برایم له دلای خۆیدا گوتی:

«زۆر چاکه بازرگان، مادام وای لیها ت ده بینی داخوا کا مان زیره کترین.»

پاشا گوتی:

«برایم وه زیری من راست ده کا، تۆ ده بی بچی په له گولتیکم به ره گ و ریشه وه له باغی دیتویرا بۆ

بیتی.»

برایم گوتی:

«شادی پاشام هه ره به رده وام بیت! ئه وه گوله له باغی دیتویدا نارویت به لکوله شار تیکیدا ده رویت ده ق وه ک ئه م شاره ی ئیمه و هه ره به و ناوه شه، هه موو ئه وه که سانه ی مه ش که تانیستا مردوون و ئیمه یان

هاتهوه مالتی.

سبھی دوی نیوهریو، پاشا و بازرگان و کۆمه‌لیکی زۆری خه‌لک له‌وی خپ بوونه‌وه. هه‌رکه هه‌وا بولتیل بوو برابم خۆی رووت کرده‌وه و خۆی به‌رووبارتیدا دا. ئەو مه‌له‌وانتیکي چاک بوو ده‌یتوانی ماوه‌یه‌کی زۆر به‌بێ هه‌ناسه له‌بن ئاویدا وه‌میتنی. ئەوه‌ش له‌ راوی بالندان فیر بێسو که هه‌موو جارێ له‌سه‌ر زه‌وی خۆی له‌ گه‌ز دهدا و هه‌ناسه‌ی له‌خۆی ده‌بێ. برابم بازره‌قه‌یه‌کی ده‌ ئاویدا به‌ست و خۆی گه‌یانده‌ ئه‌وه‌بهری رووباری. له‌ ئاوێ هاته‌ ده‌ری و خۆی له‌ پشت دره‌ختیکي گه‌وره‌دا مات کرد، دوو سێ سه‌عاتان له‌وی مایه‌وه تا پاشا و بازرگان و خه‌لکه‌که‌ش گومان به‌رن که چۆته‌ شاره‌که. دوایی تووره‌گه‌ زێر و چه‌پکه‌ گۆله‌ی تاودایه‌ و ده‌ ئاویدا بازره‌قه‌یه‌کی دیکه‌ی هاویشته‌ و به‌مه‌له‌ هاته‌وه له‌بهر چاوی ئەبله‌ق و سه‌رسامی هه‌مووان سه‌ری له‌ ئاوێ هیتایه‌وه‌ ده‌ری. چۆن وایه‌! تووره‌گه‌ زێرێک به‌ده‌ستیکه‌وه‌ و چه‌پکه‌ گۆلیکیش به‌ده‌سته‌که‌ی دیکه‌وه‌. چاوی بازرگانی ئەبله‌ق بوو و ده‌می به‌ش بووه‌. برابم به‌ره‌و لای پاشای چوو و چه‌پکه‌ گۆله‌ی پیشکش کرد. دوایی سه‌ری تووره‌گه‌ زێری کرده‌وه و زێره‌که‌ی ده‌کۆشی بازرگانیدا هه‌لپشت و گوتی:

ئەو زێرانه‌ دباری بابتن. ئەو گوتی که بازاری زۆر گه‌رمه‌، چاوه‌رێته‌ ئه‌گه‌ر بچیه‌ لای چهند هیتدانه‌ی دیکه‌شت بداتنی. وه‌زیری سووتاو و که‌له‌لا، به‌دیتنی تووره‌گه‌ زێر و قسه‌کانی برابمی که ده‌باره‌ی گه‌رمی بازاڕ و بازرگانی بابی گێرانیه‌وه‌، ئاوه‌زی له‌ سه‌ریدا نه‌ما و هۆش له‌ که‌له‌لای په‌ری هه‌ر به‌غار به‌ره‌و رووباری ملی لبتا. پاشا قوولاندی:

«کۆره‌ وه‌زیر راوه‌سته‌ با منیش بێم، خۆ من هه‌رگیز ناتوانم به‌ته‌نی رێبه‌ وه‌بێم.»
ئەوه‌ی گوت و به‌دوای وه‌زیردا که‌وته‌ هه‌لینگان.

به‌جیه‌یتستوه‌ ئه‌وه له‌ویدا ده‌ژین. پاشای ئه‌ویش هه‌ر باوکی خوالیخۆشبووتانه‌. کاتی که‌ ناوی ئیوه‌شی به‌ر گوتی که‌وت ده‌ستی کرد به‌گریان و گوتی:

«بۆ کۆره‌که‌م نایه‌ته‌ سه‌ردانم؟»

کاتی که‌ داوای سه‌مه‌ن گۆلم لێ کردن گوتی: «ئه‌گه‌ر من په‌له‌ گۆلیکی وای بۆ بنێرم کۆره‌که‌م قایل و دلنیا ده‌بیت و هه‌رگیز نایه‌ته‌ دیده‌نیم. من دلتم دلێ ده‌خواته‌وه‌ بۆ دیتنی، لیتی گه‌ری با بۆ خۆی بیت و هه‌رچی که‌ شایسته‌ و شایانی وی بی ده‌یده‌م. جه‌نابی وه‌زیر بابی به‌رێزیشتانمان له‌وی دیت، ئەوان رێبه‌کی تازه‌یان بۆ من دباری کرد که‌ هاتن و چوون به‌و رێبه‌یدا و بۆ ئه‌و شاره‌ له‌ سێ چوار سه‌عات زیاتر ناخایه‌نی.»

بازرگان هه‌ر خیرا هه‌ستی به‌وه‌ کرد که‌ برابم ده‌یه‌وی ئه‌و و پاشا هه‌ردووکیان پیکه‌وه‌ هه‌لخه‌له‌تینن.»

به‌لام پاشا هه‌ر یه‌که‌سه‌ر قسه‌کانی برابمی چووه‌ میشکی و فه‌رمانی دا:

«خیراکن، جل و به‌رگم بۆ ئاماده‌ که‌ن. ده‌مه‌وی چاوم به‌باوکی خۆشه‌ویستم بکه‌وی.»

وه‌زیری فیلباز و ده‌هۆ هه‌ر خیرا و ده‌ستویرد په‌رپیه‌ نیتو قسه‌کانی پاشا و گوتی:

«تۆزیک راوه‌ستن! مۆله‌ت به‌دن با بۆ ئه‌و سێ چوار سه‌عاته‌ رێبه‌ برابم چاوساغمان بیت و رینماییمان بکات.»

برابم پاشا و بازرگانی هیتانه‌ که‌نار رووباریکی که‌ به‌نزیك شارێکیدا رته‌ ده‌بوو. له‌ جیه‌یه‌کی زۆر قوول و گێژنه‌دا، برابم به‌ شا و وه‌زیری گوت:

«ئەو رێبه‌ی عه‌رزم کردن به‌بن ئه‌و رووباره‌یدا ده‌روات و تیده‌په‌ری، ئەوه‌ی که‌ ده‌شبێ بکری ئه‌وه‌یه‌ که‌ خۆت هاویشته‌ نیتو ئه‌و رووباره‌وه‌ ده‌بێ نه‌ختیک به‌ره‌و خوارتر برۆی تا پیت و ه‌بنی رووباره‌که‌ی ده‌که‌وی، ئینجا له‌ سه‌ر پیتان بوه‌ستی و تا سه‌د بژمیری. هه‌ر به‌ته‌واو بوونی ژماره‌ی سه‌د ده‌روازه‌ی شاریتان له‌ روو ده‌کریته‌وه‌.»

پاشا ده‌یویست خۆی باوئته‌ ناو ئاو، به‌لام وه‌زیر خۆی هاویشته‌ پیتش و گوتی:

به‌خته‌وه‌ری پاشامان هه‌ر زیاد بێ! من باوه‌ر به‌ته‌نھا یه‌ک وشه‌ی ئه‌و راوچیبه‌ ناکه‌م. ئه‌گه‌ر درۆ ناکا با له‌بهر چاوی ئیمه‌ بچیته‌ ئه‌و شاره‌ و چه‌پکیک سه‌مه‌ن گۆلمان بۆ بیتنی و بیته‌وه‌. ئه‌گه‌ر وای کرد ئه‌وا ئیمه‌ش پیتی باوه‌ر ده‌که‌ین.»

برابم قایل بوو و گوتی:

«ئەوه‌ زۆر په‌سنده‌! به‌لام من ئه‌و زۆر ماندووم. سبھی ئیواری وه‌رنه‌وه‌ ئیره‌، من له‌ پیتش چاوی هه‌موانتان گۆلتان بۆ دینم.»

ئەوان هه‌موو رازی بوون.

برابم نیوه‌ شه‌وی له‌ خه‌و رابوو، دووه‌مین چه‌پکه‌ گۆلی تاو دایه‌، تووره‌گه‌یه‌کی پریشی له‌و زێره‌ی له‌ مالتی دیوپرا هیتابوویان پر کرد و هه‌ستا برديه‌ ئه‌و به‌ری رووباره‌که‌ و له‌جیه‌یه‌کی زۆر نه‌یتنی شارده‌یه‌وه‌ و

خه لکه که ماوه یهک راوهستان و چاوه ری مان. به لام نه وه زیر و نه پاشا هیچیان نه گه رانه وه.

بهو شیوه یه برایی راوچی خه لکه که ی له زور و سته می پاشای گیل و وه زیری سته مکار پرگار کرد و نهو پیره میرده دلوفانه شی له زندانی هینایه ده ری که رتی ماله دیوهی پی نیشان دابو و هرچی بالنده کانیس بوون به ره و مالی خورشید و برایی له شققه ی بالانیاں دا.

بولبولی نازهران

نه فسانه یه کی نه ره نیسه

له سهرده مانیتیکی زوو پاشایهک بوو سی کوری هه بوو، دوویان زور زرنگ و وربا و چاپوک و سیته میان زور ساده و ساکار بوو، نهو کوریهیان ناوی نالودینو بوو. نهو پاشایه باغیتیکی به کجار زور جوان و رازاوه شی هه بوو که بیجگه له هه موو جوژه دره ختیکی به ردار دارسیوتیکیشی هه بوو. که نهو دارسیوهی ته نیا سی سیوی ده گرت. روتیکیان سوالکه ریک هاته باغی و گوتی:

«تکایه یه کیک له و سیوانه م بده نی.»

باغه وان گوتی:

«نا، نه وانه نابی ده ستیان لیدری، نه وه ته نیا پاشا ده توانی لییان کاته وه.»

سوالکه ره زور تووره بوو و کهوته تووک و نه فرینان له باغه وانی. کتوپر هرچی دار و درهخت و گز و گیای باغی بوون، هه مووی تیکرا سیس بوون و ژاکان. باغه وان حه جمنی لی هه لگیرا و شیتانه هاواری کرد:

«نه وه چت کرد؟ چون جاریکی دی باغی مه ناژیتته وه و سهوز هه لنگه ریته وه؟»

پیره میرد له سهر خو وه لامی دایه وه:

«نهو باغه هرگیز ناژیه ته وه، جا مه گهر بولبولی نازهرانی بو پهیدا کهن و بیهیننه ئیره بخوتنی.»

دوايه پاشا هات، که باغه که ی وا به سیس و ژاکاوی دیت، زور تووره و نارحمت بوو و کهوته سه رزنشتی باغه وانی. باغه وان به سه رهاتی سوالکه ری گه ریده ی بو گتیرایه وه.

پاشا نه راندی:

«باشه ئیستا چ بکه یین؟ کی ده توانی بولبولی نازهران پهیدا کات، بیهیننه ئیره بخوتنی.»

کوره گوره ی که گوتی له قسه کانی شای بوو گوتی:

«بابه! نه من ده چم بولبولی نازهران دینم.»

دوای وی کوری ناوه نجی گوتی:

«بابه! نه گهر مؤلهت بفرمون نه من ده چم و بولبولی نازهران دینم.»

دوا و ته یهک که باوکیان گوتی نه مه بوو:

«هه ردو وکتان پیکه وه برۆن و بولبولی نازهران پهیدا کهن و بیهیننه ئیره.»

کوره گچکه ی شای که ناوی نالودینو بوو و چووبوه گه رانی و ناگای له هیچ نه بوو، که هاته وه مالی برایه کانی له وی نه دیتن. له دایکی پرسی:

«دایه! نه ری نه وه برایه کانم له کوین؟»

دایکه گوتی:

«ده زانی تو جحیلیتیکی زور گیتو و حولی و ناگات له دنیا یه نیسه. برایه کانت به دوای بولبولی نازهراندا

رښانهی پیره مږدیک دانیشتبوو. هر سڼ برا سلاویان لڼی کرد و گوتیان:

«سلاوت لڼی، پیره باب!»

«خو راوه ستاوتان کات، شازاده کان!»

برا گوره پرسى:

«ئو رښانهی بۆ کوڼی ده چن؟»

پیره مږد وهلامى دایه وه:

«یه کښکیان بۆ تبلیس، ئو بیدیان بۆ یریشان و ستهه میشیان به ره و جښیه کی ده چن که گه رانه وهی له دوا نییه. ناوی ئو جښیه ش (گیدهن گه لمزه) یانې رښی بی گه رانه وه.

برا چو که که بیان گوتی:

«ئښو بهو دوو رښیه بی ته لږ که یه دا بړون و منیش رښی گیدهن گه لمزه ده گرمه بهر.»

برا گوره گوتی: «با لښی گه رښین بړوا، ئو هه لښکی باشه تا له دست شه ری ئو برا گڼله که وده ن ساده و ساکاره رڼگار بین.»

هر دوو برا گوره و ناوه نځیه که توشی ناخوشی و به سه رها ت و لښقه و مانښکی یه کچار زور بوون. هر له بهر برسیه تی و نه داریه ئه سپ و جل و بهر که کانیا ن فرۆشتن و له گه رماوښکی گشتیدا دامه زران. یه کیان بووه تونجی کوره ی بن هماسی و ئو بیدیشیان په شته مال گره وه. له و لاشه وه ئالودښتو هښندهی ئه سپ به ره و رښی گیدهن گه لمزه لیخوری تا سه ره نجام گه ییبه سه ره زمینی خاکی سوور. ئو شوښنه دار و درخت و گل و خول و به ردی هه مووی هر سوور بوو. له پر ئه سپه که ی و دک ئاده مییان به قسه هات و گوتی:

«ئالودښتو ده زانی ئه من و تو هاتوینه کوڼی؟ ئیره سه ره زمینی دښوی سووری سڼ سه ره.»

به ره به ری ئښواری ئالودښتو گه ییبه مالن دښوی سوور. ژنښک له بهر ده رکڼ راوه ستا بوو، هر که ژنه چاوی به ئالودښتو که وت زوری زگ پڼ سووتا و پښی گوت:

«کوړه لاه، ودره باوه تشیرم، تا دښو نه تبښی.»

ئالودښتو وهلامى دایه وه:

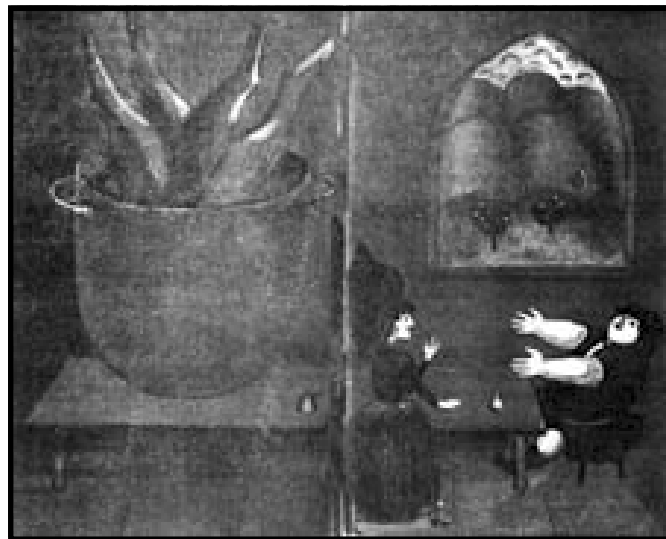
«له جباتی ئو قسه بی سه روپا و پروپوچانه، من برسیم شتیکم ده به بیخوم باشته.»

«ژنی دښوی چووه ژووری و سڼ چوار قاپی خواردن هښان.»

«ئو هه چښیه هښناوته؟ ئو هه مه گه ر هر بۆ تامی بیهاوښمه بن کلوزایه ددانم! من گوتم شتیکى بیته بیخوم.»

«ئو گه ر ئو وندده ت به ش ناکا، ئو هه بړو حه وشن خواردن دښوی له سه ر میزى دانراوه، تا هه نگلت دښی بخو.»

ئالودښتو چووه حه وشى دښی ئو ا پازده من برنج و دوو نښه گای گه ودهی سووره و ده کراو له سه ر میزى دانراوه. له چا و ترووکا نیکدا هر هه موو برنجه که و هه رودو گایه که ی لږ لښدا. دوو باره ژنی دښوی

رښتن.»

ئالودښتو ئو تیر و توانجانهی دایکی زور پڼ ناخوش بوو، بی ئو وهی بیر له سه ره نجامی ئو کاره ی برباری بۆ دابو بکاته وه بانگی مه یته ری کرد و پښی گوت:

«ئه سپښکی چاکم بۆ هه لښږیره، ده مه وڼی بچمه سه فه ری.»

مه یته ر وهلامى دایه وه:

«هر کامښکیان ده ستښان ده که ن و حه زتان لښیه تا بۆتان زین که م.» ئالودښتو چووه نښو ئه سپه کان. که ده ستی له سه ر پشته هر یه کښکیان داده نا له قورسی ئو پشته یان دنه نوشتانده وه و ده چه مینه وه. ئالودښتو ته ویله ی ولاغانی به جڼ هښت. له نښک ده رکه ی ئه سپښکی توکنی چلکنه ی پیسی دیت که که س ئاوری لڼ نه ده دایه وه، ئالودښتو تا ده ستی هښای له پښکی له پشته دا به لام ئه سپه وای پڼ له زوی چه قاننن که هر وهک هښچی وه پشته نه که وتبی، داینه نواند. ده ستوری دایه مه یته ری رښی سڼ جارن پشته ئو ئه سپه برینداری ده رمان کات و هر سه عاته ی یهک مه ن کشمیشی بداتی.

دوای سڼ رښی ئالودښتو خو ی هاوښته سه ر پشته ئه سپه ی و ملی رښیه ی گرت. ئو که به سواری ئه سپښکی وا خو ش به ز و یه رغه و چا پووک به رښیه دا ده رښی زوری نه خایاند گه ییبه وه برایه کانى. هر که برا گوره که چاوی به ئالودښتو که وت زور تووره و نارچه ت بوو و به تووره بییبه وه هاواری کردی:

«بۆ به دواى مه دا هاتووی، یا ده ته وڼی هه میسان بیبه مایه ی سه رلښښوان و شه رمه زاریمان.»

برا گوره راپکرده ئالودښتو لښیدا، ده وه ده مه یدا برا ناوه نځیه که خو ی هاوښته نیوانی و گوتی:

«برایه وه، لښی مه ده با ره گه ل مه که وڼی. هر چو نښک بی پشته یوانیه کمان لڼ ده کا و یارمه تیه کمان ده دا.»

هر سڼ برا که وتنه ری، ماوه یه کیان به سواری ئه سپان بړی تا گه ینه سڼ رښانه یکی. له سه ری سڼ

زگی پئی سووتایهوه و گوتی:

«لاوه! دیاره تۆ به خۆرای بی خه ریکی ژبان و گیانی خۆت له دهست دهدهی، زۆرت بۆ به داخه وه، وهره بابتشارمه وه.»

ئالودینۆ له سه ره خۆ گوتی:

«من له دێوهی ناترسم و ههر بۆ دیدنه ی ویش هاتومه ئیتره.»

له پڕ ماله که وه له رزه هات:

ئالودینۆ پرسى: «ئه وه ماله که بۆ ده له رزئ؟»

ژنه وه لامی دایه وه:

«دێوه خه ریکه ده گاته وه مالتی. ئه وه له ههر شوئینیکى نزیک بێته وه ئه وه شوئینه له بهر ته په ی پئی وه له رزه دیت.»

دێوه خه ریک بوو نزیک ده بۆوه. کۆمه لێک گورگ و رتیوی و درنده و گیانه به رانی کیتیوی دیکه ی له گه ل خۆی هینابوون. ئه وانه ی هه موو له حه وشئ کردن و چوه ژووری مالتی. چاوی به ئالودینۆ که وت و گوتی:

«به خیریبی ئالودینۆ.»

ئالودینۆ پرسى:

«چۆن من ده ناسی؟»

«ئه وه رۆژدی له دایک بووی، من له کیتو و به نده نان به نیتو دار و به رد و لیپه واراندا ده گه رام. هه رچی دره خت و گژ و گیای ئه وه ناوه هه بوون هه موو تیکرا هه والی بوونی تۆبان پتیرا که یاندم. ههر بۆیه ش پتیم وایه تۆ ئالودینۆ بی چونکه له تۆ به ولاوه هه یچ که سیک غیره تی هاته ئیتره ی نییه و ناتوانی بیت.»

دوايه دێوه روى کرده ژنه که ی و گوتی:

«باشه ژنی! شتیکمان ده یه ببخۆین.»

ژنی دێوه ی گوتی:

«ئه وه لاوه هه موو خوارده که ی تۆی خوارد و هه یچیشی بۆ نه هیشته وه.»

دێوه هه یچی نه گوت، چوو ورگی چه ند گورگیتگی درې و ژنه ش ده ستوبرد خواردنی ئاماده کرد و دانیشتنه سه ری. دێوه سه بری کرد ئالودینۆ هه یچ ئیسکیت له خوارنه که ناگرئ و هه یچ فری نادات و ههر له گه ل پارووه گۆشتی قووتی ده دا. دوا ی ناخواردنی دێوه گوتی:

«ئالودینۆ ئیستا ئیکده ین یا بیه خینه سه ینی.»

«ههر چۆنیکت پئی خۆشه، با به ئاره زوی تۆ بئ. من هه میشه ئاماده م.»

بۆ سه ینی دێوه و ئالودینۆ له گه ل بولبلدا له خه وئ رابوون و ههر به که گورزی خۆی تاودایه.

ئالودینۆ گوتی:

«یه که م جار با نۆره گورزی تۆ بئ، تۆ گورزی خۆت بوه شینه من میوانم.»

دێوه گوتی:

«ها بگره!»

ده وده مه یدا ئه سپی ئالودینۆی وه ده نگ هات و گوتی:

«ههر که دێوه ده ستی بلند کرد تۆ دوو ئاوزه نگیانم بگه یه نه خالیگه ی. من هه لده ستم و گورزی دێوه ی به ین زگی مندا رت ده بئ.»

ئالودینۆ هه موو ئه مانه ی ئه نجام دا. دێوه سی جارانی گورزی خۆی راوه شاندا و ههر سی جارانی ش نه بگرته.

ئالودینۆ گوتی: «ئه وجا نۆره گورزی منه.»

هاته پتیشی و به یه ک گورزی گران ههر سی سه ری دێوه ی پان کردنه وه و دوايه هات دهم و لووتی دێوه ی برین و هاویشتنیه خورجینئ و بۆ رپیز لیتانی ژنی دێوه ی چۆه مالتی دێوه ی.

«ماندوو نه بی، خوشکئ!»

«من خوشکت نیم، من ده مه وئ بیه هاوسه ری تۆ.»

ئالودینۆ گوتی:

«من ناتوانم تۆ بیتم تۆ ده بیه ژنی برا گه وره که م.»

دوا ی سی رۆژان ئالودینۆ پریری دا پروات و ئه وئ به جئ بیتئ. بیه ژنی دێوه ی پرسى:

«ده ته وئ بجه کوئ؟»

«به دوا ی په یسه ری بولبولی تازه راندا ده چم.»

«تکات لی ده که م مه چۆ. به خۆرای ژبانى خۆت ده ته له زگه ی داوتی.»

«نا ههر ده بی بچم ناچارم.»

ئالودینۆ چوه سه رزه مینیکى که ته واوی دار و دره خت و گل و خۆل و به ردی هه مووی تیکرا سپی بوون. ئه سپه که ی گوتی:

«ده زانی ئیتره ولات و سه رزه مینی دێوه ی سپیه. ئه مشه و میوانی مالتی دێوه ی ده بین، ئه وه که دێوه ی سوور نییه، ئه وه حه وت سه ری هه یه.»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه وه ههر هه یچ نییه، من ههر حه وت سه ره کانی پتیکه وه ده په رتیم و له له شی جودا ده که مه وه.»

ئیه واره وه خته گه یه بهر ده رکى مالتی دێوه ی، به لام هه موو ده رگایه کان تیکرا گاله درابوون. ئالودینۆ به ده نگیتکی به رز شیراندی:

«ئاهاى! ئه ری کئی لی به؟»

له ده نگى وى ژنیک په یدا بوو و ده رکه ی کرده وه و وه پتیش ئالودینۆی که وت تا ئه سپه که ی دامه زریتئ.

ئالودینۆ ئه سپه که ی برده ته ویله و دوا یی چوونه مالتی دێوه ی و داوا ی له ژنی دێوه ی کرد خواردنی بۆ بیتئ، ئه ویش چوو پتیش شه ش قاپی پر له خواردنی بۆ هینا.

«ئه ری تۆ وا تیده گه ی من مندالم؟ من گوتم شتیکم ده یه ببخۆم!»

ژنی دێوه ی گوتی:

«پرۆ سەر میزێ دانیشه و تا زگت دیشی و تا ده توانی بخۆ.»

ئالودینۆ مه نجه لێکی گه وری له سەر میزه که دیت که شهست مه ن برنج و سی گای سووره و کراوه ی تیدا بوو. هەر له چاوتروو کانی کدا ئالودینۆ ته وای ئه و خواردنانه ی هه لלוوشی و قاپه کانی لسته نه وه. له پر ماله که وه لهرزه هات.

ژنه دپو گوتی: «لاوژه ئه وه دپوه یه خه ریکه دپته وه وه ره با بتشارمه وه.»
ئالودینۆ گوتی:

«نا په حه ت مه به، من هه ر راست بۆ دیتنی دپوه ی هاتوم.»

دپوه به خبیرایی هاته وه مالتی، کۆمه لێک گیانه به ری جوړا و جوړ و جیاوازی وه ک شیر و گوړگ و ورچی به ره و مالت و هپیش خۆ دابوون. هه موویانی له حه وشێ کردن و به پلیکاناندا هاته سه ری. ئالودینۆ دیت، دهستی درێژ کرد تا ته و قه ی له گه ل بکات:

«ماندوو نه بی ئالودینۆ!»

«چۆن ده زانی که من ئالودینۆم؟»

«که تۆ له دایک بووی ته وای دار و به رد و گژ و گیا و میترگ و میترغوزاره کان هه وائی هاتنه دنیا ی تویان دامی. به وه پیرا ده زانم که تۆ ئالودینۆی چونکه جگه له تۆ هه یج که سیکی دی ناتوانی بیته ئیره.»
دپوه داوای له ژنه که ی کرد نانی بۆ بیینی بیخوا. به للام ژنه که ی گوتی که میوانه که یان هه رچی هه بوو هه ر هه مووی خواردوو و هه یچی نه هیشته تۆ ته وه.

دپوه گوتی:

«زۆر چاکه ئیستا له و گیانه به رانه ی هینا و من خواردنیکی دروست ده که ی.»

شام زوو ئاماده بوو، دپوه ده دیدیت که میوانه که یان ئیسکه کان له گه ل گوشته که ی ده خوا. دوا ی نان خواردنی دپوه پرسى:

«باشه ئیستا لێک راست بینه وه یا بیخه ینه سه بینی؟»

ئالودینۆ وه للامی دایه وه:

«هه ر چۆنیکت حه ز لێیه با ئاره زووی تۆ بیته. من هه میشه ئاماده م!»

دپوه گوتی:

«باشه با بۆ به یانی بی، خده و نه ریتی مه وایه که شه وئ میوانان چاک خزمه ت بکه ین و به خبیریان بیین و به یانیش له گه لیدا بجه نگیین!»

سه بی به یانی ئالودینۆ هاواری کرد:

«هه سته راست به وه. کاتی زۆرانبازی و ململانی و له به ریک راچوونه.»

دپوه را بوو، گوړزه که ی تاو دایه و هاته مه یدانئ. کاتی ئالودینۆ خۆی هاویشته سه ر پشتی ئه سپه که ی، ئه سپه که له ژیر لێه وه پیتی گوت:

«وه به ر یکیفانم ده، من له جی بلند ده بم و هه لده ستم و گوړزی دپوه ی به بن زگمدا ره ت ده بی و ناتپیکئ.»

دپوه گرماندی:

«ده ی ده ست پیکه.»

ئالودینۆ وه للامی دایه وه، له پێشدا تۆ گوړزی خۆت بوه شپینه، من میوانم.»
«خۆت بگره هات.»

دپوه سی جارانی گوړزه به ده وری سه ری خۆیدا هه لسو ورا ند و را بوه شانده دوژمنه که ی به للام ئه سپی ئالودینۆی توانی له وه خندا بلند بیته و گوړزه که به بن زگیدا تپه یی. نه ئه سپ و نه سواره که ی هه یج کامیان تینیان نه گه یشتی و نه پیکران. له نیو تۆز و خۆل و گه ردی گوړزی دپوه یدا دپوه ئالودینۆی نه دیت و وای بۆچوو که ئه نگواوه و به و گوړزه ی کوژراوه. قاقا پیکه نی و گوتی:

«ئالودینۆ کوای؟ وه ره ئیستا ده تبینمه وه.»

ئالودینۆ زۆر به سپایی وه للامی دایه وه:

«ئه وه تام براله! پتیوست ناکات خۆت بۆ دیتنه وه ی من ماندوو که ی، ها بگره هات!»

رکیفیتیکی گه یانده خالیگه ی ئه سپه ی و گه ییبه سه ر سه ری دپوه ی. له گه ل شمشیری را وه شانده، هه ر حه وت سه ری دپوه ی و پیکرا له له شی جو دا کردنه وه و په راندنی. جا له ئه سپه که ی دابه زی و ده م و لووته کانی هه مو پرین و ده تووره گیتیکی کردن و هاته وه مالتی دپوه ی.

ژنی دپوه ی حه وت سه ر گوتی:

«نازبه که م! ده ستخۆش کاریکی چاکت کرد ئه و نه عله تیه ت کوشت. تۆ من به ها و سه ری خۆت قه بوول بکه»

ئالودینۆ گوتی:

«نا، تۆ ده بیبه ها و سه ری برا ناوه نجیبه که م.»

و خۆی بۆ قوناعی دوا یی سه فه ره که ی ئاماده کرد.

بیته ژنی دپوه ی حه وت سه ر پرسى:

«ئه و جار به بۆ کوئ ده چی؟»

«به دوا ی په یسه ری بولبولی نازه راندا.»

ژنه دپوه گوتی:

«به للام تۆ هه رگیز ئه وه ت وه گیر ناکه وئ»

ئالودینۆ گوتی:

«ده بی هه ر وه گیرم که وئ و وه ده ستی بیتم» و لیبیدا رۆیی.

کاتی گه ییبه سه رزه مینی دپوه ی ره ش دووباره ئه سپه که ی وه قسه هاته وه:

«ئالودینۆ تیره سه رزه مینی دپوه ی چل سه ره. سه یر که! تیره خاک و خۆل و دار و به رد و گژ و گیای هه موو هه ر ره شه.»

ئالودینۆ چوو مالتی دپوه ی ره ش، مه نجه لێکی زنجیرداری هینده گه وری دیت که سه د و بیست مه ن برنج و چوار گای سووره و کراوی له سه ر داندرابوو. ئالودینۆ هه ر له چا و تروو کانی کدا برنجه که ی خوارد و

گۆشتی هەر چوار گایه کانیسی لرف لیدا و به گه رویتیدا رۆهیشتن و دهستیکی به سمیلیدا هینا و چووه ژووری تایبه تی دپوهی.

بهره بهری رۆژاوايه بوو ماله که وه لهرزه هات. نهوه دپوی رهش و نیچیره کانی بوون بهره و مالا ده بوونه. که ئالودینۆی دیت، هاته پیش و گوتی:

«ئالودینۆ! سلاو.»

«چوزانی من ئالودینۆم!»

دپوه گوتی:

«دار و بهرد و کتپو و لپره وار و گژ و گیا هه والی له دایک بوونی توێبان بۆ هیناوم.» و ئینجا پروی کرده ژنه کهی و داوای خواردنیی کرد.

هاوسه ری دپوهی گوتی:

«ئالودینۆ نان و شیوه کهی توێ خوارد.»

«قهیدئ ناکا، لهو شتانهی هیناومنهوه خواردنیکی ساز که.»

دوای شیو کردنی هه موو راکشان بنوون. به یانی زوو له گه ل کازیوهی راست بوونهوه و ملیان له بهر ملی به کتری نا. سێ شهو و سێ رۆژان په کتریان هینا و برد. که سیان پشتی نهوهی دیکه ی پێ له عه ردی نه درا. تا سه ره نجام ئالودینۆ توانی به سه ره دپوهیدا زال بیت و بیکوژئ، ده م و لووتی برین و ده تووره گیتی ئاخنین و هاته ژووری تایبه تی مالی دپوهی، ژنه دپو بی نه ندازه دلخۆش و شاد و شه نگول بوو و گوتی:

«من به هاوسه ری خۆت قه بوول که.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه.» و ده بیر و خه یالانه وه چوو.

«بیر له چی ده که په وه؟»

ئالودینۆ گوتی:

«باغه که مان سیس و ژاکاوه و من به دوای په یسه ری بولبولی نازه راندا و تلم و ئیستاش نازانم پرو له کوێ که م.»

ژنه گوتی:

«وه ده سه ته یانی بولبولی نازه ران هینده ئاسان نییه. چاچوتس شا خاوه نی نه بولبولیه. نهو چل رۆژه نوستوه خۆ ته گه ره ناگا بی نه وه دلنیا به چل پاله وانی وه ک توێ دهروه ست نایه ن و ده یان کوژئ.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه. نهوا ئیستا ده رۆم. که ی بیرده دا هاته وه نه وه ده تخوازم و ده ته یتم.»

نهوهی گوت و مالا وایی له ژنه ی کرد و ملی پیه ی گرت. که گه ییبه ده ریابه نه سپه که ی گوتی:

«من نه سپی ده ریایی نیم و ناتوانم لپی وه په رم و به سه ریدا ره ت بم.»

ئالودینۆ له نه سپه که ی دابه زی. سه ری وه به ردیکی کرد و بۆرزا، چاوی چوونه خه وی و نه چوونه خه وی.

له پر گوتی له ده نگینک بوو ده یگوت:

«ئالودینۆ! له بن نهو بهرده ی سه رت وی کردوه، سێ لغاوی نه سپه ده ریایی لپیه. دوان له وان له پشتی خۆت ئالینه و سه ته میشیان باوی ده ریابه.»

ئالودینۆ بهرده ی بلند کرد و چۆنیان پێ گوتبوو ناوا بوو، سێ دانه لغاوی نه سپی ده ریایی له بن بوو. دوویانی له پشتی خۆی پێچان و سه رتیکی سه ته میانی هاویشته ده ریابه. له پر نه سپیکی ده ریایی په یدا بوو و ویستی ئالودینۆ هه للووشی. به لام نهو ئارامی خۆی له ده ست نه دا، یالی نه سپه ی گرت و خۆی هاویشته سه ر پشتی.»

نه سپ وه ک ناده میان وه قسه هات و گوتی:

«ئالودینۆ پیم بلتی بزانه چت ده وی. هه رچیم لی بخوازی بۆت نه نجام ده دم.»

«من بولبولی نازه رانم ده وی.»

«من ناتوانم نهوت وه گیر خه م، به لام تو ده به مه نه وه به ری ده ریابه، نهو جیه ی خوشکه گه وره که می لی یه، نهو یارمه تیت ده دات تا بتوانی بولبولی نازه ران وه گیر خه ی.»

نه سپه، ئالودینۆ برده نه وه به ری. به لام دهو ده میدا ئالودینۆ له بییری چو لغاوه که له سه ری نه سپه ده ریابه که دارنیه ته وه و نه سپه که به لغاوه وه چۆه ده ده ریابه.

ئالودینۆ به نیگه رانییه وه گوتی:

«ئاھ... جا ئیستا چ بکه م؟ خۆ نه سپه که لغاوه که ی برد.»

ماوه یه کی زۆر دهو دوورگه یه دا سه رگه ردان ما و زۆر به قوولی ده بیر و خه یالانه وه چوو. دوایی له پر و بی ناگا ده ستی بۆ پشتیندی برد. وه بییری هاته وه که دهو دانه لغاوی دیکه شی له خۆ پێچاوان. زۆر دلشاد بوو. لغاویکی له خۆ کرده وه و سه رتیکی هاویشته ده ریابه. له ناکاو ماینه ده ریاییه ک له بن ناوترا هاته ده ری و په کراست هه لیکوتایه سه ر ئالودینۆ هه لی لووشی. به لام ئالودینۆ خۆی هاویشته سه ر پشتی و سواری بوو.

ماینه که گوتی:

«بلتی بزانه چت ده وی؟ هه رچی به ته وی بۆت نه نجام ده دم.»

ئالودینۆ گوتی:

«من بولبولی نازه رانم ده وی.»

ماینه که گوتی:

«نه مه کاریکی په کجار سه خت و گرانه. قه فه زی بولبولی نازه ران به په نجه ره ی کۆشکی شا چاچوتسه وه هه لئاسراوه و کۆشکیسه له سه ره که ناری ده ریابه یه، نه گه ر بتوانی رکیفیگی وا له خالیگه ی من بسره ویینی هه ر سه یسه د و شه ست ره گ و ده ماری به ده نم وه برووسکه بین من ده تگه یه نمه کۆشکی شای و نه وده م تو ده توانی ده ست درێژ که ی و قه فه زه که ی لیکه یه وه و به یه یینی، نه وه شت پێ بلتیم خۆ ته گه ره له وه خندا نه تتوانی قه فه زه که ی لیکه یه وه نه وه دلنیا به که هه ر دوو کمان پیکه وه فه وتا وین و رزگارمان نابیت.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه!»

ناوزه‌نگییه‌کی مامزه‌داری وای له دوو خالیگه‌ی ماینه‌ی سه‌رواندن جه‌رگی ژانی کرد و هه‌ر سیسه‌د و شه‌ست ده‌ماری راچله‌کین. ماینی تاین که‌وته‌ فین له ناسمانی و یه‌کسه‌ر گه‌بیه‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی کۆشکی. ئالودینۆ ده‌ستی درێژ کرد و قه‌فه‌زه‌ی لی‌کرده‌وه. کاتی له‌سه‌ر زه‌وی نیشته‌وه ماینه‌که‌ گوتی:

«ئیس‌تا به‌رمده‌ برۆم.»

ئالودینۆ ماینه‌ی به‌ره‌له‌دا کرد و بۆ خۆی به‌پێیان ملی لیتا. ئه‌سپه‌که‌ی خۆی دیته‌وه و به‌سواری به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێژی ره‌ش رتی گرت به‌ر. سلاو و چاک و چۆنی له‌هاوسه‌ره‌که‌ی کرد و ئینجا به‌بولبوله‌که‌ی گوت:

«بولبولی ئازیز! ده‌نگت بێ و بخوینه تا ئه‌و هه‌موو که‌ژ و کیتو و دار و به‌رد و گژ و گیایانه‌ سه‌وز هه‌لگه‌رینه‌وه.»

بولبولی ئازهران ده‌ستی به‌خویندی کرد و کیتو و ده‌ر و ده‌شت و دار و به‌رد و گژ و گیایانه‌ سه‌وزی مه‌خمه‌ریان پۆشی.

دوايه هه‌رچی سامان و دارونه‌داری دێوه‌ی هه‌بوو کۆبان کرده‌وه و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سپی هاتن، له‌وێش ئه‌و سامان و بوون و نه‌بوونه‌ی دێوی سپییان له‌گه‌ڵ ژنی برای ناوه‌نجی هه‌لگرت و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سوور ملی رێیان گرت. له‌وێش خه‌زینه‌ی دێوی سووربان بارکرد و به‌ره‌و لای پیره‌مێرده‌ی که‌ تا ئیس‌تا له‌ سه‌ری سپی‌په‌نه‌که‌ی دانیشتوه به‌ری که‌وتن. ئالودینۆ سلاوی له‌ پیره‌مێرده‌ی کرد و گوتی:

«له‌ باره‌ی براهه‌کانه‌وه‌ چه‌ ده‌زانی و چه‌ تاگا لیتانه‌؟ داخوا گه‌راونه‌وه‌ یان نا؟»

پیره‌مێرد وه‌لامی دايه‌وه:

«نا، شازاده‌ که‌سیان نه‌گه‌راونه‌وه.»

ئالودینۆ گوتی:

ئیس‌تا که‌ نه‌گه‌راونه‌وه، من ئه‌و سه‌ی کچ و ئه‌و بالنده‌ و شتانه‌ لێره‌ لای تو به‌جه‌ ده‌هیتلم و ده‌دوی سۆراگی براهه‌کانم ده‌که‌وم.»

ئالودینۆ شار به‌شار و دی به‌دی و ولات به‌ولات به‌دوای براهه‌کانیدا گه‌را به‌لام نه‌یدیتنه‌وه و سه‌ر و سۆراگیکیان نه‌بوو، تا له‌ شارێکی خانه‌خوێنه‌کی لێ په‌یدا بوو و له‌گه‌ڵ خۆی برده‌وه مالتی. له‌وێ له‌ خانه‌خوێنه‌که‌ی پرسى:

«چۆن ده‌توانم سه‌ر و سۆراگی ئه‌و لاوه‌کی و په‌راگه‌نده‌ و غه‌ربانه‌ی ئه‌م شاره‌ بکه‌م و بزانه‌ کێیه‌؟»

خانه‌خوێ وه‌لامی دايه‌وه:

«سه‌به‌ینێ بچۆ ناو بازاری و بیکه‌ قاو که‌ ده‌ته‌وی بانگه‌یتشتنی په‌ریوه و غه‌ربانه‌ی ناو ئه‌و شاره‌ی بکه‌ی و ئاهه‌نگیکیان بۆ ساز بده‌ی. ئه‌وانیش هه‌ر که‌ ئه‌وه‌یان وه‌به‌ر گوتی که‌وت هه‌ر به‌غاردان دین و ئه‌وه‌می ئه‌وه‌ی تو لیتان ده‌گه‌رتی ئاسان وه‌به‌ر چاوان دین.»

به‌یانی زوو ئالودینۆ حه‌وت نیره‌گای کرین و ده‌ستووری دا سه‌ریان بپن و سووربان که‌نه‌وه و بیانه‌که‌نه

قاورمه‌، ئینجا ده‌نگی جارچیسانی دا له‌ مه‌یدانی شاری جار راپیتلن و هه‌رچی بیکاره‌ و په‌ریوه و غه‌ربه‌ی شاری هه‌یه‌ ئه‌وره‌ داوه‌تی ناخواردنیتن. براهه‌کانی ئالودینۆش که‌ یه‌کیکیان تونچی هه‌مامی و ئه‌ویدیان په‌شته‌ مالمگێر بوو، هه‌ر که‌ گوتیان له‌و بانگ راهیتشتنه‌ی بوو له‌ خاوه‌نکاره‌که‌یان پرسى داخوا ئه‌و جار و بانگه‌یتشتنه‌ چیه‌؟ خاوه‌ن کاره‌که‌یان وه‌لامی دايه‌وه:

«غه‌ربه‌ی و په‌ریوه و بیکاران نان ده‌ده‌ن و بانگه‌یتشتن کراون.»

هه‌ردوو برا داوایان کرد مۆله‌تیا بدریتتی تا بتوانن به‌ده‌م ئه‌و بانگه‌یتشتنه‌ی غه‌ربه‌ی و په‌راگه‌ندانه‌وه‌ی شاری بچن که‌ هه‌مووی تیدا به‌شدارن.»

هه‌رکه‌ ئالودینۆ براهه‌کانی خۆی دیتنه‌وه یه‌کسه‌ر چوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی بۆ دانان و لیبی پرسین:

«ئهری ده‌ناسنه‌وه؟»

وه‌لامیان دايه‌وه:

«نه‌خیر.»

«ئیه‌وه له‌ کوی نیشی ده‌که‌ن؟»

«له‌ گه‌رمایکی گشتی یه‌کمان تونچی و ئه‌وه‌ی دیکه‌مان په‌شته‌ مالمگێرین.»

ئالودینۆ براهه‌کانی برده‌وه لای هه‌مامچی و گوتی:

«وه‌ره‌ حیساییان ده‌گه‌ڵ که‌، چونکه‌ ده‌یانبه‌مه‌وه.»

«ئه‌وان چی تۆن؟»

«برامن.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئیمه‌ تو ناسین، تو کیتی؟»

«بێ میتشکینه! من ئالودینۆم.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ی تو براهه‌ی ئیمه‌ی، بلێ بزانه‌ی ئیمه‌ به‌دوای چیدا ویتین و له‌ مالتی وه‌ده‌ر که‌وتوین؟»

«بولبولی ئازهران، ئه‌ویشم په‌یدا کردوه.»

«ئه‌دی کوا له‌ کویتیه‌؟»

«له‌ لای ئه‌و پیره‌مێرده‌م به‌جه‌ هیتتوه، با برۆین تا پیتان نیشاندەم.»

ئالودینۆ سه‌رو ده‌سته‌جلتیکی نوێی بۆ براهه‌کانی کرى. خۆیان گۆزی و هه‌رسته‌کیان بیکه‌وه به‌ره‌و لای پیره‌مێرد ملیان لیتا. براهه‌کان که‌ ئه‌و سه‌ی ژنه‌یان لای پیره‌مێرد دیت پرسیان:

«ئه‌وانه‌ کین؟»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه‌وه‌یان ژنی دێوی سووره‌ که‌ کوشتومه‌.»

هه‌ر ئه‌و ده‌م ده‌م و لووتی دێوی سووری ده‌رتنا و له‌ پێش براهه‌کانی دانان تا ببینن و گوتی:

«کاکه، ئەوەیان ژنی تۆیه. ئەوەشیان که ژنی دێوی سپییه و ئەویشم هەر کوشتوو و سه‌بری دهم و لووته‌کەشی کەن. ئەوه دەبیتته ژنی برا ناوه‌نجییه‌که‌مان. سێهه‌میشیان ژنی دێوی رەشه‌دەبیتته ژنی خۆم.»

هەر سێ برا بولبولی نازەرانیان هەلگرت و سواری ئەسپان بوون و هەریه‌کەش ژنی خۆی هاویشته‌پاشکۆی خۆی و بەره‌و ماڵ بوونه‌وه، رێ زۆر دوور بوو. سه‌ره‌نجام گه‌ینه‌دارستانیکی و له‌ویش گه‌ینه‌سه‌ر بیره‌ئاویکی. براهه‌کان گوتیان:

«نالودینۆ تینوو‌مانه. بچۆ ناو بی‌ری و ناومان بۆ هه‌ل‌ئینجه.»

کاتێ هه‌وسه‌ری نالودینۆ گوتی له‌و قسانه‌بوو به‌سپایی هاته‌بن گوتی نالودینۆ و پیتی گوت:

«نه‌چی ئەوانه‌نیازیان وایه‌له‌ناوت به‌رن.»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«نا. براهه‌کانم تینوو‌یانه، ده‌چمه‌ده‌بی‌ری و ئاویان بۆ هه‌ل‌ده‌هینجم.»

«باشه‌به‌لام تاکیک ده‌سکیش و تاکیکی سۆله‌که‌م له‌گه‌ل خۆت به‌ره‌و زۆرت ئاگا لێ‌بن و ونیان نه‌که‌ی. دوايه‌من تاکه‌کانی ئەوانه‌م له‌شای ده‌وتینه‌وه، به‌وه‌پرا ده‌زانم که هەر ده‌چالێدای یان نا.»

نالودینۆ به‌بی‌ریدا چوه‌خواری. براهه‌کانیشی هەر ئەو که‌وته‌بی‌ری تاویان دایه‌بولبولی نازەران و له‌گه‌ل ژنه‌کانیان لێ‌یان دا رۆیشتن.

که‌گه‌ینه‌وه‌ده‌روازه‌ی شاری ته‌ه‌رتیکیان نارده‌وه‌لای شای تا هه‌والی گه‌رانه‌وه‌یانی بده‌ن. شا هه‌موو گه‌وره‌پیاوان و ده‌رباریان و گه‌وره‌سه‌ریازی کۆکردنه‌وه‌و به‌پیشوازی کوره‌کانییه‌وه‌چو تا هه‌رچی و چۆن به‌رێزتر و لێ‌وه‌شاه‌تر بیانیه‌ننه‌وه‌کۆشکی.»

شا پرسى:

«ئەدی ئەم ژنانه‌کین؟»

برا گه‌وره‌گوتی:

«ئەوه‌یان هه‌وسه‌ری من و ئەویشیان هه‌وسه‌ری براى ناوه‌نجییه. سێهه‌میش قه‌ره‌اشمانه.»

ژنی نالودینۆی گوتی:

«گه‌وره‌م! هه‌رچی ده‌لێ‌ن درۆیه. من قه‌ره‌واشی وان نیم.»

«کوره‌کانم! وا بزاتم وه‌ک ناخۆشیتان له‌نیواندا بی وایه‌و منیش هه‌رچه‌ند ده‌که‌م تێناگه‌م داخوا کامتان بولبولی نازەرانستان هیناوه، کێ ده‌توانی بولبولی نازەران وه‌ده‌نگ بی‌نی و هەر که‌سێک ئەو کاره‌ی له‌ده‌ست هات دیاره‌ئەو هیناویه‌تی.»

برا گه‌وره‌گوتی:

«دا رێم کەن تا من وه‌ده‌نگی بی‌نم!»

رۆوی ده‌می له‌بولبولی نازەران کرد و گوتی:

«بولبولی شیرین زمان! ده‌ی بچریکینه‌با باغه‌سیس و ژاکاوه‌که‌مان سه‌رله‌نوێ به‌رگی سه‌وزی تازه‌ی له‌به‌ر کاته‌وه‌و بژیه‌ته‌وه.»

بولبولی نازەران ته‌نانه‌ت ده‌ندوکیشی لێک نه‌دان.

ئینجا براى ناوه‌نجی هاته‌پیشی و گوتی:

«بولبوله‌نازیه‌که‌م! ده‌بخوینه‌با سه‌رله‌نوێ باغه‌که‌مان بگه‌شیتته‌وه.»

بولبولی نازەران جووکه‌ی نه‌کرد.

خه‌لکی هه‌موو سه‌رسام و باغیش هه‌روا سیس و ژاکا و بوو.

با بی‌ینه‌وه‌سه‌ر سه‌روسۆراغی نالودینۆی که‌نازانین ماوه‌ی چه‌ند له‌بی‌ریدا مایه‌وه. سه‌ره‌نجام بازگانێک ریتی ده‌که‌وتته‌سه‌ر ئەو بی‌ره‌و به‌کاروانچییه‌کانی ده‌لی ئاوی بۆ هه‌ل‌گۆزن. نالودینۆ که‌گوتی له‌ده‌نگه‌ده‌نگی ده‌بی‌هاوار ده‌کا:

«من ئاوتان بۆ هه‌ل‌ده‌هینجم. ئی‌وه‌ش مه‌ردی چا‌بن و یارمه‌تیم بده‌ن با لێ‌ره‌رزگارم بی‌و بی‌مه‌ده‌ری.»

سه‌تلیکیان شۆر کرده‌وه‌نیو بی‌ری و به‌پری هه‌لیان کیشایه‌وه‌سه‌ری. دوايه‌گوریسه‌که‌یان به‌بی‌ریدا شۆر کرده‌وه‌خواری و به‌چه‌ند که‌سێکان نالودینۆیان له‌بی‌ریدا هه‌ل‌کیشایه‌وه. بازگان له‌نالودینۆی پرسى چۆناوچۆن که‌وتۆته‌ده‌و بی‌ریه‌وه:

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«من رێبوارێکی نه‌شاره‌زام و رێم ون کرده‌وه، شه‌و بوو بی‌ره‌دا هاتم، هه‌وا تاریک و نووته‌ک بوو به‌ر

پیتی خۆم نه‌ده‌دیت تا که‌وتمه‌ده‌و بی‌ریه‌وه.»

بازگان پرسى:

«ده‌ته‌وی بچیه‌کوئ؟»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«بۆ شاری خۆم.»

نانی ئیوارەیان پێکەوه خوارد و ئالودینۆ ئەو شەوێ لە گەڵ بازرگانی رابوارد. بە یانی هەریە کە بیان بەریتی خۆیدا پۆی. ئالودینۆ کە گەییەوه شارە کە خۆی کەوتە سەر و سۆراغی ئەو پیرەمێردە کە ئالودینۆی وەک جگەرگۆشە خۆی دادەنا، تا لە لای وی بێنیتەوه و ژیان بەسەر بەرێ. پۆژتیک پیرەمێردە دیتی کەوا دەستوی پێوەندەکانی شای تاکی دەستکێشیکیان پێیە و بە خەڵکیەوه دەگێرن و جار پادیلن:

«شا، ژنی بۆ کۆرە کە ی دینی. کێ دەتوانی تاکیکی دیکە ی وەک تاکی ئەم دەستکێشە بۆ بووکی شای بچنی؟»

پیرەمێرد تەواوی ئەو باس و خواسانە ی بۆ ئالودینۆ گێرایەوه. ئالودینۆ خۆی لە پیرەمێرد دزیەوه و چوو بوو بە شاگردی بەرگدروویەک.

بەرگدرووی بەستەزمان نەیدەزانی ئەوه یەکیکە لە شازادەکانی شا و ئالودینۆی بە شاگردی راگرت. ئالودینۆ شاگردیکی زۆر گۆپرایەل و گۆی لە مشت بوو. هەموو پۆژت دوکانە کە خاوتین دەکردهوه و هەر کاریکی داوا لێ کرابایە دەستبەرد بە جیتی دینا.

وەزیرانی شای سەریان بە تەواوی بەرگدرووەکانی شاریدا دەگرت و دەستکێشە کە بیان پێشان دەدان تا گەییشتە ئەو دوکانە ی ئالودینۆی لێ شاگرد بوو. داویان لە بەرگدرووە کە کرد دەستکێشیکی ناویان بۆ بچنی. وەستا ئەو کارە ی وەر نەگرت و قبوولی نەکرد. لە پر شاگردە کە هاتە پێشی و داوی لە وەستای کرد قبوولی کات و وەری گری، ئەو گوتی:

«من دەتوانم ئەو دەستکێشە بچنم.»

وەستا گوتی:

«ئەوه شپت بووی، تۆ لە دوینیۆه دەستت بە کاری بەرگدروونی کردووه و ئەو پۆ دەلێی من کاریکی ناوا سەخت و دژوار ئەنجام دەدەم.»

پیاوانی شای بە بەرگدروویان گوت:

«لێی گەری با بەختی خۆی تاقی کاتەوه.» و هەر بە دەم قسانیشەوه ئەو بیان دوویات کردەوه: «بەلام ئەگەر نەیتوانی دەستکێشیکی وا بچنیتەوه ئەوه شا لە سەری دەدا.»

ئالودینۆ زۆر بە ئارامییەوه گوتی:

«زۆر چاکە قبوولمە.»

بەرگدروو، کە زۆری زگ بە شاگردە کە ی سووتا بە دوو دلێیەوه گوتی:

«لاوه تۆ ژبانی خۆت بە خۆرای بی بە فیرۆدا! من ئەوا بیست ساله بەرگدرووم، بەلام تا ئیستا کاریکی وام پین ناکری، بەلام تۆ...»

ئالودینۆ، کە سام و ترس و ژانیکی لە رووی بەرگدرووی دیتن گوتی:

«وەستا نیگەرمان مەیه! ئەگەر پینج مەن پستەم بۆ بکری ئەو کارە ی ئەنجام دەدەم.»

بەرگدروو چووە بازاری و چوار مەن پستە ی بۆ شاگردە کە ی کری.

ئالودینۆ لە بەرگدرووە کە ی پرسی:

«بۆ کەمت کریوه.»

بەرگدروو وەلامی دا یەوه:

«پارە ی تەواوم پێ نەبوو.»

ئالودینۆ شەوی نەنوست و هەموو پستە کە ی خوارد، پۆژی دوا یی کە بەرگدروو هاتەوه دووکانی چ ببینی، راست دەستکێشیکی وەک ئەو دەستکێشە ی پیاوانی شای ویستبوویان، چاوکرد. لە حەژمە تان چاوی ئەبەلق بوون، دەستی برد بۆ دلێایی زیاتر دەستکێشە کە لە دەستی کا. بەلام ئالودینۆ گوتی:

«وەستا! دەستی مەدە یە خرای دیکە ی.»

دەو دەمەیدا پیاوانی دەرباری شای وەژووری دووکانی کەوتن و هەر بەهەوای ئەوه ی کە دەستکێشە کە نەکراوه، بە گالته و لاقرتیۆه پرسیان:

«وەستا! حالو بال لە چ دا یە! داخوا راسپاردە کە مان نامادە یە؟»

بەرگدروو، کە هیشتاش سەری هەرگێژی دەخوارد و دوو دل بوو لە ترسان هیچی نەگوت، ئالودینۆ هاتە پێشی و دەستکێشە کە ی دانی. دەستوی پێوەندانی شا زۆر بەوردی سەرنجیان دا یە و ئەود یو ئەو دیویان کرد و واقیان ور ما.

فەرمانبە رانی شا دەستکێشە یان تاو دا یە و بە بەرگدروویان گوت:

«وەستا فەرموو، رەگە لمان کەوه بۆ کۆشکی شای و پاداشی خۆت وەرگره.»

ئالودینۆش گوتی:

«وەستا هەستە بچۆ و ئەو پاداشە ی شای بۆ خۆت وەرگره.»

بەرگدروو کە هیشتا دلە راوکی و شلە ژانە کە ی نەرە ویبۆه گوتی:

نا پۆلە، من ناچم، تۆ بۆ خۆت بچۆ، ئەدی بریار وا نەبوو ئەگەر دەستکێشە کە بە دلێ شای نەبوو لە سەرت دا!

ئالودینۆ لە گەل پیاوانی شای چووە کۆشکی. کە دەستکێشە کە بیان بە شای نیشاندا گوتی:

«من سەرم لەو شتانه دەرناچن، بیبەن بەبوو کە مە ی نیشان دەن.»

بوو کە کە بەدیتنی دەستکێشە کە زۆر شاد و دلخۆش بوو و سە سەد پۆبلی دا یە وەستا و شاش دوو سەد پۆبلی دیکە ی هاویشتە سەری.

ئالودینۆ هاتەوه دووکانی و پارە کە ی لە پیش وەستای پۆنا و گوتی:

«فەرموو وەستا، ئەو پارانە هەمووی بۆ تۆن.»

وەستا زۆر شاد و خۆشحال بوو و پارە کە ی هەلگرت، دوا یە ئالودینۆ گوتی:

«دەزانی تۆ مرۆقتیکی چاک نیت؟»

«بۆ؟»

«چونکە من داوی پینج مەن پستەم لێ کردی کە چی تۆ چوار مەنت کری. بۆ یە هیچی دی لیرە کاری ناکەم و لە لات نامینمەوه.»

ئالودینۆ چووه دووکانی پینه دۆزیککی و گوتی:

«وهستا! من هه تیویکی بیکهس و بیدهرم. کهسم نییه دالدهم بدات و چاوه دیریم بکات. وهره و پیاوی چا به و بکه به شاگرد و ئهوه کاره خوتانم فیر که.»

پینه دۆز له گهڵ خۆی بردهوه مالتی. یهک دوو رۆژی پیتچوو پیاوانی شای هاتنه دووکانی پینه دۆزی و سۆلیکیان به وهستای نیشان دا و لیتیان پرسی داخوا ده توانی تاکیکی دیکه ی وهک ئهوه تاکه یان بۆ دروست کا یان نا؟ وهستا ویستی ئه م راسپاردهیه رته کاته وه که ئالودینۆ هاته پیتشی و گوتی:

«من ده توانم ئهوه کاره بکه م.»

پینه دۆز به تووره بیبهوه گوتی:

«تۆ تازه کاری. چۆن ده توانی ئهوه کاره بگیت پیه وه و وه ئهستۆی بگری؟»

ئالودینۆ زۆر له سه ره خۆ گوتی:

«تووره مه به وهستا، من ده توانم به رعه ده ی ئهوه کاره بم.»

ئالودینۆ به وه قسه یه ی وهستای هتور کرده وه.

وه زیر گوتی:

«به لاهم ئه گهر نه تان توانی تاکی ئهوه سۆله ی بدروون، ئهوه پاشا له سه ره هه ردووکتان ده دا.»

پینه دۆز به شاگرده که ی گوت:

«وه ره مه ردی چا به، به زه بیته به منی پیر و که نه فتدا بیته وه و ئهوه کاره مه که.»

«وهستا گیان نارحه ت مه به. من پیتم ده کری. ئه گهر بچی بیست مه ن پسته م بۆ بکری هه ره ئهوه شو ته وای ده که م.»

پینه دۆز چو نو زده مه ن پسته ی بۆ کری.

«وهستا ئیستا تۆ بچۆوه مالتی و منیش ده ست به کار ده بم.»

پینه دۆز به دللی پر غه مه وه چۆوه مالتی، نارامی لی هه لگیرا بوو تا به یانی نه نووست. هه ره نیوه شه وه بوو به ره وه دووکان بۆوه و له کونی ده رکه پرا سه بری ئالودینۆی کرد، که ئالودینۆی دیت ئهوا خه ریکی پسته خوار دنییه له ناخی دلپه وه که وته جنیودان و نه فرین و تووک لیکردنی و گوتی: «باشه خوا غه زه بی لی گرتبووم ئه وه م به شاگردی راگرت. به هیه چ و خۆرای سهر م له ریتی ئهوه کاره داده نیتم.»

که ههوا پروناک بوو پینه دۆز ده رگای دووکانی برده وه و چووه ژووری، له پر چاوی به تاکه سۆلیکی دیکه کهوت که له ته نیشت ئهوه تاکه سۆله ی مالتی پاشای داندرا بوو و ریتک وهک وی، دهستی درتیز کرد هه لیکری به لاهم ئالودینۆ گوتی:

«دۆینی تۆ نه تو بست کاره که قبول کوی بۆ به منیش نایه لم تۆ ده ست ده یته ئهوه سۆله.»

زۆر زوو سه ره و که لله ی فه رمان به رانی شا په یدا بو نه وه. به دوو دلپه وه ده سۆله که ی رامن و کاتن دلنیا بوون که چاویان هه له ی نه کرده وه زۆریان ستایشی پینه دۆزی کرد و لیبی قایل بوون. وهختی رۆیشتنیش گوتیان:

«با یه کیکه یشتانمان له گه ل بیته ده ربار و پاداشی کاره که تان له پاشای وه رگرن.»

پینه دۆز به ئالودینۆی گوت:

«له گه ل هه موو ئه مانه شدا له وان هیه شا ئهوه کاره ی به دل نه بی.»

ئالودینۆ له گه ل پیاوه کانی شای چووه کۆشکی. سۆله که یان له به رده می شای دانا و ئه ویش ده ستویرد فه رمانی دا بیسه ن به بوو که که ی نیشان ده ن. بووکی شای هه ره زوو تیگیه یی که ئه وه راست سۆله که ی خۆیه تی و سه ره له نوێ ئالودینۆی ناسیه وه و پرسی:

«چاوه ریتی چین؟»

«ئالودینۆ وه لامی دایه وه:

«یه له مه که، هیتستا وهختی نه هاتوه.»

بووکی شای پیتچ سه د رۆبلی دایه وهستا و پاشاش پیتچ سه د رۆبلی دیکه ی هاویشته سه ری. ئالودینۆ دراوه که ی تاو دایه و هاته وه لای پینه دۆز و گوتی:

«فه رموو وهستا، ئهوه هه موو پاره که و چیدیش لای تۆ کارئ ناکه م.»

«بۆ؟»

«من داوای بیست مه ن پسته م لی کردی به لاهم تۆ نو زده مه نت بۆ کری بووم.»

ئالودینۆ ئه وه ی گوت و چووه لای پیره میترده ی گۆرین. پیره میترد پرسی:

«ئهری رۆله ئهوه له کوی بووی؟»

ئالودینۆ وه لامی دایه وه:

«ئیدی من گه نجم، چوومه شاری هیتدیگ گه رام.»

چهند چهنگه زتیریکی دایه پیره میتردی. هیتده ی پیت نه چوو پیره میترد دیتی سه رباز به بازاری وه ربوون و بیستیشی چاچونتس شا به خۆی و سوپاوه هاتوه و له دوی ئهوه که سه ی ده گه ری بولبولی تازه رانی له کۆشکی وی فراندوه.

که ئالودینۆ ئه وه ی بیست به پیره میتردی گوت:

«باوه، بچۆ کن شا و پیتی بلتی ئه سپیکی خۆتم ویتده بۆ کوره که م ده چیته لای چاچونتس شای بۆ گفوتگۆ کردنی ده رباره ی جهنگ و شه ر و هه را و پیتک دادانی.»

پیره میترد چووه کۆشکی و ئه وه ی ئالودینۆ گوتبووی به شای راگه یاند.

شا له وه لامی قسه که ی پیره میتردیدا گوتی:

«له وه رۆژبه ریا ئهوه ئه سپه یان هیتنا وه ته وه، هه ره له سه ره ده سه به ندییه له ته ویله ی نه هاتۆته ده ری و ئیستاش که س ناو پیری لیبی بچیته پیتشی.»

که بووکی شای تیگیه یی میترده که ی خۆی پیره میترده ی ناردۆته لای شای، داوای له شای کرد مۆله ت بدا و ئهوه بۆ خۆی بچن و ئه سپه که ی له ته ویله ی بییتته ده ری. شا داوای بوو که که ی گرتوه و بوو که که یی چو ئه سپه که ی هیتنا یه ده ری و دایه ده ست پیره میترده ی. پیره میترد ئه سپه ی هیتنا یه به ر رکتیفی ئالودینۆی.

ئالودینۆ سوار بوو و به ره وه مه یدانی شاری ئه سپی لینگدا. له مه یدانی چاوی به برا گه وره که ی خۆی کهوت و پرسی:

«ها خەریکی کوئی؟»

برایه‌که‌ی وه‌لامی دایه‌وه:

«ئەوه من بووم بولبولی نازەرانم هیناوه و ئیستاش ئەوه دەچمه لای چاچونتس شا تا ته‌واوی هه‌موو به‌سه‌ر‌هاته‌که‌ی بۆ بگێرمه‌وه.»

جا سه‌ری جله‌ویی هه‌له‌نگاوت و به‌ره‌و سوپای چاچونتس شای که‌وته‌ی.

«چادری شای کوا؟»

«هۆوه‌تا، ئەو چادره‌ سووره‌یه.»

برا گه‌وره‌ چوه‌ نیبو چادره‌ سووره‌که‌ و هه‌وت جارانی ئیکلام بۆ شای کیشا.

چاچونتس شا پرسى:

«تۆ شازاده‌ی؟»

«به‌لێ قوریان.»

«ئەری ئەوه تۆ بولبولی نازەرانته‌ له‌ کۆشکی من فراندوه‌؟»

«به‌لێ قوریان.»

«باشه‌ چۆنت گرت؟»

«من ئەو بولبوله‌م له‌ سه‌رداریکی دارستانی ئیوه‌دا گرت.»

شا گوتى:

«درۆیه‌ براله‌! ئەوه تۆ نیت ئەو بولبوله‌ت گرتی.»

شازاده‌ هاته‌وه‌ مالتی. ئەوجا برا ناوه‌نجیبه‌که‌ چوه‌ لای چاچونتس شا.

ئالودینۆ پرسى:

«ها ئەوه‌ خەریکی کوئی؟»

«دەچمه‌ لای چاچونتس شا و پیتی راده‌گه‌یه‌نم که‌ ئەوه‌ی بولبولی نازەرانى فراندوه‌ منم.»

ئەویش چوه‌ نیبو چادری شا و هه‌وت جارانی ئیکلام کیشا. چاچونتس شا پرسى:

«باشه‌ ئەوه تۆ بووی بولبولی نازەرانته‌ گرت؟»

«به‌لێ قوریان.»

«زۆر چاکه‌، وه‌ره‌ بلتی بزانه‌م چۆن؟»

«هه‌وا تاریک بوو، له‌ پر دیتم ئەوا بالنده‌یه‌ک دیته‌وه‌ هیتانه‌که‌ی. ده‌ستم درێژ کرد و گرتم.»

«درۆیه‌، ئەوه تۆ نیت بولبوله‌که‌ت گرتوه‌.»

دواى ئەوه‌ چاچونتس شا بانگه‌وازیکی به‌م ناوه‌رۆکه‌ بلآو کرده‌وه‌:

«ده‌بی ئەو که‌سه‌ بدۆزیته‌وه‌ که‌ بولبولی نازەرانى گرتوه‌، ده‌نا ته‌واوی خاکی ئەم کیشوه‌ره‌ ژۆور

دەکه‌م.»

ئالودینۆ هاته‌ خزمه‌ت شا و مۆله‌تى لى خواست تا وه‌لامی ئەو بانگه‌وازه‌ی بداته‌وه‌. شا کوربه‌که‌ی خۆی

نه‌ناسیه‌وه‌ و گوتى:

«زۆر چاکه‌، ئەگه‌ر ده‌ته‌وی بچى، بچۆ.»

ئالودینۆ گوتى: «شاها! به‌رموو ئیسه‌ قه‌رار و بریبه‌یه‌ک بکه‌ین. ئەگه‌ر چاچونتس شام لیتره‌ دوور

خسته‌وه‌ ئەوا جله‌وی کارو بارى ولاتم بۆ سى سه‌عاتان بدیه‌ ده‌ست.»

شا قایل بوو، ئالودینۆ سوار بوو و به‌ره‌و لای چاچونتس شا ملی لیئا.

چاچونتس شا پرسى:

«تایا تۆ شازاده‌ی؟»

«به‌لێ قوریان.»

«تۆ بولبولی نازەرانته‌ گرتوه‌؟»

«گه‌وره‌ و پایه‌دار، به‌لێ ئەوه‌ من بووم بولبولی نازەرانته‌ گرت.»

شا به‌سه‌رسامیبه‌وه‌ گوتى:

«که‌واته‌ تۆ ئالودینۆی؟»

«به‌لێ قوریان.»

«به‌لام من چۆن باوه‌ر بکه‌م که‌ تۆ ته‌واوی ئەو کارانه‌ت هه‌موو ئەنجام داوه‌؟»

ئالودینۆ ده‌ستوبرد سه‌ری ئەو پریسکه‌ی پیتی بوو کردیه‌وه‌ و دهم و لووتی براوی هه‌ر سى دیوانی

له‌به‌رده‌م چاچونتس شای دانان، ئینجا شا چاچونتس گوتى:

«من ئەو بولبوله‌ پیشکیشی تۆ ده‌که‌م.» و سه‌ربازه‌کانی بانگ کرده‌وه‌ و به‌و رتیبه‌یدا گه‌رایه‌وه‌ که‌ لیوه‌ی هاتبوو.

ئالودینۆ هاته‌وه‌ لای بابی و لیتی پرسى:

«من ده‌ناسی؟»

«نه‌.»

«من ئالودینۆی کورتانم.»

«جا ئەگه‌ر به‌راستی کورى منى ئەوه‌ سه‌رله‌نوێ باغه‌که‌مان سه‌وز که‌وه‌.»

ئالودینۆ چوه‌ به‌رده‌می بولبولی نازەران و گوتى:

«بولبوله‌ نازیه‌که‌م! ده‌ی تی چریکینه‌ با سه‌رله‌نوێ باغه‌که‌مان بگه‌شیته‌وه‌ و سه‌ر سه‌وز خۆی بنوین.»

بولبول ده‌ستی به‌خویندنێ کرد، هه‌ر له‌گه‌ڵ خویندنێ ویدا باغ ده‌ستی به‌سه‌وز بوونه‌وه‌ کرده‌وه‌.

جا ئالودینۆ هه‌ستا چۆه‌ خزمه‌ت شا و گوتى:

«تۆ په‌مانت دا‌بوومی سى سه‌عاتانم کار و بارى مه‌مله‌که‌تى هه‌موو پى بسپیری.»

شا گوتى:

«زۆر چاکه‌. من هه‌ر له‌ سه‌ر په‌یمان و قه‌ول و بریبه‌ی خۆم.»

ئالودینۆ چوه‌ سه‌ر ته‌ختی پاشایه‌تى و برایه‌کانیشی راکیشانه‌ به‌رده‌می دادگا. برایه‌کانی دانیان

به‌هه‌موو شتییک دانا.

ئالودینۆ له‌ باوکی پرسى:

«ئەوانە چۆن سزا بدیرین باشە؟»

«پۆلە ئیستا تۆگەرە و فەرمانپەرە وای ولاتی و ھەر فەرمانتیکى بیدەى ھەر ئەو دەخوا.»

ئالودینۆ گوتى:

«ئەوان منیان نەكوشت، بۆیە منیش ئەوان ناکوژم، بەلام دەبى بەخاوخیزانەو ھاكى ئەم مەملەكەتە بەجىبىلن و لىرە پرون.

ئا بەو شىبەيە ئەو برايانەى كە دەيانويست بەفيل و دەھۆ و تەلەكەبازى خۆ بكەنە ئازا و نەبەرد و دلير و پالەوان، ريسوا بون و پەردەيان لە روو ھەلمالدرە و شاربەدەر کران.

كۆرى پاشا و رۆيى فەرماندە

ئەفسانەى كۆرى

ھەبوو نەبوو، لە رۆژگارتيكى زۆر زوو پاشايەك بوو، تاقە كۆرىتيكى ھەبوو، رۆژتيكى پاشا بەكۆرەكەى گوت:

«پۆلەى خۆم، زۆرم يى خۆشە ژنى بىنى.»

كۆرە گوتى:

«زۆر چاكە، بەلام من تەنيا كچى پاشاى رۆژھەلاتيم دەوى. ئەگەر بتوانن ئەوم بۆ بىن ئەو ژنى دىنم دەنا نا؛ لەويش زياتر كەسى دىم ناوى.»

پاشا گوتى:

«نا پاشاى رۆژھەلاتى دەستكورت و ھەژار و نەدارە. ئەمن بۆ خۆم دەگەرپىم كچى پاشايەكى دەولەمەند و دەسترويشتووت بۆ دىنم.»

كۆرە مىلى نەدا و گوتى:

«من ژنى دىكەم ناوى و لەويش زياتر كەسى دى ناھىنم.»

پاشا توورە بوو و گوتى:

«تۆ كۆرى منى و دەبى ھەرچى ئەمن پىت دەلىم وا بكەى.»

كۆرە يى ئەوئى گوتى بداتە توورە بوونى بابى گوتى:

«نا، نا»

ئەو زۆر گوستاخانە لە سەر قسەكەى خۆى مایەو و سەرەنجام پىارى دا مائە بابى بەجىبىلن و سەرى خۆى ھەلگىرئ و پروا. ئەسپ و جل و تەفەنگى تاودانن و رووى لە بىبابانن كىرد. ھەر رۆيى رۆيى تا گەيىبە كىتو ھەلەندە سەرکەشەكانى چانچ خىرلى، سنوورى نىوان سىخ و كالاكى. لەوان لووتكە كىوانە ھەلۆ و دال و واشە ھىلانەيان ھەلنابون لە داوتىنیشەو ھەر سەرچاوە و كانىباوى روون و سارد و كەللەتەزىن بوون ھەلدەقولن و خورەيان بوو. كۆرى پاشاى ئەشكەوتىكى دىتەو و ئەسپەكەى برە ژوورئ و لەوتى بەستەو و بۆ خۆشى مىلى لە راو و شكارئ نا و ھەموو رۆژئ دەچووە راوى و شوورتيكى زەلامەى دەكوشت، كە ھەرگىز ھەمووى پى نەدەخورا. ئەوى كە دەبخوارد دەبخوارد، ئەوئى دەشمايەو ھەلئ دەدايە دوورى ئەشكەوتن. رۆيىبەكى برسى كە بۆنى كەبابى گۆشتى نىچىرىتى وەبن لووتى ھەلاتىبوو، زۆر بەپاريزەو دەھات ئەو پاشماوانەى دەخوارد كە كۆرى پاشاى فرىتى دەدان. ھەر لەو ناوئەش دالتيك لە ئاسمانىتو بەدواى پەيسەرى گۆشتىدا دەفرى و لەنگەرى دەگرت و دەپروانى. لە لايەكى دىشەو سەر و كەللەى پشلىكيش پەيدا بوو. ھەررەھا كەرويشكە كىتوبەكيش بوو بەھاوبەشى خواردنىيان. ئەوانە ھەموو لە دەورى ئەو سفرە پان و پۆرەى خواردنن گەردبوونەو و بوونە ئاشنا و رۆشنا. ھەموو پىكەو شاد و شەنگول ھەمىشە دە خۆشيدا بوون. تا رۆژتيكى مام رۆيى گوتى:

«خزمینه وەرن با بەمام ورج و مام گورگیش بلتین ئەوانیش بیئە ئیرە. ئەوانیش برسین با بین شتیکی بخۆن. خۆچ زۆرە گوشت زۆرە.»

چوون مام ورج و مام گورگیان بانگهێشتن. تیریان گوشت خوارد و ئیسکەکانیشیان شکاندن و تیر و تەسەل بوون. دواپە مام ریتی بەزیبک و زاگون بیرتیکی بەمیشکیدا هات:

«ئەوان دەپ گەورەپەکی بۆ خۆیان هەلبێژن و لە قسە ی دەرنەچن، دەنا رۆژتیکی هەر دەقەومێ بەشەر بین و ورگی یەکدی بێرن و یەکتەر پارچە پارچە کەن.»

لە بەر ئەوە هات هەموو ئەو دۆستانە ی کۆکردنەو و گوتی:

«ئێمە دەپ گەورە و فەرماندەپەک لە نێو خۆماندا و بۆ خۆمان هەلبێژن. دەپ ئەوە ی فەرماندەش دەمانداتێ ئەگەر کوتیکیش بێ هەر پیتی رازی بین، دەنا بێ ئەوە هەرمانان لێ پەیدا دەپ و لیمان دەبیئە ناخۆشی. دەلێن چی؟ ئەو راپەتان بێ چۆنە؟»

هەموو برادران گوتیان: «بیر و راپەکی یەکجار زۆر بەجیئە.»

ریتی زۆری حەز لە دەمراستی و فەرماندەیی بوو، بەلام وا خۆی دەرنەخست و بەمام گورگی گوت:

«تۆ بێ بەفەرماندە.»

گورگ قەبوولی نەکرد و گوتی:

«نا، ئەوە بەمن ناکرێ، ئەگەر من گوشتی دابەش کەم لەوانە یە بەشیکێ زیاتر بۆ خۆم دابنیم و ئێوەش ئەوە ی قەبوول ناکەن و نارەحەت دەبن و پرم دەدەنێ و پارچە پارچەم دەکەن.»

«زۆر چاکە، مام ورج ئەتۆ فەرماندە بە.»

هەموو لە هەللایان دا:

«نا، نا، تۆ خۆت فەرماندە بە.»

مام ریتی گوتی:

«زۆر چاکە بەلام نابێ کەس لە قسەم دەرچی.»

گیانلەبەران تیکرا هاواریان کرد:

«هەرگیز لە قسەت دەرناچین.»

«زۆر چاکە، گوێ راگرن: ئەری ئێوە هەرگیز بیرتان لەوە کردۆتەو کە ئەو هەموو گوشتە لە کوترا دیت؟»

هەموو پێکەو بەیەک دەنگ گوتیان:

«نە.»

مام ریتی گوتی:

«ئەو هەموو گوشتە لاوتیک دەمانداتێ کە لە ئەشکەوتیدا دەژی. جا بۆیە دەپ تیببگە یەنێن کە زۆری

منەتبارین و زۆریشی سوپاسگوزارین.»

هەموو تیکرا پرسیان:

«جا چ بکەین؟»

«من پێتان دەلێم. ئێمە دەپ کچی پاشای رۆژەلاتینی بۆ بینین و لێی مارەکەین.»

گیانلەبەران پرسیان:

«باشە جا چۆنی وەدوو کەوین؟»

مام ریتی گوتی:

«پێتان دەلێم، ئێوە مام ورج و مام گورگ و دالەهۆ، دەچنە دەرووبەری کۆشکی مالتی پاشای. مام

ورج و مام گورگ دەست دەکەن بەجووت و کێلانی زەویبەکانی پاشای. کە پاشا ئەوە ی دیت زۆری بێ

سەیر دەپ و لە سەر سامییان پیتی وا دەبیئە کە تەنانت گیانلەبەرانیش لێی دەترسن و لە

فەرمانبەرداری ویدا مل کەچن و لێی تۆقیون و ئەوا بۆ خۆیان زەویبەکانی بۆ دەکێلن. بانگی ژن و

کچەکە ی دەکا و پێیان دەلێ بنۆنێ چ پاشایەکم. تەنانت گیانلەبەرانی کێوی و درەندەش

فەرمانبەردارمن. کچی پاشای بۆ تەماشای کردنێ دیتە سەر سوێبە. ئەو دەمی دالەهۆ لەسەر کۆشکی

خەریکی چەرخانە و دایدیئە و هەلبێدەگرێ و دەیفرێنێ. بەم شیوەیە کچی پاشای دەهێنێ.»

دەبوو فەرمانی فەرماندە هەر جیبەجێ بیئە دالەهۆ لە سەر کۆشکی پاشای کەوتە چەرخان و ورج و

گورگیش کەوتنە جووت و کێلانی. پاشا و ژن و کچەکە ی هانتە دەری. هەر کە دالەهۆ چاوی بەکچە ی

کەوت وەک بەرد لە ئاسمانیترای بیئە خۆی لوول کرد و داپهاتی و فراندی. گیانلەبەران کچەیان

گەیانندە ئەشکەوتی و بەرهەلدایان کرد. لاو لە راو و شکاری هاتەو و دیتی ئەوا یەکیک لە

ئەشکەوتیدا دانیشتوو. وا قی و پرما و پرسی:

«تۆ کچی؟»

کچە گوتی:

«من کچی پاشای خۆرەلاتیم.»

لاو زۆر شاد و خۆشحال بوو و گوتی:

«نای... لەو بەختە ی، من لەبەر تۆبە وازم لە مالت و حال و سەلتەنەت هێناو و وا بەتەنیا لێرە دەژیم،

بەلام کچی تۆی هێنایە ئیرە؟»

کچە جوانەکە هەرچی هەبوو و نەبوو هەمووی بۆ گێراپەو.

لاو سەری سوپا و گوتی:

«مەبەستت گیانلەبەرانی ئەو دەرووبەری ئیرە تۆیان هێناو؟»

زۆر شاد و شەنگۆل بوو لەو بەولاو زبانتی راو دەکرد و گوشتی زیاتری بۆ دۆستەکانی دینایەو.

ریتی دووبارە ئاوەلەکانی کۆکردنەو:

«ئەری ئێوە دەزانن کە ئەمانە ئادەمین و ناتوانن لە سەر عەردی رووت بنوون؟»

گیانلەبەران پرسیان:

«جا چمان بێ دەکرێ، چ بکەین؟»

مام ریتی گوتی:

«پێتان دەلێم: گورگ ئێوە دەچنە شاری (سیخ)ان. لە ناو بازاری دەست دەکەن بەهەلاتنی بەناو

بازار پیدا، که خه لکی چاویان پی کهوتی هه موو دووکان و موغازه کانیاں به جی دهیلتن و وه دووی تو دهکون. ئه ودهمی ورج دهچیتته موغازتیکی و توپیک قوماشی زیردۆز تاو ده داتی و ده بهیتی.»

گورگ گوتی:

«دهمگرن. ئه ودهمی به سه گان خوار دووم ده ده.»

رئوی شیراندی:

«شهرمت بی، وه بیرت نایه که برسی بووی چۆن ده به زیت؟ ئیستاش وهک به رازیت لی هاتوو و له بهر قهله ویان هه بچت له ده ست نایه؟ مردن مردنه لینگه فرتی چیه؟»

گورگ ترسا و به مام ورجی گوت:

«زۆر چاکه، پیم وا بچ هه ده بی بچین و ناچارین.»

رۆیشتن، چوونه ناو شاری و گورگ زۆر به خیرایی به ناو شاریدا هه لارۆی. ئه وهی له بازاری بوو هه مووی وه دوو کهوتن، ورج خۆی ده موغازتیکی کرد و توپه زیردۆزتیکی تاو دایه و هه ر به ده ستوردی له و ناوهی وه ده رکهوت. هیندییک و ده دووی گورگه ی و هیندییکیش وه دوو ورجه ی که وتبوون. به لام نه یانتوانی هه یچ کامیتکیان بگرن.

گیانله به رده کان هاتنه وه جی و رپی خۆیان. چوونه ناو ئه شکه وتی و پارچه قوماشه یان راخست.

ئیسنا کوره و کچه و ته وای گیانله به ران لیتره به جی ده هیلتن و ده چینه وه سه ر و سو راغی پاشای رۆژه لاتتی.

پاشای رۆژه لاتتی بانگه وازیکی به م جوړه ی بلاو کرده و:

«هه ر که سیکه کچه که م بو بدۆزیتته وه و بۆم بییتته وه به قورسایه ی و سه نگی خۆی به زتری

هه لده کیشم.»

پیریزتیکی جادوگه ر گۆچانی تاو دایه و چووه کۆشکی پاشای و گوتی:

«من کچه که تان بو دینمه وه.»

پاشا گوتی:

«زۆر چاکه، ئه وه زیره که یه هه ر ئیستنا نیوه ت ده ده می و نیوه که ی دیکه شی ئه گه ر کچه که م

هینایه وه.»

جادوگه ر گوتی:

«قایلم، ئیوه ته نیا کووپه یه کی شه رابم ده نی و هه یچی دی.»

کووپه یان دایه، جادوگه ر ده ر و ژووری کووپه ی قیپ دا، دایه چوو ماریکی هینا. له ناو کووپه که ی دانیشته و ماره که ی وهک قامچی راوه شانده. کووپه له جی خۆی به رز بووه و که وته ناسمانی. هه ر رۆی رۆی تا که وته گوندی (چیخۆری) که راست ده که ویتته داویتی چیا ی چانج خیرلی.

جادوگه ری پیر له کووپه ی هاته ده ری. قامچییه که ی که ماره که بوو ده ویتته به جی هیشته. گۆچانه که ی تاو دایه و به مینگه مینگه که وته ری. ده و ده مه یدا کوری پاشای که چوو بووه راوی چاوی به پیریزتی که وت و زۆری زگ پیی سووتا و گوتی:

«رۆژ باش داپیره! تو کیتی و له کویترا هاتووی؟»

پیریزن وه لامی دایه وه:

«ژیانت باش رۆله! من بو حه مامی هاتبوومه (ئه سپیندازسک). به لام خه لکی (خیزابا و ریم)، که له گه ل ژنانی گوندی پیکه وه هاتبووین و نه وان هه موو گه رانه وه و من به ته نی به جی مام و ریم لی هه له بووه. من پیر و که نه فتم، نازانم چۆن بچمه وه مالتی.»

لاوه زۆری زگ به پیریزتی سووتا و گوتی:

«قهیدی نییه، من تو ده به مه وه مالتی خۆمان.»

«رۆله ئه تو له کوئی ده ژیت؟»

«لیتره له ناو چیا یه کانی چانج خیرلی.»

پیریزن گه شایه وه و گوتی:

«یا خوا رۆله خیری له خۆت بیینی، که زگت به پیریزتیکی وهک من بی هیز و که نه فتم و که له لا سووتا!»

پیریزتی بلند کرد و هاویشتییه پاشکۆی خۆی، به لام چونکه ئه سپی تاین بونی دوژمنی کردبوو پیی گرتنه وه و چوار په لی چه قانده ن و نه رۆی.

لاوه وه به ر قامچیانی دا، هینده ی لیدا هه تا هه موو له شی ئه سپه ی وه سه ر خوین گه را. له گه ل ئه وه شدا زۆر به نابه دلاییه وه که وته قالدوان. لاهه پیریزتی هینایه وه مالتی، به لام ژنه که ی زۆر نارچه حته بوو و گوتی:

«ده ته وی ج له و پیریزنه په ریو ته ی بکه ی؟»

لاوه وه لامی دایه وه:

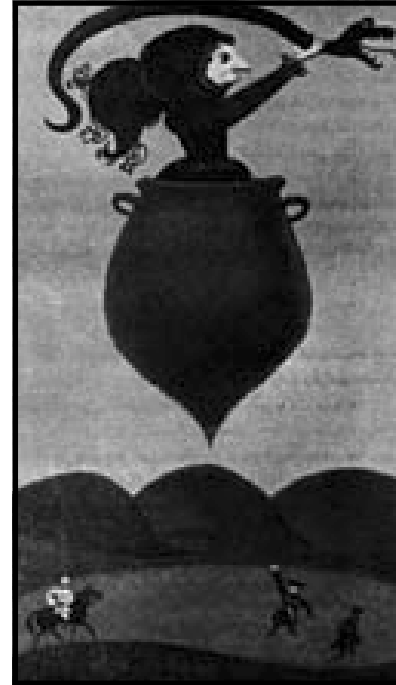
«دلی مه شکینه. ئه وشۆ ده بچه ویتینه وه و سبه یی به رپی ده که ی نه وه.»

لینگه ران پیریزن هه ر له وی بی بو ناوده نگیه. ئاوی خۆشوشنتی بو کچه ی گه رم ده کرد و زۆر ورده کاری دیکه شی ئه نجام ده دان.

کچه زۆری پی خۆشحال بوو و به هاو سه ره که ی گوت:

«لینگه ری و مه ییتره وه با هه ر له گه ل خۆمان بی و له گه ل ئیمه دا بژیه ت.»

میتره گوتی:

«دیتت، دویتنی نارِ همت بوویت و نه تده ویست، به لّام ئه ورّ پیتی رازیت.»

به لّتی پیریژن کاریکی ده کرد مه پرسه، وای لی هات شازادهی جوان به بی پیریژنی هه لّی نه ده کرد. رۆژتیکی مبرده چووہ راولی و گیانله به ره کانیش هه ره که به لایه کیدا سه ریان له دوو کاریکی نا. پیریژن و شازاده خان پیکه وه مانه وه، جادو و گهری پیر گوتی:

«وهره با بچین که میک بای بالی خومان بدهین و تاویک بگه ریتین.» شازادهی جوانی برده ئه و جیبه ی کووپه که ی لیبوو، شازاده پرسى:

«ئو کووپه چ ده کا لیره؟»

«نازانم نازیزه کم، داده ی با بچین ته ماشایه کی بکه یین.»

چوون و که وتنه ته ماشا کردنی. شتییک ده کووپه که یدا بوو. شازاده پرسى:

«ئو وه چی تیدایه؟ داده ی دهری بیته.»

جادو و گهر گوتی:

«نای کچه که م! ئه من کوا پشتم راست ده بیته وه. ده ستم نایگاتى، ده وهره به لکه ئی ئه وه خوابه تو بتوانی.»

شازاده ی نازدار به ره کووپه ی چوو. سهر و ده سستیکی شۆر کردنه وه ناو کووپه ی. ده و ده مه یدا جادو و گهر له پشته وهره پالیتیکی پیوه نا و ده کووپه که ی هاویشت و بو خوشی خوی هه لّدایه ناوی و کووپه وه هه واهه ووت. به و شیوه یه شازاده یان بو پاشای هینایه وه مالتی. ئه ویش ته واولی به سه رهات و روداوه کان و چۆنیته ی و شوینی ژبانى ئه و چند وخته ی بو بابی گتیرایه وه و گوتی:

با ئه وان لیره به جی بیتلین و بچینه وه په یسه ری کوری پاشا و رتوی فرمانده.

مام رتوی له راولی هاته وه ته ماشای کرد، شازاده خان دیار نیبه، له پشیله ی پرسى:

«ئو وه له کوپیه؟»

پشیله گوتی:

«نازانم.»

رتوی ده بیره وه چوو:

«هه بی و نه بی شوینی ئه و پیریژنه یه بردوویه تیه وه.»

رتوی زۆر تووره بوو که وتنه سه ره نشستی ورچ و گورگ و داله هۆی که چاکیان چاوه دتیری له شازاده خانم نه کردوه و ناگایان لی براره. فرمانی دا:

«پشیلهم بو بانگ که ن.»

پشیلهم یان هینا، رتوی گوتی:

«هه ر ئیستا ده چیه مالتی پاشای رۆژه لاتی و واده که ی شازاده بتبینن. دلنیام که چاوی پیکه وتی ده لّی: کتکه خنجیلانه کم. پشه چوکه له که ی خۆم، ئه وه چۆن گه یشتویه ئیره، ئه دی خاوه نه که ت کوا؟ و ئینجا ده سته جی ده گه رتیه وه و به سه رهاته که مان بو ده گتیره وه. زۆریش وریا به بزانه داخوا دیتنی تو ی زۆر پین خوشه یان نا؟»

پشیله لّی دا رتوی. هه ر رتوی، هه ر رتوی، تا گه یبیه کویشکی پاشای و له وی چووہ ژوروی. هه ر که شازاده چاوی ویکه وت ناسیه وه.

«ئو وه پشه که ی خۆمانه. پشه بچکۆلانه کم. ئه وه چۆن گه یبویه ئیره؟ راره سته با بچم خواردنت بو بینم، دیاره برسیته؟»

کچه چوو گوشتی بو بیتنی، به لّام پشیله که هینده دلشاد بوو هه ر مه پرسه، له سه ر خواردنی رانه وه سته، هه ر به غار له وئی وه ده رکه وت و به ره لای ئاوه له کانی، تا هاته وه و ئه وه ی دیتسه ووی بو مام رتوی گتیرایه وه.

رتوی یه کیتی که ی به وای داله هۆیدا نارد و گوتی:

«ئو جاره نۆره ی تو یه، به ره و کویشکی بفره و وریا به و بزانه شازاده خانم که یینی دیتته دهری. ئه ویش تو ده ناسی و متمانه ی پیته، هه لّی ده سه ر پشتی خۆت و هه سته وه.»

داله هۆ له شه ققه ی بالانی دا و هاته وه سه ر کویشکی. شازاده ی جوان چاوی پین که وت. هاته دهری و داله هۆی ناسیه وه. داله هۆ به ره لای وی لوول بوو. شازاده که وتنه سه ر پشتی داله هۆی، ئه ویش که وتنه ئاسمانی. جارتیکی دی گه ینه وه نیو چیا و لیره وار و به نده نان و هینای له به ر دهرکی نه شکه وتی دانا. کوری پاشای به هاته وه ی ده زگیرانی زۆر شاد و خوشحال بوو، به لّام مام رتوی گوتی:

«برادران و نا بیته. ئیمه ده بی ناگامان له وانه بیت. گورگ ده چیتته چیخوری و له وئی پاسی ده کا. ورچ ده چیتته نیو دارستانی، که رویشک ده چیتته ناو شینا وهردی و داله هۆش له سه ره وه له ئاسمانی چه رخان ده دات و دیت و ده چیت. بو ئه وه ی به ته واهه تی ناگامان له پیلان و فیل و ده هۆی دوژمنان بیت.»

به لّام پاشای رۆژه لاتی ته واوله شکر و سه ره له شکرانی خوی کوکرده وه و بانگ و شه ییوری شه رتی له گه ل زاوایه که ی لیدا. ئه و ده بزانی له کوپین. چونکه کچه که ی هه موو شتیکی پین گوتبوو. هاتن هه تا گه ینه کیلگه کانی چیخوری و له وی ئوردوویان هه لّدا.

ئه ستونده کی چادرتیکی ره شیشیان بو پاشای چه قاند. گورگ ئه وانه ی هه موو دیبون و ده ستویرد خوی گه یانده لای مام ورچ:

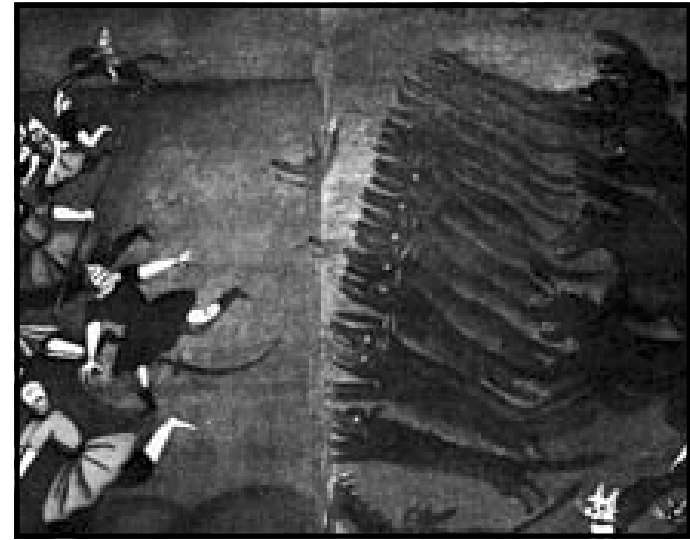
«پاشا به خۆ و به له شکره وه هاتوه شازاده خانم به ریتنه وه. ده ستویرد بگه مام رتوی و ئه و هه واله ی بدیه.»

ورچ هه ر به غار به ره و لای مام رتوی کوتای:

«ئو وه پاشا به خۆ و به له شکره وه خه ریکه به ره و لای ئیره دی.»

کاتی که مام رتوی و ورچ و گورگ و داله هۆ و که رویشک و پشیله، هه موو پیکه وه لیک خری بوونه وه، خۆر خه ریکی ئاوابونن بوو.

ئه وه مان له بیر نه چت که ورچ شای هه موو ورچان بوو و گورگیش شای ته واولی گورگان و داله هۆ و که رویشک و پشیله ش هه موو هه ر شا بوون. له و ناوه یدا که مام رتوی به فهرمانده ی هه مووان هه لّبژیردا بوو به مام ورچی گوت:

«سەد ھەزار ورچەم لە تۆ دەوێ.»

بە مام گورگیشی گوت:

«سەد ھەزار گورگیش لە تۆ.»

ھەروەھا بەم جۆرە بەدالەھۆ و کەرۆتیشک و پشیلەشی گوت و ئینجا ھەرمانی دا:

«نیوێ شەوێ ھەوالی تەواوی ھێزەکانی خۆتانم بدەن.»

گورگ چوو ھەرمانی گومارتی و بەلوورە لوورێ ھەمووی بانگ کردن. ئەوانیش ھەر بەغار ھاتن. ورچیش ئاوالەکانی خۆی لە دارستانی جائیت خڕ کردنەو. دالەھۆش لە بەردە رەشت ھەر بەھەواو ھەوێستەکانی خۆی ھەموو وەکوۆ کردن. کەرۆتیشک چوو مێرگی کیش لەک و برادەرەکانی لەوێ ئامادە کردن. پشیلە چوو خیزاباوری کە زۆر دوور نەبوو، ھەموو پشیلەکانی کۆکردەو. ھەر بەو پێیە ھەموویان لە دوورە گوندی ساخیری بەخۆ و ھێزەکانیانەو کە شوێنی دیاریکراویان بوو، کۆیوونەو. مام ریتی چوو ھەر کۆلکی بئەداریکی و دەستی بەقسان کرد:

«ھەرچی رووی تێ کردن لەلاماری دەن. گۆشتی ئادەمییان نەخۆن، تەنیا گۆشتی ئەسپان بخۆن. ئەو چادەری ئەمنیش پاسی دەکەم کەس خۆی لێ نەدا و لێی نزیک نەبیتەو.»

ھەموو سەرکردەکان ھەرمایشەکانی مام ریتیوان بەئاوالەکانی خۆیان راگیاندا.

ھەموو تیکرا بەرە شەرپیان گرت و ھێرش دەستی پێ کرد. ھەر پێش خۆراوی تەواوی لەشکری پاشایان تەفر و توونا کرد و لە ناویان بردن. مەرۆقەکانیان درین و ئەسپەکانیان خواردن. ریتیش لە بەردەمی چادری پاشای ھەر دەھات و دەچوو. گیانلەبەرەکان دواي ئەو سوبای پاشایان تار و مار کرد و نەیانھێشتن ھەرمانی نازاد کردن و بلاوی لەشکرەکیان دا. پاشا لە چادری و دەدر کەوت و دیتی لەشکرەکی ھیچی نەماو.

ریتی بەپاشای گوت:

«چت بەخەیاڵدا دەھات؟ پیتت وا بوو لەگەڵ کیتدا دەجەنگی؟»

پاشا گوتی:

«تەنیا ریتی دیتنی زاوايە کەم بەدەنێ. دواییش ئەگەر ئارەزووتان کرد بکوژن!»

ریتی گوتی: «ئەلبەتە! ئێوە دەبەینە لایان تا بیانبین.»

ریتی بەرەو ئەشکەوتی و دەپیش کەوت. پاشا چوو ھەر ئەشکەوتی و بەزاوايەکی گوت:

«کۆرەکەم! رۆلە! وەرە با بچینەو کۆشکی. لێرە لە ناو ئەو دار و بەرد و لێرەوارە چ دەکەی؟»

لاو ھەوێ گوتی:

«رێم دەبە با پرسێکی بەمام ریتی بەکەم.»

لەگەڵ مام ریتی دووا. مام ریتی گوتی:

«زۆر چاکە. بچۆ.»

ھەموو تیکرا ھەستان و وەرێ کەوتن. زاوا و بووک لە پێشەو و ریتی و گورگ و ورچ و دالەھۆ و کەرۆتیشک و پشیلەش لە دوايە. لە مالتی پاشای ھەموو رۆژێ مام گورگ مەرۆتیشکی دەخوارد. ورچ گایەک، دالەھۆ قازتیک، ریتی ھەلشیشیشکی سوورەوکرەو، کەرۆتیشک یەک سەبەتە پڕ لە گێزەر و پشیلە جامیتی پڕ لە شیر. ئەوان ھەتوو یەکی تەواویان بەو شتوویە لە مالتی پاشای بەسەر برد. بەلام پاشا لە دلی خۆیدا بریاری دا بوو زاوايەکی بکوژێ. ریتی لە نیازی پاشای گەبی. بۆیە ھات درێژ بوو و خۆی لە خەو خست. دوايە خۆی وا پێشاندا کە لە خەوێ راپەرەو، قیبت بۆو و گوتی:

«دەخەویدا دیتم ئەوا نەنکم و باپیرم ھەر دووکیان ھاتوونە دیدەنیم و زۆریش نارەحەت بوون، لەوێ کە بۆچی جارێک لە جارێ سەرێکیان لێ نادەم و ناچم سەردانیان لەو دنیای دی. بۆیە ھەر ئێستا دەبێ بچمە لایان و بزەنم چۆن و چۆن نین.»

پاشا و دەورووبەرەکانی پرسیان:

«جا چۆن دەچیە ئەو دنیای دی؟»

پێستان دەلێم: «دوو بارە داری قەلاشکەری و شکم بۆ بیتن و لەسەر یەکیان دانین. منیش لە بنەوێرا دەچمە نێو ھەرمانی دارە ھەلجەراوکان و ئێوھش لە ھەر چوار دەورەبیرا نەوتی پێداکەن و ئاگری دەن. ئاگر و گر و کلپە زمانەوی دەکێشێ و منیش لەگەڵ دوو کەلێ بلند دەبم و دەچمە ئاسمانی.»

ئەوێ مام ریتی گوتبووی ئەنجامیان دا. گردێکیان لە داری قەلاشکەری ھەلجەنی، ریتی چوو بئێ و دەو دەمەیدا کە ئەوان خەریکی نەوت پێدا کردنی دارەکان بوون ئەو لە بنەو دەستی کرد بەعەرد دانەوێ و کونیکێ قوولی ھەلکەند و خۆی تێدا مات کرد. کە ئاگر کلپە کرد و زمانەوی کیشا. دوو کەل بەری ئاسمانی گرت. پاشا و دەورووبەرەکی بەدووربینێ کەوتن تەماشای کردنی ئاسمانی تا بزەن مام ریتی لەگەڵ دوو کەلێ دەروا یان نا، بەلام چەرە دوو کەل ھێندە رەش و ئەستور بوو کەس ھیچی نەدەدیت. ماو بەک رابرد، ریتی لە بن خۆلەمیشی ھاتە دەری و چوو لای پاشای. دواي سلاو گوتی:

«نەنک و باپیری ئێوھش زۆر دلتنەنگ و نارەحەت بوون لەوێ کە تا ئێستا ئێوھش سەرێکتان لێ

نه داون و نه چوونه ته لایان و بهسه رتان نه کردوونه وه.»

«باشه مام رتویهک بچن کس و کاری خوی بیینی و دیده نیان بکات. ئەدی ئەمن بۆ نه چمه لایان و نه یانینیم؟»

چوون دووباره داری قه لاشکهریان هینا، گردۆلکه یه کیان له داران لێ هه لئا. پاشا و دهرباربه کان هه موو پتیکه وه چوونه بنی و فه رمانیان دا:

«نه وتی پتیدا کهن و ناگری ده ن.»

پاشا و دهرباریانی - به فه رمانی خویان - ده ئاوریدا بوونه خۆله میتش و وههوا که وتن.

رتوی به کوره لاهوی گوت:

«بۆ خۆت له سه ر ته ختی دانیشه، له مه وودوا تو پاشای و ژنه که شت شازن. فه رمانیه وای چاک به.»

لاوه چووه سه ر ته ختی و دهستی به فه رمانیه وایی ولاتی کرد. داوای له مام رتوی و گورگ و ورج و دالهۆ و کهرویشک و پشیله کرد له وێ میننه وه و له گه ل وان ژبان به رنه سه ر.

گه ن له ئاشی.

ئارد له تووره کتی.

ئیه وه ده رۆن، ئیمه ده میتین.

به لام کهی ده گه رپینه وه؟

ئانائیت

ئه فسانه ی ئه ره نه ی

رۆژتیکى و اچاگانى كوره جحیلته، تاقانه ی و اچاشان له سه ر سوپى ماله خویان راوه ستا بوو. رۆژتیکى خۆشى گیاره شی به هاری بوو. مه ل و بالنده كان له نیو باغ و لاله زاراندا هه مه جوړ ئاواز و چریکه ی دلفرین و پر سۆز و شادیان تیهه لکردبوو. خۆش ئاوازتیرینی دهنگی هه مووانیش ئاواز و چریکه و چه هچه هه ی بولبولی بوو. هه ر که بولبول تیی هه لده کرده ئاوازان و ده ی چریکاند، مه ل و بالنده كانی دی

له جیتی خویان بی دهنگ ده بوون و جریوه و جووکه یان لێ ده برا و گویتیان بۆ ئاوازه دلنه وازه كانی وی هه لده خست، هه ر بۆ ئه وه ی له نه یینی و رازی هونه ری ئه و چریکه یه بگه ن. هه ر یه که یان به شیوه یه ک لاسایان ده کرده وه، یه کیك تیچریکانه که ی و ئه ویدی ئاوازه که ی و سیهه میشیان فیتته کیتشانه که ی. ئینجا به هه مووان ئاوازتیکیان لێ سازکرد و پتیکه وه تیبان هه لده کرده وه ده یانگوته وه، به لام کوره جحیلته چ ئاگای له وانه بوو. ئه و دلی له جیتیه کی دی لیبی ده دا. شازن (ئاشخین) ی داکی ها ته لای و گوتی:

«واچا، کوره نازداره که م! ئه وه چیه، هه میشه هه ر غه مبار و دلته نگت ده بینم، رۆله چت له دلیدایه له مه ی مه شاره وه، بلتی بزائم چته و غه می له چ ده خۆی؟»
«دایه من هیچ تام و چیتیک له خۆشی ژبان ناکه م. من پیم خۆشه بچمه جیه کی چۆلوهۆل و به ته نیایی و گۆشه گیری بریم. پیم خۆشه بچمه گوندیکی وک گوندی ئاتسیک.»

«پیم وابی ته نیا هۆی رۆیشتن بۆ ئه وێ هه ر ئه وه یه له (ئانائیت) ی جادووگه ر نزیک بیت.»

«دایه تو ئه و ناوه ی وی له کوپرا ده زانی؟»

«بولبولانی باغی له باره ی و بیانه وه قسه بۆ کردووم. و اچان کوره که م، ده بی تو ئه وه ی بزانی که کوری پاشای ئه فغانستانی و ده بی هه ر شازاده یه کی بیینی و یان هه ر نه بی له چین و توپژی خۆمان بی، نه ک کچه وه رزیریک، پاشای گورجستانی سێ کچی زۆر جوانی هه ن، ئه تو ده توانی له هه ر سیکان یه کین هه لبترتی، شازاده گۆگاریش کچیتکی یه کجار زۆر ناسک و نازدار و شوخ و شهنگی هه یه و تاقه جینشینی سه رزه مین و تاج و ته ختی ویشه، شازاده سیئۆنیکیش زۆر جوانه، ئەدی وارسنیک کچی

فەرماندەكەى خۆمان، كە ھەر لە منداڵییەوه لە مالى خۆمان گەورە بوو و تا گەورەش بوو ھەر لە لای خۆمان بوو، چ عەبیىكى ھەبە؟»

«دایە، من لە ئاناىت بەو لاوہ كەسى دیکەم ناوئى.»

ئەوہى گوت و بەرہو باغى ھەلات.

واچا كە تازە دەھات پىئى لە بیست سالى دەنا، جھىلىكى رەنگ زەردى كز و لاوازی رەنگ پەریوہ بوو. رۆژىكى بابى گوتى:

«رۆلە، واچاگان، تۆ كورە تاقانەى منى و ھەموو ئومىدى ژيانىشم ھەر بەتۆبە، ئىستاش تۆ دەبى ژئى بىئى، چونكە ژن ھىنان ياسا و رىسای ژانە.»

بەلام واچاگان گوتى لەو قسانە نەبوو، بەیانىان زوو رووى لە كىتو و بەندەنان دەكرد و ئىواران بەرەبەرى رۆژئاواپە دەھاتەوه مالى. زۆر لە كچە شازادانى بەھەویا بوون و ھەزبان لى دەكرد. بەلام ئەو ھەر لىبان دوور دەكەوتەوہ و گوتى نەدەدانى. ئەو ھەر لەگەل خزمەتكارەكەى (واچىناك)ى نازا و سەگە بەئەمەكەكەیدا ھەمیشە پىكەوہ بوون. ئەوى لە راوىش بىدیبان نەیدەزانى كامىان شازادە و كامىان خزمەتكارە، ھەر دووكیان ھەر جل و بەرگى سادە و ساكارى راوىبان لەبەر دەكرد، تۆرەبەى تىر و كەوانىان بەشانىدا دەكرد و خەنجەرى دەم پانىشىبان لەبەر پشتى دەنا. ژيانى كىتو و بەندەن و لىپرەوار و دەر و دەشتى - بەپىچەوانەى ھەموو شازادەكانەوہ - واچاگانى، نازا و دلیر و نەبەرد و ساغتر كەربۆوہ.

رۆژىكى واچاگان و واچىناك رىبان كەوتە گوندى ناتسىك و لەسەر كانى و ئاوىكى بۆ ھەسانەوى لاىاندا. دەوہەمەیدا كىژانى گوندى ھاتىوونە سەر كانىبە ناوى بەرن. واچاگان زۆر تىنوو بوو، داواى چۆرىك ئاوى لى كەردن، كچىك گۆزەكەى پىر كەرد و دایە دەستى. بەلام لە پىر كچىكى دى گۆزەكەى لە دەست فراند و ئاوەكەى رشتەوہ، چەند جارىكان بەو شىوہە ھەر بۆیان پىر دەكردوہ و ئەو كچە دەپىرشتەوہ. واچاگان گەرووى وشك ببوو لە تىنوان و وا دەھاتە بەر چاوان ئەو كچە بەو كارەى گالئەى پىر بكات. دواى ئەوہى كچە شەش جارەن ئەو كارەى دووپات كەردوہ. ئىنجا گۆزە ئاوىكى پىر دایە دەست واچاگان. واچاگان ئاوەكەى خواردوہ و لە كچەكەى پىرسى:

«باشە بۆ ھەر لە ھەوہل جارەوہ ئاوەكەت نەدامى بىخۆمەوہ؟ بۆ گالئەت بوو یا دەتوىست قەشمەرىم پىر بکەى؟»

كچە وەلامى دایەوہ:

«ئەوہ لە لای ئىمە نىبە گالئە بەغەرىبان بکەىن. بەلام ئىوہ ماندوو بوون و ھەموو لەشتان ئارەقە بوو، لەوانەبوو ئاوە ساردەكە توشى چرتومىكتان بكات. ھەر بۆبە يەكەمجار نەمەيشت ئاوەكە بۆخۆوہ.»

وہلامى كچەى واچاگانى سەرسام كەرد و جوانىبەكەشى ھىندەى دىكە راىكىشا، پىرسى:

«ناوت چىبە؟»

«ئاناىت.»

«باوكت كىبە؟»

«باوكت ناوى ئارن و شوانى گوندىبە، باشە بەلام ناوى من و باوكت بۆ چىبە؟»

«بۆ ناو پىرسىنى كەسىكى گوناھە؟»

«جا باشە ئەگەر گوناھ نىبە ئىوہ كىن و لەكوپرا دىن؟»

«راستىت دەوى یا درۆ؟»

«تۆ بۆ خۆت چۆنت پىر چاكە وا.»

«من ھەمیشە لەگەل راستىدام، بەلام ناتوانم پىت بلتىم كىم.»

«زۆر چاكە كەواتە گۆزەكەم دەوہ.»

ئاناىت گۆزەكەى وەرگرتوہ و خودا حافىزى كەرد و رۆبى. راوچىبەكانىش بەرہو مالى بوونەوہ. واچىناك ھەرچى دىبووى ھەمووى بۆ شازنىبى گىبىراپەوہ. ئەوہبوو كە داكى واچاگانى ھەموو نەبىبەكانى وى دەزانى. واچاگان ھىچ كچىكى دىكەى نەدەوىست، سەرەنجام شا و شازن ھەلباردەى وىبان پەسند كەرد. ھەستان واچىناكىان لەگەل دوو كەسى پاپەبەرزى دىكەدا ناردە ئاستىك بۆ خوازىبى ئاناىتى. ئارنى شوان پىشوازىبەكى يەكجار زۆر گەرمى لى كەردن. مېوانەكانى لەسەر قالىبەك رۆنان كە ئارن بۆ خۆى بۆى راخستىوون.

واچىناك گوتى:

«قالىبەكى چەند جوانە! پىم واہە خانى ئەو مالى چىبىبەتى.»

ئارن وەلامى دایەوہ:

«من ژئم نىبە، دە سال دەبى ژئەكەم مردوہ، ئەوہ دەسكارى ئاناىتى كچە.»

يەكىكى دىكە كە لەگەل واچىناكدا شا بۆ خوازىبى ناردىوون گوتى:

«ئەم جۆرە قالىبە تەنەنات لە ژوورەكانى كۆشكى شاشدا نىن. ئىمە زۆر دلشادىن بەوہى كە كچەكەتان وا دەست رەنگىنە. ئەو ناو و ناوىانگى گەبىوہتە دەربارى شا. بۆبە ئىمەى ناردۆتە لاتان تا دەربارى خوازىبى كچەكەتان بۆ كورە تاقانەكەى كە جىئىنىنى تاج و تەخت و تەواوى مەملەكەتەتەى قەسەتان لەگەل بکەىن و لىتتان بخوازىن و بزانىن داخوا دەلئىن چى؟»

دەربارىبىانى شاى پىبان وا بوو شوانە ئىستا لە خۆشىبان بال دەگرى و دەفرى و چ جىبەك بەخۆى ناگرى. بەلام وانەبوو.

واچىناك پىرسى:

«برالە. وارن، بۆ بىدەنگى. ئەوہى كە ئىمە بۆى ھاتووىن پىمان واہە كە دەبى ماہەى شادى بى، نە دەرد و غەم و دلئەنگى. خۆ ئىمە نەھاتووىن كچەكەت لى بستىنن و بەزۆر بىبەىن. ئەگەر پىت خۆش بوو دەیدەى، پىت خۆش نەبوو ھىچ.»

ئارن وەلامى دایەوہ:

«مېوانە خۆشەوىستەكان، مەسەلە ئەوہبە كە من كچەكەم ناچار ناکەم و زۆرى لى ناکەم. ئەگەر ئەو بۆ

خۆى رازى بى من ھىچ نالىم.»

دەو دەمەیدا ئاناىت بەخۆ و سەبەتۆكۆك مېوہوہ ھاتە ژوورى. ئىكلامى بۆ مېوانان كىشا و مېوہكەى لە بەردەمى دانان و چوہ سەر پىچالى بۆ قالى چىنىنى.

دەربارەییان ھەموو لە دەست و پەنجەکانی وی رامابوون و سەریان لەو ھەموو چاپوکی و جوانییەیی سووڕ مابوو.

واجیناک پرسى:

«ئانائیت ئەو تۆ بەتەنێ ئیشی دەکە؟ خۆ من بیستوومە شاگردت زۆرن؟»

ئانائیت وەلامی داڤەو:

«بەلێ، بەلام ھەمووم مۆلەت داون بچنە تری چینیەوی.»

«بیستووشمە کە تۆ بەردەستەکانیشت ھەموو فێرە خویندن و نووسینیشت دەکە؟.»

ئانائیت وەلامی داڤەو:

«بەلێ، ئیستا تەنەت شوانەکانیشمان فێرە خویندەو و نووسین بوون و کاتێ کە پەزەکان خەریکی لەو دەرتین، ئەوان یەکتەری فێر دەکەن، لەسەر قەدی ھەموو درەختەکانی نیو دارستانەکانی ئیمە و لەسەر ھەموو شوورە قەلاتان و سەر بەرد و گابەردی نیو شیناوەردان و لەوەرگاگان ھەر وشەییە و بەخەلووزی رەش نووسراونەو. ھەر یەکیەک وشەییە دەنووسی و ئەوی دی لێی زیاد دەکات. بۆیە تەواوی شیو و دۆل و لاپال و ھەلدێر و خەردەندەکانی ئیمە ھەمووی ھەر نووسینە.»

واجیناک گوتی:

«لە لای ئیمە خویندن ئەو نرخ و بەھایەیی نییە: شاربیەکانی ئیمە تەنەل و تەوژەلن. بەلام ئەگەر ئێو بیئە لای ئیمە ھەموو شتیکیان فێر دەکەن. ئانائیت تکایە کەمێک دەست لە ئیشەکەت ھەلگرە و تائیرە وەرە.»

فەرموو سەیر کە شا چ دیاربیەکی بۆ ناردوویت.»

کە واجیناک ئەو ھەموو جل و بەرگە ئاوریشمیانی لێک کردنەو و ئەو ھەموو زێر و زەبەر و مروارییانەیی بەئانائیت پیشان دان ئانائیت سەربیتی سەریکی کردن و پرسى:

«ئەو من چۆن وا بوومەتە شایستە و جێ پەسەندی ئەو ھەموو لوتفەیی شا؟»

«واچاگانى شازادە تۆی لەسەر کانییە دیتووە و گۆزە ناوت داوەتی و ئەویش شەیدای جوانی و ھوشیاری و زینگی تۆ بوو، شاش ئیمەیی بۆ خوازیینی ئێو، بۆ ئەو کورەیی، ناردۆتە لاتان. ئەو گەردانە و ئەنگوستیلە و بازنانەشی ھەر بۆ ئێو ناردوون.»

«بۆ ئەو راوچیە شازادە بوو؟»

«بەلێ.»

«لاویکی جوان و رێک و پێکە. بەلام ئایا ھیچ کار و پیشەییەک دەزانێ؟»

«ئانائیت ئەو شازادەیی، تەواوی ژیر دەستان لە بەر خزمەتی وی لێردن. ئەو کاری بەزانین و شارەزایی ئیش و کاران چییە بیانزانێ یان نا.»

«زۆر راستە، بەلام واش رێدەکووی رۆژتیک لە رۆژان پاشایەکیشت ببیتە خزمەتکارێک. ھەموو کەس دەبێ کاریکی ھەر بزانی، جا چ شا و گەدا و چ شازادە بیت.»

قسەکانی ئانائیت ھەموویانی سەرسام کرد. ئارن دەستی بۆ قسەکانی کچەکەیی لە ملی دا.

دەربارەییان پرسیان:

«ئێو مەبەستتان ئەو یە بلێن چونکە شارەزای کار و پیشەییەک نییە و ئیشییک نازانی خوازیینییەکەیی رەت دەکەنەو؟»

«بەلێ. ھەموو ئەو جیاز و دیاری و نیشانانەش لەگەڵ خۆتان بەرنەو و بەشازادەش بلێن، زۆرم خۆش دەوی و ئەو کارەشم زۆر پێ خۆشە، بەلام من سویندم خواردوو مێرد بەکەسیک نەکەم کاریک نەزانێ، ھیوادارم بمبورن.»

کە دەربارەییان دیتیان قسەکانی ئانائیت زۆر بەراشکاو بییەو یە ھیجان نەگوت.

ھەستان و ھاتنەو کۆشکی و ئەو ی رووی داھو ھەمووی بۆ شای گێرا یەو، کاتێ کە شا و شازن لە قسە و مەبەستەکانی ئانائیت ئاگادار بوون بەگومانی ئەو شەو کە و اچاگان لە پریارەکەیی پاشگەز دەبیتەو زۆر دلخۆش بوون.

بەلام و اچاگان گوتی:

«ئانائیت راست دەکا، دەبێ منیش وەک ھەموو کەسیکی دی کاریکی فێر بێم.»

شا ھەموو راویژکاران و پیاوماقوول و شارەزاییانی بانگ کردن تا کاریکی وای بۆ بدۆزنەو شایستە و ئاسان بیت، سەرەنجام بەو گەیشتن کە گونجاوترین ئیش بۆ شازادەیی، زێردۆزییە. وەستایەکی یەکجار زۆر کارامەیان لە ئیرانی بۆ ھینا، لە ماوەی سالتیکدا و اچاگان زۆر وەستایانە فێری زێردۆزی بوو و لە داوی دەزوری زەردی زێرین یەک پارچە پەشتەمائی بۆ ئانائیت دروو و بەواجیناکدا بۆی نارد. کە ئانائیت لێکی کردەو گوتی:

«پەندیکی پتشیینیان ھەبە دەلێ: ئەو ی گوتی نادانە پیش ھات و بەسەرھاتەکانی ژبان، نیاز و پتشیستیەکانی ژبان خۆیان دەبەن ھاندەر و ھۆی فێکردنی. بەشازادە بلێن ئەمن رازیم و ئەم قالیەشم بەنیشانەیی دیاری لێ قەبوول بکات.»

پتشیستیەکانی زەماوەند نامادەکران و ھوت شەو و ھوت رۆژان لە تەققەیی دەھۆل و زورنایان دا و شایی و ھەلپەرکی و زەماوەند بەردەوام بوو. چەند رۆژتیک داوی بووک گواستەو و شایی و لۆغان، واجیناکی دۆستی نیزیک و خزمەتکاری و اچاگان بزر بوو. جی ئەما لێی نەگەرین و بەدوایدان نەچن، بەلام بێ سوود بوو تا سەرەنجام لێی ناومێد بوون. ھەر لەو سەرەمانەدا شا و شازن ھەردووکیان داوی چەند سالتیکان مردن و اچاگان لە جیتی بابی چوو سەر تەختی و بوو شا، رۆژتیک ئانائیت بەمێردەکەیی گوت:

«شاھا! دەزانێ ئێو لە حال و بالی خەلکی ولاتی زۆر بێ ئاگان. راویژکاران ھەموو شتیکت پین نالین. ئەوان سەر و بنی زمانیان ئەو یە کە گوا یە ھەموو کەسیک لە خبیر و خۆشی و شادی و بەختەو ھەردا دەژین، بەلام لەوانەیی واش نەبێ. وا چاکە بۆ خۆت لەبەرگی گەدا یەک، بازگانیک یا کرتیکاریک وەک ھەموو خەلکی ئاسایی یچیە ناو خەلکی و لە نزیکەو لە حال و بالیان ئاگادار بیت.»

شا گوتی:

«راست دەکەیی. دەپتیشدا کە دەچوومە راوی ھەمیشە خەلکم چاکتر دەناسی و زیاتریان لێ شارەزا بووم. بەلام ئیستا چۆن دەتوانم تاج و تەخت و کاروباری ولاتی بەجێ بێلم و بۆم؟ کە من لێرە نەبوم»

کئی له جیتی من ئه و کارانه ئه نجام ددها؟»

نانائیت وهلامی دایهوه:

«من.»

و بهردهوام بوو:

«هیچ که سیکیش نازانی تو لیردی یان نا.»

«زۆر چاکه، هیچ له سبه بنی زووتر نییه، دهروم. ئه گهر تا بیست رۆژی دیکه نه هاتمه وه ئه وه بزانه یا مردووم یا تووشی به لا و چورتیک هاتووم.»

واچاگان جلوه رگیکی لادییانی له بهر کرد و به ولاتییدا که وته گهرانی. زۆری دیت و زۆری بیست تا گهییبه شاری پرۆژ. له ناوه راستی شاری مهیدانیکی گهوره هه بوو که بازار و کارگهی پیشه سازی و دوکانی بازرگانان که وتیونه پشت ئه مهیدانه وه. رۆژیکی واچاگان له مهیدانهی دانیشتیوو، له پر کۆمه له خه لکیکی دیت پیاویکی نورانیان وه پیش خۆ دابوو، پیره مهیترد زۆر له سه رخۆ ههنگاوی هه لدیتان. خه لکه کهش بهر پیتیان پاک ده کرده وه و خسته یان داویشته بهر پیتی تا به سه ریدا پروا و پیتی بیس نه بی.

واچاگان له یه کتیکی پرسی:

«ئهو پیره مهیتره کتیبه؟»

وهلامی دایهوه:

«ئهدی نازانی ئه وه گهوره قه شهی ئیمه یه، ئه وه هینده پیره زه پیتی له سه ر زه ی دانانی نه ک نه زانی و پیتی له مپرووله به ک بنی.»

دوايه خه لکه که قالیبه کی پان و پۆر و گه وره یان له مهیدانی بۆ راخست. له سه ر ئه ژنویان دانیشته. واچاگان به ناو خه لکه که دا لیبی چوه پیتیش بزانی ده لئی چی.»

قه شه چاوی زۆر تیر بوون سه بریکی واچاگانی کرد و زانی له رتیبه کی دووره وه هاتووه. پرسی:

«تو کیتی و لیره چ ده که ی؟»

واچاگان وهلامی دایهوه:

«من کریکارم و له شویتیکی دیکه را هاتووم، دهمه وئ کاریکی بۆ خۆم پهیدا بکه م.»

«زۆر چاکه، تو له گه ل من وه ره، من کاریکی پر دهرامه تت دده م.»

واچاگان سه ری په زامه ندی بۆ له قاند، قه شه ی گه وره چهنده وشه یه کی چریانده بن گوئی دووره به ره کانی و ئه وانیش هه ره یه که ی به لایه کیدا بلاو بوون و رۆیشتن، دوا ی ماوه به ک هه موویان به خو و چهنده ولاغی که وه هاتنه وه که هه ره یه که یان چهن دین باری جوړاوجوړیان له شتومه کی بازرگانی لئ بار کرابوون، قه شه هه ستا و به ره و ما ل بۆوه. واچاگان زۆر به بی ده نگیه وه به دوا ی ویدا که وته رئ تا گه بیستنه ده روازه ی شاری. له وی نزای بۆ خه لکه که ی کرد و دوا یی خه لکه که بلاوه یان لئ کرد. ته نیا قه شه ی گه وره و واچاگان و کاروانچیبه کان مانه وه. شاریان به جئ هیشته و گه بیستنه دیواریکی. له وئ قه شه کللیکی ده ریتا و ده رگاگانی کردنه وه. له و دیوی دیواره که وه چوار ده ره ی ژووری بچووک بچووک بوون. باره کانیان

خست، قه شه و اچاگان و کاروانچیبه کانی برده لایه کی دیکه ی په رستگایه که، ده رگایه کی ئاسنی کرده وه و گوئی:

«وه رنه ژووری، له وی کارتان دده نی.»

هه موویان بیده نگ و سه رسام خو یان له دالانی ژیرزه مینیکی تاریک و نووته کدا دیته وه. قه شه ی گه وره له پشته وه ده رگا که ی له سه ر داخسته وه، ئیستا تیگه یشتن ریگای گه رانه وه یان نییه، به ره و پیتشه وه چون، ماوه یه کی زۆر رۆیشتن. له پر ترووسکاییه کیان به دی کرد، دوا یی گه ینه ئه شکه و تیکی که دهنگی هات و هاوار و داد و بیداد و برۆی لینه ده هات. به سه رسامیبه وه له و دیواره به وشکه که له ک هه لچنراوانه ورد بوونه وه و گو ییان بۆ ئه و ناله و هات و هاوارانه هه لخست. له ترووسکاییه که وه شتیک و هک تارمایی به ره و لای وان ده هات. ورده ورده تا ده هات نزیکتر و گه وره تر ده بۆوه و زیاتر به ئاده میان ده چوو.

واچاگان به ره و تارماییبه که چوو و به دهنگیکی به رزه وه تیتی راخوری:

«کیتی؟ ئاده میزادی یا شه یتان؟ ئه گه ر ئاده میزادی بلتی ئیمه له کو یین.»

تارماییبه که هاته پیشتر و راوه ستا، مرۆفیک بوو به لام چ مرۆفیک! دهم و چاوی وه ک دهم و چاوی مردوان، دوو چاوی به قوولداچوو و ئیسکی روومه تی ده ره پریو، به کورتی په یکه ره ئیسکیکی ئاده میزاد بوو که ده تتوانی تاک تاکه هه موو ئیسکه کانی بژمیتری. به دهم گرپانه وه به زمانیکی تیکه ل و پیکه له وه گوئی:

«وه دووم که ون، من هه موو شتیکتان پیتشان دده م.»

دوا ی به جئ هیشتنی دالانه باریک و تاریکه که که وتنه ده ئه شکه وتی دووه مه وه. لیره دا خه لکیکی زۆر که وتی بوون و وه ک له سه ره مه رگییدا بن ده یان نالاند، له سینه مین ئه شکه وتیدا مه نجه لی گه وره گه وره ریز کرابوون، که گوا به چیشته یان تیدا لیده نرئ. واچاگان به سه ر مه نجه لیکاندا نووشتا یه وه و له ترسان هه موو له شی له رزی. به لام هیچی به ناواله کانی نه گوت. دوا یی خو یان له دالانیکی دیکه دا دیته وه. ئیره که شویتیکی نبوه تاریک بوو، چهنده سه د که سیککی له ر و لاواز و بی تین سه رقالی ئیش کردن بوون. هیندیکی میلیان ده کیشا و هیندیکی دی خه ریکی چیشتنی و هیندیکی دیکه یان دروومانیان ده کرد.

پیاویک که له بهر مرده له یی و لاوازیان په یکه ره ئیسکیک بوو گوئی:

«ئهو قه شه شه یتان خووه ی که هه موو ئیوه ی هیناوه ته ئیره، ئاواشی ئیمه هه لخه له تاند و هینانیبه ئه و ژیرزه مینه. نازانم چهنده ساله لیره، چونکه لیره شه و و رۆژی دیار نییه. هه ر تاریکیبه و هیچی دی؛ ته نیا ئه وه نده ی ده زانم ئه وانیه له گه ل من هاتنه ئیره هه موویان مردن. ئه وانه خه لکی دینه ئیره، ئه وه ی کاریکی ده زانی هه تا مردن کار ی پئ ده که ن و ئه وی هیچیش نازانی ئه وه ده یان به نه کوشتارگا و ده و مه نجه لانه یان داوین که دیوتانه. هه ر ته نیا ئه و قه شه شه یتان خووه نییه به ته نی، به لکو هه موو قه شه کانی دیکه شه یارمه تی دده ن و ده ستیان له گه ل وی تیکه له.»

واچاگان دوا ی ئه وه ی گوئی بۆ قسه کانی ئه و پیاوه راگرت و له دهم و چاو و په نگ و رواژای ورد بۆوه، ناسیبه وه که ئه وه هه مان واجیناکی خو شه ویست و ناوالی گیانی به گیانیبه تی. به لام خو ی لئ ئاشکرا نه کرد، له وه ترسا که بزانی و اچاگانه له خو شی و حه ژمه تان به لادا بیت و بریت.

که واجیناک دوور که وته وه، و اچاگان له هاو رتیبه کانی خو ی پرسی داخوا کین و چ کاریکی ده زانم،

«زۆر چاکه، نان و سهوزهتان بۆ ده نپیرم بهلام ئه گهر نرخه برههمه که تان لهوه که متری بی که ده لپین ئه وه هه مووتان ده نپیرمه کوشتارگا و پیتش ئه ویش ده ستور ده دم شکه نجه یه کی تیر و ته سه ل و چاکتان بدری.»

قه شه نان و میوه ی بۆ ناردن و هه موو پیکه وه ده گه ل و اجینا کدا، دانیشتن و خواردیان، دوایی و اچاگان دهستی به ئیشی کرد. نه خشه یه کی ئه وتۆی دانا که هه رچی رهنج و ئیش و نازار و ناخۆشی دۆزه خی ئه و ژیرزه مینه بوو. بهلام کهس سه ره ده ری له و نه خشه و پیلانه ده رنه ده کرد. قه شه زۆری که یف به و میله دۆزه هات که و اچاگان دروستی کرد بوو!

و اچاگان به قه شه ی گوت:

«له پیتشدا پیم گوتی که ئه و پارچه یه نرخه که ی سه د به رابه ری نرخه زپ و زیوه، بهلام چاک بزانه که نرخه راسته قینه ی ئه م پارچه یه له ته لبیسی ئه و میله دۆزه یه دایه که تیتیدا چنراوه. زۆریش به داخه وه که خه لکی ساده و ساکار تیی ناگه ن و نرخه نازانن. ته نیا که سییک که بتوانی په ی به نرخه ئه م شته به ری ته نیا ئانائیتی شازن و هۆشه منده.»

که قه شه له نرخه ئه و زپردۆزه یه تینگه یی، له خۆشیا ن هه ر دوو چاوی له مۆله ق وه ستان. بریاری دا سوودی ئه م جوړه پارچانه هه ر بۆ خۆی بیت و به که سی دیکه نه لئ و قه شه ی گه وره شی لی ئاگادار نه کات و ته نانه ت میله دۆزه یه که شی هه ر پیتشان نه دا و هات قوناعه و قوناع ملی له رتیه نا.

ئانائیت به یی میترده که شی کاروباری ولاتی زۆر به ریک و پیتی به رتیه ده برد. ته نانه ت هه یج که سییک نه یده زانی که پاشا له شاریش وه ده رکه وتووه. بهلام شازن بۆ خۆی له دلدا زۆر ناراحه ت و غه مبار و نیگه ران بوو. ده رۆژ بوو رۆیشته بوو که چی هه ر سه ر و سۆراغی کیشی نه بوو. شازن شه وانه خه ونی زۆر ناخۆشی ده دیتن. به رۆژیش به ر و خه یالی وی نازاری ده دا و هه راسانی کرد بوو.

زهنگی، سه گه که ی هه میشه ده یقروو سکاند و ده ینالاند. ئه سپه که ی ئالیکی نه ده خوارد و وه ک جوانوی له دایک دا براو ده هژا. که له باب و مریشکه کان هه موو له په نا و په سیویکی مۆلیان ده خوارد و لیک خپ ده بوونه وه و ده تگوت قه له باچکه ن ده قیژتین. شه پۆلی رووباره کان بی هاژه و خوړه و بی هه ست و چرپه و بی دهنگ بوون. ئانائیتی نازا زۆر ده ترسا، ته نانه ت سلئ له سیبه ری خۆشی ده کرده وه.

به یانیه کی زوو پیمان راگه یاند که کاربایه کی بازرگانی بیانی شتوومه ک و پارچه و کالای زۆر به نرخ و به های پتیه و هاتوته ئیره. ئانائیت فه رمانی دا ئه و کابرا بازرگانه ی بۆ بیتن. پیاویکی نا قولا و ترسناک له به رامبه ر شازنی ئیکلامی کیشا و ئه و پارچه یه له سه ر سینیه کی زیو برده به ر دهستی شازنی.

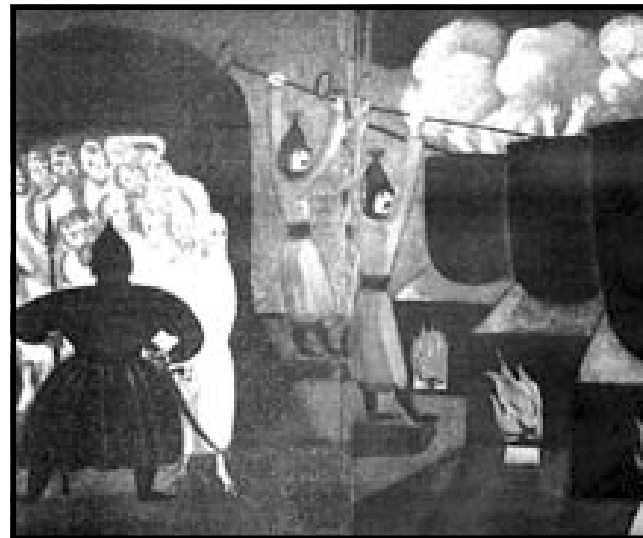
شازن بی ئه وه ی گوی بداته نه خشه که سه ریکه ی پارچه که ی کرد و پرسى:

«ئه وه با ی چه منده؟»

«بانوی به رتیز! سی به رابه ری نرخه زپ. تو سه یری ئه و ئیش و ئه و شتانه ی تیتیدا به کارهاتووه بکه. هه رچه منده کار و پیشه و ده ستکردی خۆمه بهلام تو خۆت داوه ری نرخه که ی به.»

«هه ر به راستی وا گرانه؟»

«شازنی ده ست و دل فراوان! بی هاوتایه! تو سه یری نه خش و نیگاره کانی که؛ خۆ ئه مانه نه خش و

یه ک گوتی ئه من به رگدروم و ئه وی دی گوتی ئه من چنینه ده زانم... و اچاگان ویستی له هه مووان به رسى بهلام ده و ده مه یدا دهنگی پتیه کی هاته به ر گوتیان. قه شه یه کی تووپی چه ند چه کداریک به داوه له وی قیت بۆه. پرسى:

«تازه هاتوون؟»

و اچاگان وه لامی دایه وه:

«به لئ قوریان له خزمه تدا یین.»

«کامه تان شتیک ده زانی؟»

و اچاگان گوتی:

«ئیمه هه موومان کاری میله دۆزی ئه وتۆ ده که یین نرخه هه ر پارچه یه کی سه د به رابه ری نرخه زپ و زیو بیت.»

«هه ر به راستی ئه و کاره ی ده بکه ن هینده به نرخه؟»

«درۆت عه رز نا که م، ده توانن تا قیمان که نه وه.»

«هه ر ئیستا تا قیت ده که مه وه، باشه... بلئ چ جوړه ئه بزار و ئامیر و ورده واله و شتومه کینک ده وی بۆ کاره که ت و دوا به ده چه کارگه ی گشتی.»

و اچاگان گوتی:

«ئیشی ئیمه له کارگه ی گشتی ئه نجام نادرئ و پیتش نا که وی. و اچاتره ئیمه هه ر لیره ئیشی بکه یین، ده رباره ی خواردنیش ئیمه هه موومان هه ر سه وزه خوړین و هه یج کامیکمان گۆشتخۆر نین، چونکه به گۆشتی ده مرین.»

قه شه گوتی:

نیگارێکی هەر وا ساده نین. ئەوانە هەمووی تەلیسمن. هەر کەسێ ئەم پارچەییە لەبەر کا لە تەواوی ژبانیاندا غەم و ناخۆشی چیبیە رووی تی ناکا و لە هەموو بەدبەختییەکیش رزگاری دەبێ.

ئانائیت گوتی:

«بەراستی؟»

پارچەیی زێرچنی لێک کردووە. سەیری کرد هیچ تەلیسمینیکی تێدا نییە، بەلکە تەنیا نامەییەکی و بەس. ئانائیت بەبێ دەنگی خۆتێندێهوه:

«ئانائیتی بێن هاو تام، کەوتوومەتە دۆزەخێکی زۆر ترسناک، ئەو کەسەیی ئەو پارچە زێرچنەت دینیتە لا یەکیکە لە زیندانەوانانی ئەو دۆزەخە. واجیناکیشم لەگەڵ، لە رۆژەلاتی شاری پرۆژ لە ژێرزەمینیی پەرەستگایەکاندا. بەبێ یارمەتی و فریادەوتنی ئێوە هەموومان لەناو دەچین.

«واچاگان»

ئانائیت وە لەرزە هات، نامەکی جاریکی دیکەش و بۆ جاری سێهەمیش خۆتێندێهوه و زۆری ستایشی ئەو نەخش و نیگارنە کرد. دوای ماوێهێک گوتی:

«راست دەکەن، پارچەکان تان توانایەکی وای تێدا یە، ئارام بەخشە و ئاسوودەیی بەمروۆف دەدا. بەیانی زوو زۆر دلشەنگ بووم بەلام ئیستاستا هەموو لەشم سووک بوو و شاد و دلخۆشم. بەراستی پارچەکان تان لەو بەنرخترە بتوانی نرخێ لەسەر دانبێ و بەزێری هەلنێی. بێ گومانم کە دەبێ نیووی سامانی پاشایەتی لە پیناوانیتم. بەلام دەزانی کە هەر کاریکی هونەری بەرز بەنیووی نرخێ هونەرمەندەکی نابێ.

ئەگەر ئەو کەسەم بۆ بێنی کە دروستی کردوو، چەندم داو بەتۆ هێندەش دەدەم بەو.»

قەشەیی دەهۆ گوتی:

«شاژنی گەورەم، نازانم کێ چینیویەتی و من ئەووم لە هیندستان لە کابرایەکی جوولەکە کپیو و ئەویش لە عارەبێکی کپیوو. ئیستاستا چووانم ئەو عارەبە لە کوێیە.»

«بەلام خۆ تۆ ئیستاستا دەتگوت ئەو شتانەم زۆر گران لەسەر کەوتوو کە لێی دروست کراو جا بەو پیرا دیارە کە تۆ ئەوەت نەکپیو بەلکە بەرادانت داو و بۆیان چینیو.»

«گەورە و پایەبەرز ئەو شتێکە کە لە هیندستان پێیان گوتووم و منیش...»

ئانائیت توورە بوو و گوتی:

«بێ دەنگ بە، من دەزانم تۆ کیی. ئاھای پاسەوان، وەر ئەو کابرایەیی باوێنە زیندانێ.»

دوای ئەم فەرمانە ئانائیت دەستووری دا تەپلی خەتەر لێدەن. خەلکی شاری کە هەر یەکەو قەسەییەکیان دەکرد بەنیگەرانییەو لە دەوری کۆشکی خێ بوونەو. کەس نەیدەزانی چ باسە. ئانائیتی پێر چەک لەسەر سوێی کۆشکی و دەدرکەوت و گوتی:

«هاوولاتیان، ژبانی پاشاتان لە خەتەر دا یە. ئەوانەیی پاشایان خۆش دەوێ و گیانی ئەویان مەبەستە و دەووم کەون. دەبێ بۆ دەمی نیوەرۆییە بگەینە شاری پرۆژ.»

دوای سەعاتێک خەلکی شاری هەموو چەکیان لە خۆ بەست، ئانائیت سواری ئەسپی خۆشەبەز بوو و فەرمانی دا:

«بۆ پێشەو! هەمووتان بەدوای مندا.»

هەر بەغار و چواریالی بەرەو پرۆژ کوتایان. لە مەیدانی شاری پرۆژ راوەستان، خەلکی پرۆژ پێیان وابوو ئەو پەری ئاسمانییە. هەموو بەچوگدا هاتن و لە بەرانبەری وی ئیکلامیان کیشا.

ئانائیت بەلووت بەرزبەکەو پرسی:

«راپەرتان کییە؟»

یەکیکی خەلکی پرۆژی گوتی:

«بەندەیی مل کەچ و خزمەتکاران راپەری ئەم خەلکەم.»

«دل رەقی ترسنۆک! تۆ تەنەت نازانی لە ناو پەرستگای خودایاندا چ باسە؟»

ئەووی خۆی بەراپەر ناساندبوو گوتی:

«خزمەتکاری راستگۆتان ئاگای لە هیچ نییە و چ نازانی.»

«ئەدی خۆ دەزانی پەرستگای لە کوێیە؟»

«بەلێ، ئەلبەتە، دەزانم. ئەلبەتە.»

«کەواتە رێمان پێشان دە.»

راپەر لەگەڵ ئانائیتدا وەرێ کەوتن. ئەو خەلکەشیان و دەدوو کەوت. قەشەکان پێیان وا بوو ئەو خەلکە بۆ نوێژان هاتوون. یەکەم دەرگای ئاسنیان کردووە، ئانائیت هەلیکوتایە نیوەرۆستی مەیدانی و فەرمانی دا دەرگای پەرستگای وەکەن. دەو دەمەیدا بوو کە قەشەکان تێگەیشتن کە تووشی چ چارەنووسیکی رەش هاتوون.

قەشەیی گەورە ئامبازی ئەو شۆرەسواری بوو بەلام ئەسپی وریا و چاپوکی ئانائیت وەبەر چەپۆکانیدا و لە بن سماندا پلێشانیدیەو. ئینجا سەربازەکانی کاری قەشەکانیان یەک لا کردووە. خەلکی بەسەرسامی و واقعی وەرەو تەماشای ئەو رووداوانەیان دەکرد.

ئانائیت هاواری کرد:

«خەلکینە وەرە پێشتر تا بزانی لە مانی خواوەنداندا چ هەییە و چ باسە.»

هەر خێرا دەرگایەکانی پەرستگایان هەموو لە رێسمە بردن و شکاندیان. دیمەنیکی یەکجار زۆر ترسناکیان هاتە پێش. لەو سیچالەو خەلکی وەک مردووی گۆرستانان دەخزین و سەریان بلێد دەکرد. زۆریەیان لە دەمی گیانەلا و سەرەمەرگدا بوون و خۆیان لەسەر پێیان رانەدەگرت و هەندیکیشیان کە لەبەر روونای رۆژی چاویان هەلنەدەهات ساقمەیان دەکرد و بەمەلاو لادا دەکەوتن. لە دوای هەمووان واچاگان و واجیناک پێکەو هاتنە دەری. دەستیان بەچاوانەو گرتبوو و لەبەر روونای رۆژی دەترسان

کوئیر بن. پیاواری چه کدار خوځان له سیاجالنی هاویشته تا لاشه‌ی مردووه‌کان و دام و ده‌زگای نه‌شکه‌نجه داننی و شپ و شالاتی کارکردنی بیتنه ده‌ری.

خه‌لکی شاری که له شه‌رمه‌زاریان روویان نه‌بوو سهر هه‌لین هاتیبونه یارمه‌تیدانیان دواپه ئانائیت چوه نیو‌ئو چادره‌ی که تازه و به‌په‌له هه‌لین دابوو و اچاگان و واجیناک له‌وی چاوه‌روانی بوون. دوو خو‌شه‌ویست به‌ته‌نیشته یه‌که‌وه دانیشتن، نه‌یانده‌توانی چاوان لیک بتروو‌کیتن. واجیناک ده‌سته‌کانی ئانائیتی ماچ کردن و زور به‌کول گریا:

«شاژنی بی هاوتا، ئه‌م‌رو تۆ گیانی ئیمه‌ت کرپیه‌وه و ئیمه‌ت رزگار کرد.»

واچاگان گوتی:

«به‌هه‌له چووی، ئه‌و زور له پیش ئیستاوه ئیمه‌ی رزگار کردوه. هه‌ر ئه‌و پۆژهدی که گوتیبوو ئایا کویری پاشای چ کاریکی ده‌زانن؟ بیره‌ته که له دلنی خو‌تدا چ‌ندت گالته به‌و پرسبارهی هاتبوو؟

به‌سهرهاتی واچاگان شا له ته‌واوی شار و شارۆچکه و گوند و دیهاتاندا بلاو بۆوه. ته‌نانه‌ت له شویتانی دیش باس هه‌ر باسی واچاگان شا و ئانائیت خانمی شاژن بوو و له هه‌موو شویتیک ستایشیان ده‌کرا. گۆرانیبیژ و ده‌نگ‌خۆشان جۆره‌ها گۆرانیبیان به‌سهردا هه‌ل‌دان که زور به‌داخه‌وه هه‌یچ یه‌کتیک له‌و گۆرانیبیان له‌بادی که‌سدا نه‌ماون به‌لام له جیاتی ئه‌وانه تا ئیستا به‌سهرهاتی واچاگان و ئانائیت هه‌ر له سهر زمانه‌.

برایم

ئه‌فسانه‌ی نازهری

هه‌بوو نه‌بوو له سه‌رده‌مانیکی زوو، دوو دراوسیتی لیک نیتزیک هه‌بوون. به‌کیان ناوی ئه‌حمه‌د و ئه‌ویدیش ناوی محمه‌د بوو، هه‌ینده‌یان یه‌کتر خو‌ش ده‌ویست هه‌موو که‌س پیتی وابوو بران. هه‌ر دوو کیان دوو بازرگانی هه‌ینده به‌وه‌ج بوون هاوتایان نه‌بی. هه‌رچی ئالوگۆز و کرپن و فرۆشتنی ئه‌و شاره‌ی هه‌بوو، له‌بهر ده‌ستی ئه‌و دوانده‌دا بوو.

تا ده‌هات کاره‌کانیان روو له به‌رفراوانی و په‌ل و پۆ هاویشتن و په‌وه‌قی زیاتر بوو تا وای لی هات سامانیکی یه‌کجار زور ئه‌ستووریان وه‌سهر یه‌ک نا.

ئه‌و دوانه غه‌م‌میک نه‌بی، ده‌نا هه‌یچ غه‌م‌میکیان نه‌بوو، ئه‌و غه‌مه‌شیان وه‌جاغ کویری بوو. پۆژیکی محمه‌د له ئیشی وه‌ره‌ز بوو و له مالتی لینی پالداپه‌وه. ئه‌حمه‌د چوه سهردانی. دیتی محمه‌د یه‌کجار زور دلته‌نگ و کزومات و دلگیره. لیتی پرسی:

«ئه‌وه چ بووه براله، ده‌لینی زه‌ره‌ر و زیانیتکت وئ که‌وتوه؟»

محمه‌د هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌ل‌کیشا و گوتی:

«نا، براله کار و ئیشی بازرگانی زور چاکه.»

هه‌ر ده‌سبه‌جی ئه‌حمه‌د زانی سهری گلۆله‌که‌ی له کوئیه. چونکه ئه‌ویش بۆ خو‌ی هه‌ر هه‌مان غه‌می له دلیدا بوو. هه‌ر دوو کیان پیکه‌وه ئه‌سپیان زین کردن و سوار بوون و روویان له دهر و ده‌شته‌ی کرد تا توژیک بای بالی خوځان بدهن و که‌م‌میک غه‌مان به‌با‌ده‌ن. له شاری وه‌ده‌ر که‌وتن.

هه‌ر پۆیشتن پۆیشتن تا هه‌ر دوو کیان گه‌ینه سهر چ‌ند سهرچاوه و کانیاویکی سارد و فیتنک و خو‌ش و با سه‌فا. له ئه‌سپان دابه‌زین تا هه‌یندیک ئاو به‌سهر و چاویاندا هه‌لپه‌ژین و که‌م‌میک خۆ فیتنک که‌نه‌وه و تاویک وه‌حه‌سین.

محمه‌د داها‌ته‌وه له کانیه و چ‌ند لالوئچیکی له ئاوی ساردی کانیه خواردنه‌وه. ئه‌وجا ئه‌حمه‌دیش هه‌ر به‌هه‌مان پتودانی محمه‌دی، هات ئاوی بخواته‌وه. له‌په‌ر له بنی کانیه‌دا سیوتیکی سوور سووری که‌وته گۆلن. ته‌ماشایه‌کی ئه‌و لاو لای خوځانیان کرد تا بزانت داخوا ئه‌و سیوه له کوئرا په‌ریبه‌ وئ. به‌لام له ته‌واوی ئه‌و ده‌ورو به‌ریدا نه‌ک هه‌ر دارسیوتیک به‌لکه‌ بنکه داریکی دیکه‌شی هه‌ر لی نه‌بوو. هه‌ر چوار ده‌وری کانیه، وشک و برینگ و بی گیا و گۆل و سه‌وزایی بوو. هه‌ردوو براده‌ر زور به‌سهر سامییه‌وه

لینکیان پرسى:

«ئەو سېئو لە کوپرا هات؟»

دەبیر و خەيالانەوه چوون و سەرسام و واق و پوماو، ئەبلەق بوون. سەرەنجام ئەحمەد گوتى:

«نازانم تۆ دەلێنى چى؟ من پېم و ایه چارەنووسى ئىمە بەم سېئووە بەندە، من ئەو دەم لا روونە که رازى چارەنووسى ئىمە لەودا شاراوەيه. تۆ نېوہى ئەم سېئو لەگەڵ ژنەکه تدا بخۆ و من و هاوسەریشم نېوہەکهى دیکەى دەخۆين.»

رۆژ و هەفتە تېپەپین، دواى نۆ مانگ و نۆ رۆژ و نۆ سەعات و... ژنەکهى ئەحمەدى کورپک و ژنەکهى محەمەدى کچىکى بوو. ئەو دوو منداڵە هێندە وىک دەچوون دەتگوت سىتوئىکن و لەت کراون، هەر دووک لا پیکەوه بانگى شەواەرى ئەو منداڵانەيان دا و هەرچى خەلکى شارى هەبوو هەموويان بانگيشتن کردن و هەر لەبەرانبەر چاوى ئەو خەلکەش ئەو دوو منداڵانەيان لىک حەلال کردن و ناوى يەکدييان لى هېنان.

چاکترین داين و بەردەست و لەلەيان بۆ راگرتن پەرورەدەيان کەن. هەر دوو خېزان ماوہى پېنج سالى ديش پیکەوه زۆر بەخۆشيان گوزەرانە. رۆژىکى ئەحمەد نەخۆش بوو و هەرچى حەکيم و لوقمان و داو و دەرمان هەبوو، دە هاناي نەهاتن دواى چەند رۆژىکان بەدەردى دەلېن تەمەنى درېژى بۆ برايمى کورى بەجى هېشت. دواى مردنى ئەحمەدى محەمەد واى هاتە سەرى ئەو شارەى بەجى بيلى و بچيئە شارىکى دى، چونکە چاوى بەرايى نەدەدا دوکانى ئەحمەدى برادەرى کە وەک برايهکى نازىز و خۆشەويستى خۆى بوو هەموو رۆژى جارىک بەداخراوى ببينى.

هەرچى وەبەر دەستى هات فرۆشتى، ئەوہى بۆ سەفەرئىش پېويست بوو هەمووى کرى و پىي دوور و درېژى سەفەر و دوورکەوتنەوہى لەو شارەى گرتە بەر، تا گەييبە شارىکى دى و لەوئى دوکانىکى دى داناپەوه و دەستى کردەوه بەکارى بازگانى.

محەمەدى لىرە لەگەڵ ئىشى بازگانيدا بەجى دەهېلېن و دەچينەوه سەر و سۆزاعى هاوسەرى ئەحمەدى.

خېزانى ئەحمەدى بېئە ژن بوو و هەرچى دار و نەدار و سامانى ئەحمەدیش بوو هەمووى بۆ وى بەجى ما. داواکار سەريان تى کرد، هېندەى خوازىينى دەهاتن ئاسوودەيى و ئاراميان لى هەلگرتبوو. هەر کە رۆژ ئاوا دەبوو ئىدى ئەوه هەر دەلال و ئەم و ئەو بوون بەردەرگەيان پى دەگرت و هېندەى نەدەما دەرکەى لە گرتنە و پىسمە بەرن، بەلام ئەو هەرگىز وەلامى نەدەدانەوه و داواپەکانيانى رەت دەکردنەوه و ملی نەدەدا. چونکە ئەو خۆى تەرخانى کورە تاقانەکهى کردبوو لە سەرى دانىشى و گەورە کا.

برايم گەورە بوو، بووہ لاوئىکى قۆل و بازو و تىکسمراو و توند و تۆل، ئەوہى بىدبىايە لە جوانىە وى ناوى لە گەروئى گىر دەبوو، هەر بەراستى دەتگوت يوسفە و لە نازاپەتەشدا دەتگوت رۆستەم و لە وشيارى و زرنگى و هۆشمەندىشدا ئەوه هەر لوقمانى حەکيمىک بوو بۆ خۆى. کە تەمەنى گەييبە هەژدە سالەيى داىکى دەرکى دوکانىيى بۆ کردەوه و خستىە سەر کارى بازگانىە، رۆژ و مانگ تېپەپىن و سال

رايردن. واى لى هات راستە و چەپەى خۆى بناسى و سەر لە کارى بازگانىە دەرکا، تا بووہ بازگانىکى وا، نمونەى بازگانان.

برايم جىيى بابى گرتەوه و زۆرىشى پى نەچوو لە تەواوى شاريدا کەس نەبوو قەرەى لە قەرەى بدا. داکە کە دىتى کورەکهى بۆتە پىاو، ئەو زىر و زەبەرەى کە لە دواى مردنى ئەحمەدیش بۆى بەجى ماپوو هەمووى خستەوه بەر دەستى برايمى و رۆژىکى پىي گوت:

«رۆلە، يەکىکى دوور لەو شارەى ئىترە هەيە، دەبىن بچى بىخوازى و بىهېتىنەوه. کە منداڵ بوون، ناوتان لىک هاتووہ. ئىستا ئەو کچى عازەبە و تۆش ئەوا پىاوئىکى تەواوى. برۆ ببىنەوه و بەبووى بىهېتىنەوه ئىترە.»

دايکەکە دوو نامەى نووسى و گوتى:

«دواى ئەوہى کە دىتتەوه، ئەم نامەيان دەدەيەى و ئەوى دیکەشيان دواى ماوہپەکى دى.»

لاوہ کەل و پەلئىکى زۆرى لە بازارى خرى کردەوه و کاروانىکى گەورەى بازگانى وەپىش خۆى دا و کەوتە رى. ئەو کاروانە چەندى پى چوو کەس نازانى. بەلام دواى رۆيشتن و بەجىهېتىستى چەندىن قۆناعى دوور و نىزىک، گەيشتنە ئەو شارەى محەمەدى لى دەژيا.

برايم لەجى و رىي محەمەدى پرسى و بەپرسىياران دىتتەوه.

چووہ دوکانەکهى، سلاوى لە ئاوالى بابى کرد. نامەکهى داكى داپە دەستى و زۆر هېمانە لە لايەکى راوہستا. محەمەد نامەکهى خويئندەوه، سەرى بلئد کرد و لە برايمى رامما. سرنج و تەمەشيان تىک ئالقان و محەمەد چاوى پى بوون لە ئاو. ئامبازى يەک بوون و يەکترييان لە باوہش وەرپنا. هەر وەک بەراستى مام و برازا بن وا بوو.

دواپە کەوتنە قسان و بۆى گىپراپەوه کە چۆن هاتوئە سەردانى يەکىکى وەک مامى خۆى و هەندىک کەلوپەلى بازگانىشى هېناوہ ساغى کاتەوه. برايم هېشتا دووہمىن نامەى نەداپووہ مامى.

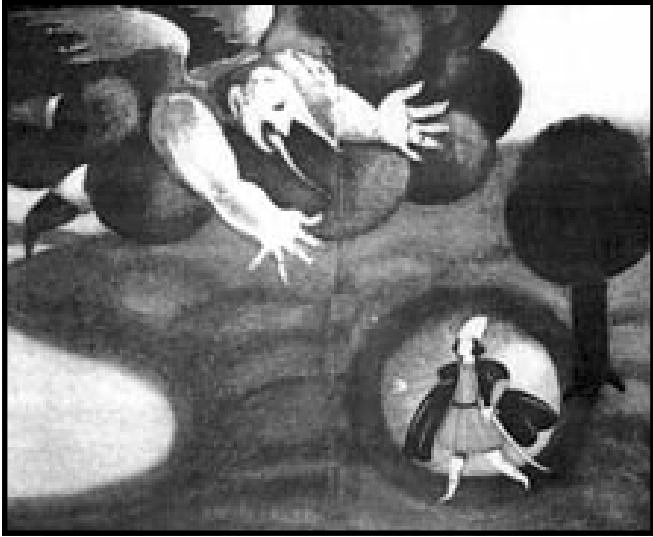
محەمەد و برايم و تىکرا چووئە کاروانسەراپە و هەموو ئەو کالا و شتومەکانەيان هېنانە مەزادخانەى و لەوييان بلاو کردن. يەک دوو سەعاتى نەبرد ئەوى هەبوو و نەبوو هەر هەمووى فرۆشرا. ئىوارى وەختى رۆژاواپە چوونەوه مالى. کە ژنى محەمەدى برايمى دىت وەک جگەرگۆشەيەکى زۆر خۆشەويستى خۆى دە ئامىزىي گرت و زۆرى بەخېر هېنا.

نانى ئىوارىيان خوارد. کاتى چوونە سەر جىيى نووستنى برايم دووہمىن نامەى داكى داپە دەست مامى. محەمەد نامەکهى خويئندەوه و تەماشاپەکى برايمى کرد و گوتى:

«راستە کورەکەم، دەزانم ئىئوہ هەردووکتان دەزگىرانى يەکن. هەر لە يەکەم جارى چاو پیکەوتنم لەوه زباتر بىرم لە هېچ شتىکى دیکە نەکردۆتەوه. بەلام چ بکەم، نازانم چ بکەم، منىش مرقىکى بەختىيار و خۆشگوزەران نەبووم. هەر وەک برايه خودالىخۆشبووہکەم، شانس و ئىقبال و بەخت و ناوچەوانم نەبھىنا، ئەوہى راستى بى کچەکهى خۆم بەشايستەى تۆ نازانم و ئەو بەهاوشانى تۆ دانانم.»

«بۆ مامە محەمەد؟»

«کورەکەم. ئەو کچە چاوئىکى کوپر و قاچىکى گۆج و ئىفلىجە. دەم و چاوى هەموو زىبکە زىبکاوپە و لاپەکى قژە سەرى وەرپوہ، ئەو لە جىلئىکى وەک تۆى لىهاوتوى رىکوپىک و جوان ناوہشیتەوه. لەو

شاره‌دا کچی جوان یه‌کجار زۆرن، گه‌ریکی بده و وهره‌وه و بزانه‌م کیههت ده‌سنیشان کردوه و من زه‌ماوه‌نده‌که‌ی هه‌ر لی‌ره له مائی خۆمان بۆ ساز ده‌دهم.»

برایم گوتی:

«نا مامه، چاره‌نووسی من لهو کچه‌ی ئیوه نووسراوه. من هه‌ر ئه‌وم ده‌وی و جگه لهو به‌هیچ که‌سیکی دی رازی نیم.»

محهمه‌د زۆری هه‌ول دا برایم قایل کا بی سوود بو، چه‌ندی کردی و کراندی برایم نه‌چوه گوتی، به‌کورتی ناچار مان و هاتن ئه‌وه‌ی بۆ زه‌ماوه‌ندی پیوسته ئاماده‌یان کرد. برایم بۆ ژن هینانه‌ی ته‌نیا مه‌رجیکی هه‌بوو ئه‌ویش ئه‌وه بوو که هه‌م له‌وی ژنی بۆ بگوازنه‌وه و زه‌ماوه‌ندی بۆ ساز دهن و هه‌م له مائی خۆشیان له لای داکای زه‌ماوه‌ندی ژن هینان و گواسته‌وه‌ی بۆ بگین، تا داکیشی دلشاد و به‌خته‌وه‌ر کا. ته‌پل و دووزله و شه‌په‌ور و که‌ره‌نا گوتی ئاسمانییان که‌ر کردن حه‌وت شه‌و و حه‌وت رۆژان له ته‌قه‌ی ده‌هۆل و زورنایان دا. تا توانیان خواردن و شه‌ربه‌ت و شه‌کراویان خواردنه‌وه و گۆزانیان گوتن و هه‌له‌په‌رین.

سه‌ره‌نجام زاوا چوه‌ په‌رده‌ی بووکی. چ ببینت، کچیک نه‌ بکه‌ی و نه‌بخۆی، ته‌ماشای سای گه‌ردنیی که‌ی.

کچیک که‌ قه‌له‌م له نووسین و زمان له ده‌رپینی جوانی ویدا لاله. له جوانیه‌دا ده‌تگوت مانگی چاره‌یه و شه‌به‌قی داوه. برایم هیچی نه‌گوت، گه‌رپه‌وه و له په‌رده‌ی هاته‌ ده‌ری. میوانان هه‌موو به‌غار چونه‌ لای محهمه‌دی و ئه‌و هه‌واله‌یان دابه‌ که‌ زاوا بووکی به‌ته‌نی به‌جی هه‌یشه‌وه.

محهمه‌د چوه‌ دوو په‌یسه‌ری زاوای و پرسى:

«ها رۆله‌ چ قه‌وماوه؟»

برایم وه‌لامی دابه‌وه:

«مامه! باشه ئه‌و کاره‌ت بۆ کردوه؟ من پیم گوتی له کچه‌که‌ی تۆ زیاتر که‌سی دیکه‌م ناوی. کچه‌ کو‌تر و که‌چه‌له‌که‌ی تۆ به‌لای منه‌وه زۆر له کچی شای نازیز و خۆشه‌ویستته‌.»

مامی قاقایه‌کی بلندی کیشا و گوتی:

«کو‌ره‌که‌م، بریارم دابوو تا قیت که‌مه‌وه. ئه‌وه کچی من و ده‌زگیرانه‌که‌ی خۆته‌. هه‌ر به‌ئانقه‌ست گوتم ناشیرین و ناله‌بار و به‌دغه‌ره‌ تا بزانه‌م چ ده‌که‌ی؟»

برایم که‌ تیگه‌یی مامی به‌راستی مه‌به‌ستی تا قیکردنه‌وه‌ی وی بووه له خۆشیان له پیستی خۆیدا جتی نه‌ده‌پۆه، که‌ ته‌واو ئارام بۆه هه‌ستا چوه‌ نینو بازاری و ئه‌و که‌ل و په‌ل و کالای و کوتاله‌ی ده‌یزانی له شاری خۆیان ده‌فۆشری هه‌مووی کرین، که‌ژاوه‌یه‌کی هینا و پری کرد له قالی و مافووری زۆر به‌نرخ و له پشتی حوشتیری نا، تا بووک به‌ئاسوده‌یی بگاته‌وه مائی به‌ختی و له رییبه‌ له سواری که‌ژاوه‌یدا ماندوو نه‌بی.

برایم مالاوایی له خه‌سوو و خه‌زوری کرد. محهمه‌د برایم ده‌ ئامیزۆ وهرتینا و پشتینه‌که‌ی له پشتی خۆی کرده‌وه و دابه‌ برایم و گوتی:

«رۆله! ئه‌و پشتینه‌دی له پشتی به‌سته، به‌لام نه‌که‌ی هه‌رگیز له خۆتی که‌یتنه‌وه و لیت دوور بچ.»

برایم پشتینه‌که‌ی له پشتی به‌ست و لیک جودا بوونه‌وه. کاروان وه‌ری که‌وت. هه‌ر رۆیشتن رۆیشتن تا ده‌مه‌ده‌می خۆراوا به‌ گه‌یشه‌نه‌ سه‌ر چه‌ند سه‌رچاوه و کانیاویکی. باربان له وه‌لاغان کرده‌وه و بریاربان دا شه‌وی له‌وی ببینه‌وه. برایم نه‌بێن که‌ خه‌وی نه‌ده‌چوه‌ چاوان، دهن هه‌موویان نووستن. هه‌ستا خۆی توند کرد و له چادری وه‌ده‌رکه‌وت و ده‌ستی کرد به‌هاتوو چوونی ده‌وری ئوردوی. تاریکه‌ شه‌ویکه‌ ئه‌نگه‌سته‌ چای بی مانگ و ئه‌ستیره، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌ر چوار ده‌وری ده‌تگوت چرخان و رۆژی رووناکه، سه‌ری سوورما، باشه ئه‌وه چیه‌ی؟ ماوه‌یه‌ک به‌بی ده‌نگی له جیتی خۆی راوه‌ستا، تا تیگه‌یی که‌ ئه‌و رووناکیه‌ له پشتینه‌که‌ی ویه‌وه‌یه. تازه ده‌هات تیگه‌یه‌ی که‌ ئه‌وه پشتینه‌کی ئاسایی نییه، به‌لکه‌ پشتینه‌کی ئه‌فسووناوییه، برایم که‌وته سه‌ر خولیای زانستی رازی ته‌لبیسی ئه‌و پشتینه‌ی، پالتۆیه‌که‌ی داکه‌ند و هه‌له‌دایه ئه‌ولاوه، ئه‌وی له‌و ناوه‌ بوو به‌و رووناکیه‌ به‌ده‌ر که‌وت، هه‌ر ده‌و ده‌مه‌یدا عه‌رد و به‌رد وه‌له‌رز هه‌ت، ئاسمان گرماندی و ده‌نگیکی یه‌کجار زۆر ترسناک هه‌ت که‌مووی له‌شی برایم هه‌موو راست بوونه‌وه له‌ حه‌ژمه‌تان، له‌ پری دیتی ئه‌وا دیتیکی زه‌به‌للاخی زۆر ترسناک به‌ره‌و لای وی دیت، برایم خۆی کو‌کرده‌وه. چوه‌ پشت دره‌ختیکی ئه‌و نزیکانه‌ و خۆی په‌نادا، شمشیری هه‌لکیشا و ئاماده‌ی شه‌ر و نه‌به‌ردی دیتوی بو.

دیتوه‌ گه‌یشه‌تی و گرماندی:

«برایم. ئومید‌ه‌وارم دایکت له پرسه‌که‌ت دانیشی، چۆن ئه‌وه تۆ بووی پشتینه‌که‌ی منت دزیوه. ئه‌وه چه‌ندین سا‌له به‌دوایدا وپیل و سه‌رگه‌ردانم.»

دیتوه‌ پری دابه‌ هه‌ر دوو لاشانه‌کانی برایم و ویستی به‌عه‌ردی دادا، به‌لام برایم خۆی له‌ چه‌نگی دیتوی ده‌رتیناوه‌وه و شمشیریکی وای گه‌یاندی له‌گه‌ل عه‌ردی ته‌خت کرد و گیانی چه‌په‌لی له‌ له‌شی بۆگه‌نی جودا کرده‌وه. هه‌ر خیرا سه‌ری دیتوی پری و جوو چالیکی هه‌لکه‌ند و هاویشتیبه‌ ناوی و خۆلی وه‌سه‌ردا.

لاشه‌کشی له لایه‌کی دیه‌وه له بن گلی ناو زه‌وییه‌که‌ی وا پامال کرده‌وه و وای شوین ون کرد که‌سه نه‌زانی لاشه‌که‌ی له کوئییه. که له‌و کارانه بو‌وه، ده‌ستویرد چوه سهر کانیه، تا ده‌ست و دم و چاوی بشوات و سه‌ریکیش له چادری نه‌بووکه‌که‌ی خوارکاته‌وه.

که هاته‌وه دیتی ده‌زگیرانی نه‌نوستوه و ههر چاوه‌پتی وییه بیته‌وه. ههر دووکیان پیته‌وه تاسبه‌ی سالتان دانیشتن و قسه‌یان کرد. که به‌یانی به‌ردا له چادری هاته‌وه ده‌ری، بار و بنه و شت و مه‌کیان بارکرده‌وه و کاروان که‌وته ری.

یهک دوو رۆژ رابرد: سه‌رله‌نوئ گه‌ینه‌وه سه‌ر کانی و ناویکی دی. برابیم دیتی کاروان زۆر ماندوووه و حوشت و یه‌ستره‌کانیش تینون و له‌وه زیاتر بر ناکهن. بریاریان دا شه‌وئ له‌سه‌ر ئه‌و کانی و ناوه‌ی بخه‌ون، ههر وه‌کوو جاری پیته‌وو ههر زوو هه‌موویان له تاوی خه‌وئ به‌لادا هاتن و لال و پال بوون و نوستن و که‌وتهن پرخه‌ پرخی.

برابیم هه‌ستا و وه‌ده‌رکه‌وت و چه‌رخه‌یکی به‌ده‌وری ئوردوویدا دا. دووباره وه‌ک شه‌وانی دی و ههر له‌هه‌مان کاتیشدا زه‌مین وه‌له‌زه‌هات و گرمه‌گرم له‌ ناسمانی هه‌ستا و دیتۆیک په‌یدا بوو. دیتۆیکی یه‌کجار زۆر درنده و ترسناکتر له‌ دیتۆی پیته‌وو. دیتۆی سئ سه‌ر!

هیتشتا برابیم ده‌ستی به‌خۆی رانه‌گه‌یبسو که دیتۆه گورزتیکی یه‌کجار گران و جانانه‌ی هه‌واله‌ی برابیمی کرد و شمشیره‌که‌ی له‌ ده‌ست په‌راند.

دیتۆه ناره‌ته‌یه‌کی لیدا:

«تازه ئه‌جه‌لت به‌ده‌سته‌تی من هاته‌وه و ههر ده‌بێ به‌ده‌سته‌تی منیش بچی و داکت له‌ پرسه‌ت دانیم. ئه‌و

که‌سه‌ی کوشته‌ت ئه‌وه برای من بوو! مه‌رجه له‌ تۆله‌ی وی گوشته‌که‌ت بکه‌مه‌ که‌باب و خوینه‌که‌شته‌ت بخۆمه‌وه.»

په‌نجه‌ی زۆرانبازی و ململانی مه‌رگ و ژبانیان لیک دا. له‌ مه‌یدانی یه‌کدی‌را هاتن. هینده‌یان یه‌کدی هیتنا و برد شل و کوت بپوون. تا ده‌مه‌ ده‌می به‌یانی، برابیم له‌گه‌ل ته‌کانی دیتۆی له‌ عه‌ردی کوتا و نه‌یکرده‌ نامه‌ردی و هه‌لیکیشایه‌ شمشیری و دایه‌پنایه‌ ملی دیتۆی و ههر سئ سه‌ری ویکرا له‌ له‌شی جودابونه‌وه و ههر یه‌که‌یان به‌لایه‌کیدان لیک بلاو بوون. هات هه‌موو سه‌ره‌ دیتۆه‌کانی به‌ته‌نی له‌ چالێکی نان و چوو له‌سه‌ر رووباری خۆی شووشته‌وه و له‌سه‌ره‌خۆ به‌ره‌وه‌ لای چادری ده‌زگیرانییه‌وه چوو. بۆ به‌یانی زوو کاروان باری به‌سته‌وه و سه‌رله‌نوئ وه‌پیکه‌وته‌وه تا گه‌ینه‌ جیه‌کی زۆر له‌ شاره‌که‌ی مالی برابیه‌وه دوور نه‌بوون له‌و شوینه‌ش سه‌رچاوه‌ و کانیاویکی زۆر سارد و پوون و فیتکی لئ هه‌لده‌قوولی، و ههر له‌وئ دیسانه‌وه باره‌گیان خسته‌وه.

برابیم له‌ دلێ خۆیدا گوئی:

«ئه‌گه‌ر خوا بکا ئه‌و شو هه‌یج روو نه‌دا، ئیدی ئه‌وه له‌ کۆل ده‌رده‌سه‌رییان ده‌مه‌وه.»

ههر که‌ هاورپیه‌کانی نوستن، سه‌رله‌نوئ له‌ چادری هاته‌وه ده‌ری و که‌وته‌وه گه‌رانی ده‌وری ئوردوو. تا به‌ری به‌یانی ههر هات و چوو. به‌لام هه‌یج نه‌بوو و چ شتیکیش رووی نه‌دا. هیندیکی دیش راوه‌ستا. که‌سه نه‌بوو. تا ده‌شاهات به‌یانی زیاتر ده‌نگوت. برابیم دلنیا بوو که‌ چ نابێ، هاته‌وه سه‌ر کانیه‌ تیکه‌وی، خۆی رووت کرده‌وه، پشتیتنده‌که‌ی له‌ لایه‌کی دانا تا رووناکییه‌ زیاتر بدات و خۆشی هاویشه‌ کانیه‌. ههر له‌گه‌ل خۆ تیه‌اویشتنی وه‌ک گوئی له‌ ده‌نگیکی بوویی ده‌ستویرد هاته‌وه سه‌ر ناوی، سه‌ری بلند کرد، له‌ هه‌ژمه‌تان زمانی گیرا، بالنده‌یه‌ک داهاته‌ پشتیتنده‌ی وه‌ک تیرتیک له‌ که‌وان ده‌رچووین له‌ شه‌قه‌ی بالانی دایه‌وه و هه‌ستا به‌وه و فری.

ههر برابیم برابیم بوو له‌ کانیه‌ ده‌ره‌پری و ده‌ستویرد جله‌کانی له‌به‌رکرده‌وه و سه‌ری له‌ دوو بالنده‌ی فریو نا، ههر ئه‌و له‌سه‌ر عه‌ردی به‌غار و بالنده‌ له‌ ناسمانی به‌بالان. ده‌ریشتن. تا وای لئ هات بالنده‌که‌ له‌به‌ر چاوان ون بوو. برابیم سه‌یریکی ده‌روبه‌ری خۆی کرد، دیتی ئه‌وا هه‌وا خه‌ریکه‌ رووناک ده‌بێ و ورده‌ ورده‌ گزنگی ددا. له‌ تاوان له‌ په‌وروو که‌وت و ههر په‌ککو په‌ککوی بوو که‌ ئه‌و هه‌موو شه‌و بیداری و ئه‌و هه‌موو به‌گژداچونه‌ی دپوان و دواییش بالنده‌یه‌ک به‌زه‌قایی چاوی وی پشتیتنده‌که‌ی فراند و رۆیی؟ ئیستا چۆنا و چۆن بچیتته‌وه به‌رده‌می ده‌زگیرانی؟ چی پین بلن و بلن چی؟

چیتشته‌نگا و قایم و هه‌وا گه‌رم ببوو. که‌ سه‌ری بلند کرد له‌و نیزبکانه‌ شارێکی به‌دی کرد. راست بۆوه و به‌ری که‌وت: هه‌رچی بوو بوو...

ده‌زگیرانی برابیمی ههر چاوه‌پتی بوو داخوا برابیم که‌ینێ دیتته‌وه. هه‌روا چاو له‌ ری بوو که‌ ئیستا نا ئیستا په‌یدا ده‌بیتته‌وه و له‌و غه‌م و نیگه‌رانی و دل‌ه‌راوکییه‌ی رزگار ده‌بێ. به‌لام برابیم ههر وه‌ک قه‌ت نه‌بووین، نه‌هاته‌وه و نه‌هاته‌وه و نه‌هاته‌وه. که‌چه‌ باوه‌ری نه‌ده‌کرد وایی. له‌ چادری هاته‌وه ده‌ری به‌دوایدا بچن. سه‌ریکی له‌ چادری برابیمی خوار کرده‌وه. ته‌واوی ئه‌و ده‌روبه‌ره‌ی پشکنی به‌لام نه‌یدیتته‌وه. زۆر ته‌نگه‌تاو و هه‌راسان بوو و ده‌ستی به‌بیرکرده‌وئ کرد:

«ده‌بێ هاوسه‌رده‌که‌ی چی به‌سه‌ر هاتین؟»

ههر به‌ده‌م بیسر و خه‌یالانه‌وه هه‌نگاوی ده‌نان تا خۆی له‌ سه‌ر کانیه‌ دیتته‌وه. پیتلاو و کلاوه‌ ئاوریشمینه‌که‌ی برابیمی له‌ قه‌راگی کانیه‌ دیتته‌وه به‌لام چ هه‌والیک له‌ خاوه‌نه‌کانیان نه‌بوو. ئه‌وه‌ی که‌ له‌ برابیه‌وه به‌جی ما بوون کۆی کردنه‌وه و زۆر به‌وردی چاوتیکی به‌ده‌روبه‌ریدا گتیا. جی پیتیه‌کانی برابیمی که‌ به‌ره‌و قوولایی بیابانی چوو بوون به‌دی کرد. ئه‌وه‌ی به‌خه‌یالدا هات:

«ئه‌گه‌ر کاروانچییه‌کان بزانت برابیم لیره‌ نییه‌ و ئه‌و به‌ته‌نییه‌، کئ ده‌زانی چ روو ده‌دا؟»

خۆی تیک نه‌دا و ده‌ستویرد هاته‌وه نیتو چاده‌که‌ی برابیمی و یه‌ک له‌ بوخچه‌ جله‌کانی برابیمی کرده‌وه و ده‌سته‌ جلیکی وی ده‌رتنا و له‌به‌ری کرد، ته‌ماشایه‌کی ئاوتینه‌ی کرد. بۆ خۆشی سه‌ری له‌و هه‌موو ویکچونه‌ی به‌برابیمی سوور ما بوو. هه‌روه‌ک سیتۆیک بووین و له‌ت کرابن. ته‌نیا جیاوازییه‌کی که‌ هه‌یانوو ئه‌وه بوو که‌ برابیم چاوی ره‌ش و ئه‌و چاوی شین بوو. کیژه‌ پارچه‌ ئاوریشمیتی هیتنا و

سووتانندی و ده‌وروبه‌ری چاوی خۆی پین رهش کرد و هاته‌وه بهر ئاوینه‌ی، به‌لام تا ئیستا جیاوازی هه‌ر ماوه. بریاری دا چاوه‌کانی به‌یارچه ئاویشمیکی ته‌نک به‌ستنی. ئه‌وه‌ی زوو کرد و چاوه‌کانی شارده‌وه و چووه ده چادری برایی و چاوه‌رئ ما.

هه‌موو له خه‌وئ هه‌ستان و ئۆردوو وه جموجۆل که‌وته‌وه. بارگه و به‌یان له وه‌لاغان نایه‌وه و یه‌ک له پیاوه‌کان سه‌ریکی له چادری برایی خوار کرده‌وه و پیتی وابوو تا ئیستا هه‌ر نووسته‌وه:

«هه‌سته براله، هه‌سته ئه‌وه رۆژ له تاقی ئاسمانییه، ده‌با ئیستا له ریتییه باین.»

کیژه بئ ئه‌وه‌ی هه‌ستی لی بئ هه‌ستا و له چادری وه‌ده‌رکه‌وت. ئه‌سپی براییان بۆ هینا. زۆر چاوه‌کانه خۆی هاویشته سه‌ر پشتی. کاروان وه‌رئ که‌وت. که پیاوه‌کان دیتیان ئه‌ریابیان چاوی خۆی به‌ستونه‌وه پرسیان:

«کاکه ئه‌وه چ بووه؟»

«کچه ده‌نگی خۆی گۆری و گوتی:

«دوئ شه‌وئ له سه‌ر کانیهه خۆلم چووه ده چاوییه‌وه.»

سه‌ره‌نجام دواي چهن رۆژنکان کاروان گه‌یه‌وه شاری برایی. کچه به‌پیاوه‌کانی گوت:

«من چاوم بۆ هه‌لئایه‌ن کاروانه‌که‌ی به‌ره‌وه مالی خۆمان لیخوون.»

داکی برایی له پیشدا هه‌والی هاتنه‌وه‌یانی پیگه‌یشتبوو. به‌خۆشی و شادییه‌وه به‌ره‌وه پیری چوو، به‌لام که دیتی چاوی پیتچاوان دلی خوربه‌ی کرد و زۆر به‌دله‌راوکیوه، ده‌نامیزی گرت و به‌سینگ و به‌رۆکی خۆیه‌وه نووساند و پرسی:

«رۆژه، کوره‌که‌م ئه‌وه چاوت چی بووه؟»

«چ نییه دایه گیان، هیندیکم خۆل چۆته ده‌چاوان.»

چوونه ژووری مالی.

پیاوه‌کان لیره له‌گه‌ل بار خستنی به‌جئ ده‌هیلین و دیتیه‌وه سه‌ر و سۆراغی داکی برایی.

دایکه به‌ره‌وه که‌ژاوه‌کی چوو، سه‌ری پئ داگرت که‌سی تیدا نه‌بوو.

گه‌رایه‌وه دیوی مالی:

«رۆژه! ئه‌دی ده‌زگیرانت کوا؟»

«کام ده‌زگیران؟ ئه‌تۆ ئه‌منت ناره‌ده دووی کچیکی شهل و کویر و که‌چهل و پیت گوتم ئه‌وه ده‌زگیرانته و برۆ بیه‌یتنه، وه‌ک کچ له دنیا به‌نه‌مان. پیت وابوو کچیک بۆ من قاته بیه‌ینم.»

داکی زۆر نارعه‌ت و دلته‌نگ بوو و گوتی:

«به‌لام کویری خۆم، وه‌روه سه‌ر خۆ و تیمگه‌یه‌نه‌ه چ رووی داوه؟ ئه‌وه کچه چۆن شهل و کویر بوو؟ من سه‌رم له‌و شته‌ی ده‌رناچی.»

کچه به‌سه‌ره‌هاته‌که‌ی ده‌ست پئ کرد:

«مامه‌که‌م کچیکی هه‌یه، لاقیتی شهل و چاویکی کویره و ده‌م و چاوی ده‌لئی تویتکه شووتیه و مریشکان ده‌ندووکیان لیداوه و پیس و پۆخل و چلکن و کولکن. ئه‌گه‌ر تووره‌که هه‌رزینکی له‌سه‌ر ده‌م و

چاوان رۆکه‌ی ده‌نکیکی ناکه‌وتیه‌ه عه‌رز.

له‌وه‌ش خراتر، تووله‌ک بووه و هه‌موو قژی سه‌ری وه‌ریوه.»

داکه‌که‌ی ده‌بیره‌وه چوو و دواي تاویک گوتی:

«نا، نا، رۆژه، ئه‌وه شتیکی تیدا به‌ه، خراپی تیگه‌ییوی، مامت نه‌یویستوه کچه‌که‌یت داتی. من له‌وه دلنیام نه‌ ده‌م و چاوی ئاولاوی و نه‌ سه‌ریشی رووتاه‌ته‌وه. ئه‌وه ده‌لئی مانگی چاره‌یه له ئاسمانی هینده‌ جوانه. ئه‌وه ده‌بئ چی به‌سه‌ر هاتنی؟ فیتلیکی تیدا به‌ه. هه‌لیان خه‌له‌تاندووی.»

کچه گوتی:

«من ئه‌وه نازانم، نه‌مه‌ینا و برابه‌وه، وا چاتره هه‌ر لیره کچیکی بۆ خۆم بێنم.»

دواي نان خواردنی داکی برایی به‌کوره‌که‌ی گوت:

«زۆر چاکه رۆژه، جارئ بچۆه ژووره‌که‌ی خۆت و تاویک بنوو و هیندیک وه‌سه‌س، دیاره زۆر ماندووی.»

به‌لام کچه چووزانی بچته کوئ. چۆن بزانی ژووری برایی له کوئییه! گوتی:

«دایه! من ناتوانم چاوان هه‌لینم، وه‌ره ده‌ستم بگه‌ه.»

ژنه هات ده‌ستی گرت و برده‌ی ژووری برایی. هه‌ر که‌ داکه‌که رۆیی، ده‌ستبرد جله‌کانی دانان و درێژ بوو و خه‌وی لیکه‌وت. به‌یانی شه‌به‌قیان هه‌ستا. چاوه‌کانی به‌ستنه‌وه، قاوه‌لنی کرد و بانگی پیاوه‌که‌ی کرد:

«وه‌ره خیرا بمه‌ دوکانی.»

پیاوه ده‌ستی کچه‌ی راکیتشا. به‌ریتییه‌دا هات هه‌تا گه‌ینه دوکانی. چووه ژووری و ده‌ستی به‌ریتیکه‌ستی دوکانی کرد. پارچه‌که‌ی سه‌رچاوی که‌میگ هه‌لکیتشا و ده‌ستی به‌کارئ کرد. وه‌ختی نیسه‌رۆیه چه‌رخیکی به‌بازاریدا لیدا و ته‌ماشایه‌کی بازار و دوکانه‌کانی کرد. هیندیکی کچی و له‌گه‌ل خۆی هینایه‌وه ژووری دوکانی و ده‌رکی دوکانی دادایه‌وه و ده‌ستی به‌چاو و برۆ ره‌ش کردنی خۆی کرد. ده‌ ئاوینه‌ی روانی، چاوی هیندیک ره‌ش ببوون، به‌لام نه‌ک وه‌ک ره‌شی چاو و برۆی برایی. کچه نه‌یویست چ به‌داکی برایی بلئ. له‌وه‌ی ده‌ترسا به‌بیستنی ون بوونی کوره‌ تاقانه جگه‌رگۆشه‌که‌ی به‌لادا بیت و دلی راوه‌ستنی. ئیوارئ ده‌رکی دوکانی داخست و به‌ره‌وه مال بۆه. رۆژی پیتتر پئ و بانی نیشانه کردبوو و پیتی ده‌زانیه‌وه. داکه هه‌ر وه‌ک جارن به‌ره‌وه پیلی کوره‌که‌ی چوو. که تیتی روانی سه‌ری سووما که‌ رهنگی چاوی زیاتر به‌لای شینیه‌دا ده‌نوتنی، به‌لام ده‌نگی نه‌کرد. هه‌ستی کرد کوره‌که‌ی ماندووه و ته‌ندروستیسی باش نییه.

به‌لئ هه‌ر کاریکی برایی هه‌بوون کچه هه‌مووی ئه‌نجام دان و تا ده‌شه‌ات کاره‌کانی ره‌نه‌قیان زیاتر په‌یدا ده‌کرد و به‌ناو و ناویانگتر ده‌بوو. تا وای لی هات له‌و شاره‌یدا که‌سه نه‌بوو شان له‌ شانی بدات. ئیستا با ئه‌وه له‌گه‌ل ئه‌نجامدانی کاروباری می‌ده‌که‌ی به‌جئ بیتلین و بچینه‌وه سه‌ر و سۆراغی برایی و تا بزاین تاک و ته‌نیا و سه‌رگه‌ردان چ ده‌کا و چ به‌سه‌ره‌ات و رووداو و کاره‌ساتیکی دپته پئ.

برایمان له رتیبه به جی هیشتسبوو، پرووی له شاری کرد. خوږه تاو سووتاندوبوی، له وبهیری شاری که لاهه به کی چولی هاته پیشش و پرووی دهوی کرد و چوه وی، دیتی نهوا پیریتزنیک نانی به تهن دوریوه ددها. تهن دوری چهره دوو که لیتیکی وای لی دههاته ده ری چاوی پیریتزنیکی پر کردبوو له ناو. برایم سلاوی لی کرد:

«دایپره سلاوا!»

«سه رچاوان روله!»

پیریتزنیکی جیبه کی بو برایمی راخت و سه رینیکی وهین سه ری دا و گوتی:

«دانیسه کوری خوم.»

برایم دانیشت. پیریتزنیکی دیتی برایم زور دلته نگه، پرسی:

«کوره لاو! پیم نالیتی بو واهینه ناتومید و غه مبار و دلته نگه کی بلتی بزنام، به لکه ئی بتوانم یارمه تیسه کت بددم.»

برایم هرچی پرووی دابوو دانیشت هه مووی بو پیریتزنیکی گپراهه وه. پیریتزنیکی گوتی:

«کوره کهم! نه و پشستینه دی تو جادوو گه ری ههوت بال بردوو به تی.»

«جادوو گه ری ههوت بال کیتیبه؟»

پیریتزنیکی وهلامی دایه وه:

«جادوو گه ری که له کیسوی "ته نبرگی یوخ" ده ری و گه یشتنه ویش کاریکی هه روا ناسان نیسه. هه موو که سیک ناگاته نه و کیسوی. گه یشتنه وینده ری یانه مردن. تا ئیستا هه یچ که سیک به زیندوو ه تی له ویرا نه گه راره ته وه. به لام من نه نیسیبه ک هه یه پیت ده لیم.»

برایم گوتی:

«دایپره! دی تکات لی ده کهم زویه پیم بلتی.»

«کوره کهم، هه موو شتیکت پیم ده لیم، به لام نه که ی له بیران که ی.»

پیریتزنیکی له و ته له زنگه به شی ناگادار کرده وه که:

«ته نانهت نه و که سه ی نه و رازه بزانی ده بی زور نازا و دلیر و به زبیک و زاکون بی تا کاری جادوو گه ری په کسه ره کاته وه.»

برایم زوری په له لی کرد:

«تو هه رگیز غه می نه و لایه نانهت نه بی. تو ته نیا نه و شته م پیم بلتی و هه قت نه بی.»

پیریتزنیکی وهلامی دایه وه:

«زور چاکه، پیریتزنیکی مه نجه لیتیکی په کجار زور گه وره ی هه یه. ناگریکی خوشی له بنه، شه و رور ناگریکی وه ک ناگری دوزخ به تینی له بن ده سووتی. نه گه ر به ته وی ده ستت بگاته نه و جادوو گه ره، ده بی ده پیتشدا نه و ناگری وه مرینی و بیکورزینیسه وه.»

برایم پرسی:

«دایپره، ده کری پیم بلتی نه و ناگری چون وه مرینم؟»

«پیت ده لیم چونی وه مرینی. لیره وه تا ده گه یه نه و کیسه و سه ره نه و مه نجه له ری ههوت مانگانه. ده رور دی دوا بی پرزهت لی ده بری و توانای ریکردنت نامینی. ناو زمانه ی ده کیشش و گه رما له په ل و پوت ده خا. به لام تو هه ر بری و راهه وه سه ته، نه گه ریسه وه. جا روله ئیستا به ته وای له قسه کانم گه یشتی؟»

«به لی دایپره، زور چاک تیگه یشتم.»

«گویت له وهش بی، له لای راستی مه نجه له که وه درزیک له به ردیکی دایه، دار سیوتیک له و درزه ی دایه و یه ک تاکه سیوی پیوه یه، ده بی تو نه و سیوه ی لی به رده یه وه عه رزی، به لام کاره که به ونده ی ته وای نابی. نه گه ر توانیت و سیوه که ت به ردا به وه نه وه ده بی خوت بو هیرشیکی په کجار توند و تیژ و ترسناک ناماده که ی که له هه ر چوار لاهه بوت دیت. به لام نه که ی هه لچه له تیی، هه یچ نیسه.»

برایم راست بووه و سوپاسیکی زوری له پیریتزنیکی کرد و هیندیکی دراو ده دهستی نا و دوا ی پرسیار ی جه مسه ری نه و رتیبه ی ملی لیتا.

تا نه و له رتیبه یه با بیچینه وه سه ر و سو راغی - دروزنه برایم - ی ده زگیرانی.

کیژوله که هه رچی کاره کانی بازرگانی هه بوون هه موویانی زور به ریکوییتیکی نه نجام ده دان و کپار و فروشیاریکی زوری له خو خر کردبوو نه وه. دوکانی بازرگانی برایمی له چاو دوکانی بازرگانه کانی دی هه همیشه پر له کپار تر بوو و جمه ی ده هات. ناو و ناوبانگی وی له سه ره هه موو زمانان بوو و هه همیشه ریز و متمانه یه کی تایبه تی و جیاوازتری وی له نیو خه لکیدا هه بوو.

داروغه، گه وره نه فسه ری شاری، ناو و ناوبانگی نه و بازرگانه لاهه ده بیسی. داوه تیکی گه وره ی سازکرد و نه وی بو ماله خوی بانگه یشت کرد. پیم ده چوو داروغه په کجار زور شیفته ی نه و بازرگانه لاهه بوو بی. داروغه نه وی له ته نیشت خویه وه دانا و به ری قسه و باسانیان له هه موو باره یه که وه به ره لدا کرد. دوا ی نانی شیوان "برایم" هاته وه مالتی. دوو سی رور دی که پیتچوو و سه ره له نوی داروغه برایمی بانگه یشتن کرده وه.

داروغه له هه لیکدا به میتوانه که ی گوت:

«دوستی نازیم، پیم خوشه لایکی وه ک تو نازا و زرنگ و هوشیار و چاپوک و وربا کچیکی وا بیتی که شایسته و شایانی شانو شه و که تی خوی بی، بزیه وام پیم چاکه کچیکی له و چه شنانهت بو بدوزمه وه و توش بیخوازی و بیهینی، نه ک لایکی ناوای وه ک تو توشی به توشی کچیکی بی بنه چه که و ناخونمان و ناره سه نه وه پیت.»

ده زگیرانی برایمی تیمابوو چون و چ وه لامیکی داروغه ی بداته وه؟

هاتهوه مالتی. ده بیر و خه یالی ئه ویدای بوو ئه گهر داروغه ههر پیتی داگرت کچیکی بو بدوزیتته وه بیهیتی، چ بکا؟ کچهی بهسته زمان هیندهی ئه و بیر و خه یالانه ده میتشکی خویدا هینان و بردن ئه و شهوه تا سبهینی خهوی نه چوه ده چاوان.

پیش تاو هه لاتتی چوه دوکانتی، دهو ده مهیدا که دهرکی دوکانتی ده کرده وه، دهنگی بازرگانه کهی ته نیشتی بیست که پیش وی هاتبوه بازاری و خه ربکی هه لوتیژاردنی دوکانه کهی بوو. ههر که کچه چوه ژووری دوکانتی، دراوسیه کهی چوه لای و دهرکی دوکانتی پیته و له لایه کیه وه دانیش و دهستی به قسان کرد:

«پیشنیانمان پهنده کیان هه یه ده لئین: دراوسیتی چاک له که سوکاری دوور چاکتره. ئه وه چهند مانگه که ئیمه دراوسیتین، نهک ههر ساردیه کمان نه بوه به لکه پشت و په نا و یاریده دهری به کتریش بووین. ئیستاش بو شتیکی به کجار زور گرینگ هاتومه لات. ئه ویش ده پیشدا پیتم خوشه بزانی داخوا ئه وهی به بیر و میتشک و خه یالی مندا دپت ده توانم به راشکاو پیته بلیم و گوتی لی بگری یان نا؟»

کچه وه لایمی دایه وه:

«ئو و قسانه چن؟ مه به ستت چیه که ده لئینی داخوا ده توانم قسان بکه م یان نا؟ فه رموو گوتم لیته. ئه وهی به دلندا دپت بیلتی.»

دراوسیه که سهری به ردایه وه و بیده نگ بوو. دوا ی تاویک زور به گرانی دهستی به قسان کرد:

«دیاره ماوه یه کی زور نیسه که من دراوسیتی تو م. کاتتی که ئیوه چونه سهردانی مامتان من ئه و دوو کانه م کرده وه. ئه وده مهی هاتیه وه به کترمان دپت. من پیتم خوشه ئه و دۆستایه تیه مان تا بی پته وتر بیته و هه رگیز ناخوشیمان نه که ویتته نیوانیته.»

کچه گوتی:

«خو نه کا! جا بو ناخوشیمان ده بی؟»

دراوسیه که وه لایمی دایه وه:

«له پیشدا په یانم بده یه که ئه و قسانه مان ههر له بهینی خومان ده بی و کهس پیتی نازانی.»

کچه گوتی:

«زور چاکه، په یانم بی.»

جا ئه و جار دراوسیه که سهر بورده کهی ده ست پین کرد:

«دوا ی دوو رۆژان که هاتمه ئه م شاره، ئه م دوو کانه م کرده وه، پاشا داروغه ی پیش ئه وهی ئیستای له سهر کار لادا و ئه وهی ئیستای خسته جیتی - ئه و داروغه یه یه که دوو جارانت چاو پیکه و تووه - هه رچه نده من له وئی نه بووم، به للام پیش گه رانه وهی ئیوه، له لای ئه و چهند جاریکان هاتمه مالتی وان. و ههر ئه و قسانه شی به تو گو توون که ماوه یه ک پیش ئیستا به منیشی گو توون.»

«جا قسه کانی داروغه ی چ بوون؟»

«ئو و پیشنیاری کچه کهی خو ی بو کردم بیهیتیم.»

کچه و بستنی زار هه لئینیتته وه و شتیکی بلتی، دراوسیه کهی قسه کهی پین بری.

«ده زمان پرسپاری ئه وه ده کهی داخوا ئه و قسانه ی داروغه بو تو ی کردوون من چو نم بیستوونه وه. پیت ده لیم. که لیشت دوور که و تمه وه و رۆیشتم پیتم خو شه قسه کانه م سه د جار تا و تو ی که یه و هه لئانسه نگینی و دوا یی ئه نجامه که یه پین بلتیتته وه. کچی داروغه ی بو خو ی قسه کانی ئیوه و ئه و ی بو گیترا مه وه. پیتم خو شه ئه و هشت پین بلیم که پیش هاتنه وهی ئیوه له سه فه ری من ده و له مه ندرتین و لا و چاکترین کوری ئه و

شاره بووم. داروغه ش ئه وهی چاک ده زانی و ههر بو یه منی به زاوای خو ی هه لئیراد. بو یه هات منی بانگه یشتی ماله خو یان کرد و بردمیه وه مالتی. جاریکی داوای لی کردم که ده بی هیندیک زپیر و زه بهر و مرواری و خشل بهرم پیشانی کچه که ی بدهم. چووم. به راستی کچه که شی هینده نهرم و نیان و دلۆقان و ژیکه له بوو ههر له وئی شه یدا ی بووم، ئه ویش ههر به هه مان شیوه گیرۆده ی من بوو، سویندمان بو یه کدی خوارد تا سهرین بو یه کدی. که تو گه راپته وه، داروغه به وهی زانی که تو له من ده و له مه ندرت و به توانا تری، هات بریاره که ی پیشووی خو ی گو ی که کچه که یه داتی و تو ی بو ئه و زاوایه تیه ره چاو کرده وه... بو یه ش ئیستا ئه و ا من هاتووم و دهسته و دامانی تو م...»

هاوسهری برایی قسه که ی پین بری و گوتی:

«به سیه تی دراوسیه که م، به سیه تی. هه موو شتیکی تیگه یشتیم، بریاری منیش ههر ئه و دیه که تو و ئه و کچه ههر ده بی بو یه کتری بن.»

دراوسیه که هیچی نه گوت. ته نها سرنجیکی ستایش نامیزی دایه و هه ستا له سه رخو وده درکه و تن به لام کیژۆله که ده بیر و خه یالیکی تا بلتی به کجار قووله وه چوو.

«چاکه کچی داروغه ی شهیدا و ئه وینداره؟ ده بی لایه نی ئه و دوانه به رنه دهم و کاریکی ههر بکه م.»

ههر ده و ده مهیدا پاسه وانیک له بهر دهرکی دوکانی په یدا بوو و گوتی:

«داروغه فه رمو یه تی که جوانترین و شایسته ترین زپیر و زه بهر و خشلی ژنانه ی که هه تانه، به رنه مالتی داروغه ی تا کچه که ی به کیکیانی بو خو ی لی هه لئیریر.»

هاوسهری برایی گفتی دا که ئه و کاره ی بکا. ههر که پاسه وان دوور که و ته وه، ئه و خیرا و ده ستو برد خو ی گه یانده دوو کانی دراوسیه که ی و هه موو شتیکی بی گوت:

«ئیسنا ده جم، زپیر و زه بهران ده گه ل خۆم ده به م و هه ول ده دهم هه موو ئه و بریار و په یمانه ی له نیوان خو ماندا داومانن هه مووانی پین بلیم و هانیسی بدهم بیریک له و کاره ش بکاته وه. ده بی ئه و کاره ش و ابکه ین که سه ره نجامه که ی به خیر و چاکه و خو شی بگه ری. دنا ئه گه ر وانه بی داروغه زور به ئاسانی ده توانی تۆله مان لی بکاته وه و ده مارمان له رۆژگاری ده ربینتی. که سیک کچه که ی خو ی به زپیر و مالتی

دنیا به بدا چاوه پیتی ئه وهشی لی ده کړی هه رچی له دهستی دی بیکا.»

به لئی "برایم" یهک توره گه ئه لئاس، ئه نگوستیله و گواره و بازنه و خرخالی هه لئباردن و به ره و مالن داروغه ی وه پئی که وت. داروغه بانگی خزمه تکاره که ی کرد تا "برایم" ی به ریته ژووری کچه که ی. داروغه به بازارگانی گوت:

«ریتی بدن هه رچی هه لئبارد دهستی وه بهر دهستی مه نی. دواییش وه ره وه لای خوم هیندیک قسه هه ن دهیان که یین.»

خزمه تکار ئه وی برده ژووری کچی داروغه ی. له گه ل ئه وه شدا که "برایم" ته نیا یهک وشه شی له گه ل خزمه تکاره که ی نه گوتیون به لام دیسانه وه خزمه تکاره که تیگه یی که "برایم" خاتری کچه که ی زیاتر ده وی له خاتری داروغه ی و زیاتریش لایه نی وی ده گری. ئه ویش ئه وی پئ خوش بوو. دوی تیپه پین به لای چه ندین ژوور و دالاناندا گه یشتنه ژووری خانم. بازارگان کچه ی به پیچه و چارشویه ده دیت، خزی داپوشیوه. خانم به خیره اتنی میوانی کرد و پیتی گوت دانیشین. دانیشت، توره گه ی هه لپشت و هه رچی زتی و زه بهر و خشلی ژئانه یه، ئه نگوستیله و گواره و ملوانکه و بازنه و خرخال. هه مووی له پیش رو نان. کچی داروغه ی دهستی بو هیچیان نه برد. به لام تیپه ر دبار بوو که دلئ که وتوته سه ر یهک له ئه نگوستیله کان و پشتیندیکی و چاوی و روویان لی وه رنا گپئی.

کچی داروغه ی گوتی:

«ئیه هیچ دراوسیه کی گه وه ره فرژستان هه یه ناوی ئه حمه د بی؟»

وه لامی دایه وه: «به لئی.»

کچی داروغه ی دهستی له بن چارشویی هینایه ده ری و گوتی:

«ئه وی ده بیی؟ ئه و ئه نگوستیله یه ئه و پئی هیناوم. سه یری که! چ ئه لئاسیکی ساغه، ئه وانه ی تو له چاو ئه وی هه موو ده لئی ته نه که ن و وهک شووشه ی پیس و په لوخ لیل و تاریکن.»

به لام بازارگان زور له وی شاره زاتر بوو که سه یری ئه و ئه نگوستیله یه ی ئه حمه دی کرد و له گه ل ئه وانه ی خزیدا به راوردی کردن دلنیا بوو که ئه وانه ی وی سه د به راهه ری نخه ی ئه و ئه نگوستیله یه به نرخترن، به لام تیگه یی که کچی داروغه ی به ئه نقه ست ئه و قسانه ی کردن.

دوایی کچه ئاماژه ی بو ئه و پشتینده ی به رده می کرد و گوتی:

«ئه و له به رانه ر ئه وی که ئه حمه د پئی هیناوم هه ر هیچ نیبه، نا، نه خیره هه ر هیچ نیبه و من هه رگیز ئه و پشتینده ی تو م په پولنیک ناوی و به خوزاییشی له پشتی نابه ستم. ئه و شتانه ی تو هیچیان له گه ل ئاره زوو و چه ز و سه لیه قی مندا ویک ناکه ونه وه. تو وهک بازارگانیکه ده وه له مهنه د چ ره وشتیکی چاکت هه یه؟ تو پیت وایه که بی ئه مه کی و خه یانه ت له گه ل دؤستایه تی و راستی و خوشه ویستیدا پیکه وه هه لکه ن؟»

میوان وه لامی کچی داروغه ی دایه وه:

«نه خیره خانم، من له وانه نیم هه رگیز بتوانم بی ئه مه کی و خه یانه تی بکه م. پیش ئه وی بیته ئیره له گه ل دراوسیه که م دوام. ئه و، ئه وی له دلیدا بوو پیتی گوتم.

باوه ر که گه وره ترین ئاره زووی منیش هه ر ئه وه یه هه میشه و هه تاهه تایه ئه نگوستیله و پشتیندی وی

له په نجه و که مه ری تو دا بیینم.»

کچی داروغه ی به دوو دلیه وه پرسی:

«ئدی بو هاتوی هه موو ئه و گه وه ره و زتی و زه به ره بی نرخانه به من پیشانده ی؟ ئه وانه چ نرخیکیان هه یه لای من؟»

کچه وه لامی دایه وه:

«خانم! باوکتان خه یالی زه ماوه ندی من و تو ی له که له ی داوه. من و ئه حمه د و ته نانه ت تو ش ئه وه ده زانین، ئیدی بو خوتم لی هه له ده که ی؟ ئیه بو خوتان ده زانن ئه گه ر من گو ی نه ده مه قسه ی داروغه ی ئه وه من و ئه حمه د و تو ش هه ر هه موومان پیکه وه له ناو ده با، ئیمه ده بی هه رسیکمان پیکه وه ده ست بده یته دهستی یهک تا ئه و گه مه ی بیه ینه وه.»

به کورتی، هه رسیکیان بوونه یهک، به لام ئه حمه دی بازارگان و کچی داروغه ی هه رگیز به لای ئه وه دا نه ده چوون که ئه و ناواله خو شه ویسته یان کو نیبه و کچیکه شوخ و شه نگه.

ئیسنا با ئه وان به قسانه وه به جی بیلین و بچینه وه سه رسوزاغی برایی راسته قینه و بزاین چ ده کا.

ئومان له سه ره تای رویشتنیدا به جی هیشت. پیریژنیک رتی کتیو "ئنه برگی بوخ" ی پئ گوتیو، برایم ده ویست هه رچی زووتر به دوی دؤزینه وه ی پشتینده که یدا که جادو و گه ری هه وت بال فراند بووی، پروات و بیه یینیتته وه.

برایم پالئویه که ی له بهر کرد و کاله و پیتاوی له پیتی خو ی داپیچا و وه ری که وت! برایم وهک با ی به نئو خه ره ندان و وهک لافاوی به سه ر که ند و له نداندا و وهک هه ره سی کویتستانان به ره و کتیو ئه نه برگی بوخ هه لینگی ددا. سه ره نجام گه بیبه پیده شتی گه ره سه سیرتیکه یه که جار گه رم و که له هه ر چوار لاره ته نگه ی پئ هه لچنی و هه راسانی کرد و له گه ل هه ر هه نگاو یکیدا تا ده هات گه رمایه که زیاتر ده بوو و زمانه ی ناگریش کلایه ی کرد بوو. گه رمایه که له وه ی نه بوو بتوانی خو ی له بهر راگری. برایم تیگه یی که پیریژن راست ده کا. زور به سه ختی که میکی دی چوه پیشین. به لام ئیدی قاچه کانی تاوی راوه ستانیا ن نه ما... جله کانی له بهر خو ی دادرین. ددانی ده چیره وه بردن، پیلووی چاوه کانی نیوه دادانه وه و ملی لینا.

هه ر چی ده بی با بی! ئاره قه ی وهک لوو زه وی به سه ر چاواندا ده هاته خواری به لام ئه و له روینی هه ر نه که وت. ئیدی رتی گه رانه وی نه ما... هه ر ده بی بچیتته پیش. هه نگاو یک، دوو هه نگاو، یه کیکه دی... برایم هه سستی کرد گه رمایه که تا دی که متر ده بیته وه. زانی که یه که له مه ری تیبه راندوده که پیریژن پیتی گوتیو دیتته رتی. ئیسنا له و ناگره زور نیزیک بوو که ده تگوت ئه و نیوه ی ناسمانیتی داپوشیوه. چه ره دوو که له تو به ل به هه وادا ده چوو. مه نجه لیکه گه وره له سه ر ئاره که ی ده کولا و هه لمی لی هه لده ستا. هه ر راست ئه و مه نجه له ی پیریژن گوتیو. لاره ناهیکه ی هاته وه به ری، ده ستورده به ره ولای ئاره که چوو. ته واوی لی نیزیک بیوه، دوایی هه ر وهک پیریژن ری و شوینی بو دانابوو، به لای راستدا وه رچه رخوا و دارسپوه که ی له درزی به رده که دا به دی کرد که ته نیا یهک سیوی سوور سووری به لاختیکه وه بوو.

برایم هه لیکیشایه شمشیری و به ره ولای دارسپوه ی چوو و هه ر له گه ل یه که م راوه شانندی شمشیری سپوه که بهر بووه سه ر عه رزی و بووه دوو له ت. هه ر له و ده مه یدا بلتسه ی ناگر هه ستا و شالوی هینا و

دووهکله هممو لایهکی داپوشی. خاکی ژیر پیتی گرماندی، پیتی وابوو ئیستا نا ئیستا له بهر یهک دهچی و پارچه پارچه دهیی، برابم پیتی وابوو رۆژی حهشرییه و دنیا خرابووه.

له پیره وهاگا هاتهوه، دیتی ههر چوار لای بهمار و نهژدیهها و دیوی ترسناک گیراوه. برابم پشتی وهبهردیکی دا و دهستی له مشتوی شمشیر توند کرد و بهههر چوار لایاندا کهوته شمشیر وهشانندن. جهنگ و پیکدادان کوتابی هات و برابهوه، لاشه یهک ده درنده و گیانله بهره سهیرانه لهسهر یهک کهلهکه بوون، دهو دهمهیدا دیتی ئهوا نهژدیهها یهک بهره لای وی دهخزئ. لاشه ویلاکه یهک بهو سهدان ددانه تیزهوه بۆ ههلهووشینی وی داپچهرا بوون. بهلام لاره خۆی له دهست نه دا و لهو دهمهیدا شمشیریکی گه یانده خالیگه یهک چهپی نهژدیهها و خوتین فیجقه ی کرد. نهژدهها ناره ته یهکی وای کیتشا ته وای مووی له شی برابمی له ههژمه تان راست بوونهوه. پالنهوانی مه چاوی نوقاندن که چاوی ههلهناوه شتیکی زۆر سهیری دیت. نه دیو و نهژدیهها و مار، نه ناگر و نه مهجهل. ته نیا بینهنگییهکی سامناک بالی بهسهر ته وای ئهوا ناوه دا کیتشایوو. ته نیا کانیایهک نه بی له قوولایی زهوییهوه ههلهقهولا. ههر لهو شوینه ی که ئاوی ئهو کانییه ی لئ ده بووه رووبار، لۆتکه یهکی لهسهر ئاوی رووباری چا و کرد. دیتی ئهوه پشتینهکه ی لهویدایه، بهقهله مبرزان بهره لای رووباره که چوو و خۆی ههلهدایه ناو لۆتکه که و دهستی درێژ کرد پشتینهکه ی راکیشیتتهوه، بهلام ئهو کارهش ههروا ناسان نه بوو، چهنگالیکی له شانان گیر بوو و له عهرزی را برده ئاسمانی. برابم سهری بلند کرد، جادووگه ری ههوت بالی ناسییهوه. لپوکی له عهردی و ئهوی دیکه ی له ئاسمانی بوون جادووگه ر برابمی برده بن ههوران.

برابم وای به بیردا هات:

«تازه ته ووا، چاره نووسی من ئه مه بوو.»

چاوی نوقاند و هه ناسه ی له خۆ بری، ههر چاوی لهوه بوو جادووگه ر لهو بهرزاییهوه ههلهداته خورئ. بهلام جادووگه ر ئهوی برده نیه ههروان و پیتی گوت:

«برابم! ئومیده وارم دایکت له پرسه ی مه رگت دانیشی و جلی رهشت بۆ له بهر کا. تۆ ههر پشتینه ی کوره که ی منت نه دزیوه و ههر ئهویشت نه کوشتوه: جگه له کوشتنی کوره کانی دیکه شم، تۆ ناگری ئیمهت کوژاندهوه و ئیمهت له ناو برد. له ئاسمانیت لئ دهگه رام و له عهردیم وه دهست کهوتی. ئیستاش تۆ لایکی ئازا و دلیری، ههلهزیره: یا پشتی من دهگری تا له قهیرانیکی گهوره رزگاریم دیت، یا لهو ئاسمانه بلندهوه ههلهدهدیرم.»

برابم پرسی:

«قهیران و تنگ و چهله مه ی تۆ چیه؟»

«من دیوی سپیم دوژمنه و نایه لئ به ئاسووده بی بژیم، ژبانی لئ تال کردووم، منیش هینه به توانا نیم دهروهستی وی بپم، بهلام دهزانم ئهوی به توانی ناگری ئیمه وه مپینت دهشتوانی دهرهستی ویش بیت. ئهگه ر ئهوی دیوه بۆ له ناو بهری ئهوا پشتینه که شمته دهدهمی و بۆ خۆشم دهته مه وه مالی خۆتان. دهنا به دهستی من له ناو دهچی.»

برابم گوتی:

«زۆر چاکه، رازیم. بهگژ دوژمنه که ی تۆشدا دهچم.»

جادووگه ر برابمی هاویشته سهر لابلانکی و له ههوران وهسهر کهوت و رووی له رۆژه لاتنی کرد. برابم نه بدهزانی چه ند فریون، باشه ئهو چووزانی! له پیره وهاگا هاتهوه که جادووگه ر گوتی:

«سهیر که برابم، دیوی سپی لهوییه. ئهوه خهریکه دهجوولئ.»

برابم ته ماشایهکی خوارتی کرد و له ترسان ناوکی کهوت. ئهوه ی دیتی دیو نه بوو، ههر راست کیتوکی سپی بوو و دهجوولا.

جادووگه ر ههر فری تا گهیشته قهراغ شاریکی. لهوی نیشتهوه و گوتی:

«دیوی سپی له بن ئهو کیتو ی ده ئهشکه و تیکیدا دهژی. دهتوانی لهوی بهرنگار بی.»

ئهوه ی گوت و بالی لیکدان و ههستایهوه. ئیواره داها ت و ههوا تاریک بوو - شهویکی تاریکی ئهنگوسته چاو - بهو شهوه بچته کوئ؟ لاره له ده رکه ی یهکه مین مالی دا که هاته پیتشی. پیره میتدیکی ریش چه رنگه رکه ی کردهوه. برابم گوتی:

«سلاوتان لئ بی. میوانی راده گرن؟»

پیره میتد بهروویهکی خۆشه وه وهلامی دایهوه:

«ئهو ماله ویران و کویر بیتتهوه ده رکی له سهر میوانی داخا و لئی نهکاتهوه. زۆر به خیرتی.»

پیره میتد ئهوی برده ژووری، له ژووری کوره جحیلنکی لئ بوو، له بهری ههستا و بهخیر هانتی کرد و فهرمو ی دانیشتنی لئ کرد. ههر سیکیان دانیشان، پیره میتد دهراره ی جئ و رئ و شوین و له کوپه بۆ کوئ دهچی له برابمی پرسیار کرد. برابمیش ئهوه ی بهسهری ههسووی بۆ گپراههوه، ته نیا هزی هانتی بۆ ئه م شارهی پین نهگوت. ههر پیره میتد دهپیرسی و برابم وهلامی ددایهوه. ئهو کوره جحیلنه ی لهویش دانیشتهبوو گوتی ههلهخستبوون و هه ناسه ی ههلهده کیشان.

برابم نهیتوانی لهوه زیاتر خۆی راگری و گوتی:

«من هه موو شتیکم بۆ گپراهه، ئهگه ر بفره مومن ده کرئ منیش لیتان بیرسم داخا ج غه میکی خهست و قورس و گرانتان ده دلیدایه واهم جۆره ئه م هه ناسه ساردانه ههلهده کیشان؟»

کوره جحیلنه دووباره هه ناسه یهکی دیکه ی ههلهکیشایهوه و گوتی:

«منیش ههر بهسه رهاتنی تۆم بهسهر هاتوه، بهلام که میتک جیاوازتر، ئهویش ئهویه که تۆ له من ئازا و دلیرتری.»

پیره میتد راست بۆوه و گوتی:

«بهراستی ئیه ههر دووکتان پیکه وه لهو وهخته دا گه بیشتنه یهک. ئیه خهریکی قسان بن و منیش دهچم شتیکم بۆ خواردنی ئیوارئ ناماده دهکهم.»

پیره میتد چوه ده ری، کوره جحیلنه جیتی خۆی خۆش کرد تا ئاسووده تر دانیشی و دهستی به گپراهه وه ی بهسه رهاته که ی خۆی کرد.

منیش وهک تۆ کوری بازرگاننکی دهوله مه ندم. له شوپنکی زۆر لیره وه دوور له دایک بووم. پاش چه ند سالنیکان خوا کچیکی دایه مامم که لیره دهژیا، ههر لهو ده میه وه ناویان لیک هینانین و بوینه

دۆست و دهزگيرانى يه كدى.

بابم منى نارده لاي زاناترين پياويكى ئەو ناوچە يە بۆ خويئندىن. ئەو پياوۋە ھەرچى دەيزانى پىتى گوتم و فىترى كردم و زانباريەكى بەرىن و ھەراوان و يەكجار زۆر بلاو فېر بووم. بەلام ئەو مامۆستايە منى لە ئافرەت بېزەوون و قېزەوون كرد. ھەمىشە پىتى دەگوتم و لە بن گوپى دەخويئندم كە ئن ترسنوك و ستەمكار و بى ئەمەك و فېلتباز و ھېچن. ئافرەت ھەرگىز چاوە پى چاكەيان لى ناكړئ. ھىندەى لەو بارە يەو ھەرس دام تا وام لى ھات باوەر بەو قىسانە بېنم و لەو پۆژەو بەدواو ھىندى زۆرم رق لە ھەمسو ئن و ئافرەتېك بۆ. ھەمىشە لىيان و دەوور دەكەوتەو و خۆم لى دوورە پەرتىز دەگرتن و بەھىچم دادەنان.

لەو دنيايەى كە بۆ ھىچ كەس تا سەر نىيە و رەوتەنى، ھىچ شتىك تا سەر وەك خۆى نامىنئتەو. بابم مرد. پېرەمىرەش ھەر ئەو ھى فېترى من دەكرد تا دەتوانم ھەر بخويئم و شەراب ھەلەدم. لەو زياتر ھىچى دىكەى فېتر نەكردم. چەندى داکم ھەولى دا فېترى بازگانىيەك يا پېشە يەكى دىكەم بكا، نەچو ھى گوتىم، دۆست و ئاوالەكانم منيان لار پى كرد، ھەر خەرىكى راباردن و گالتە و گەپ و بەزم و رەزم و گۆرانى و ساز و ئاواز و خواردنەو بويىن. بەو شىو يە وردە وردە تا ھەمسو پارە و پوول و سامانەكەم لە دەست چو و نەما، داکم لە داخان وەزگى دا، كە مامم ئەو ھەوالە ناخوشانەى منى پى گەپشت ھاتە لام. بەلام ھەرچەندى كرد و كړاند منى پى نەھاتەو سەر راستە رتېيە. مامۆستاكەشم لەبەر خۆى زياترى ھەول دەدا پىم بسەلمىتى كە دنيا ھىچە و لەو پىش ھىچتر و بى وەفا و ئەمەكتر ئافرەتە.

مامم وەبېرى ھىنمامەو كە من دەزگيرانى كچەكەى وىم. بەلام من ھەر سواری بەند و باو و بېرورا و بۆچوونى خۆم بووم.

مامم ھىچى بۆ لەگەل نەكرام، ناچار وازى لى ھىنام و بەجى ھىشتم، دواى چەند سالىك ھەر مىراتىكى مابووم دەگەل دۆست و ئاوالەكانم ئەو پىشمان لەناو برد و خواردمان. تا دەھات كەم كەمە دە نەدارى و نەبوونىيە گەپىشتم، تەنانەت نەبوونى نانىك، ھەمسووم لى و دەوور دەكەوتنەو و خۆيان لى دەشاردەمەو و دوورە پەرتىزيان لى دەكردم. دوايىن دەستە جلى بەرىشم فرۆشت و پارەكەم دا بەشەراب. تا مەست بووم ھەر خواردەمەو، كە شەو داھات رووم لە قەبرىستانى كرد، تا گۆرەكەى بابم وەبېنم و پىش ئەو ھى لەو دنياى دى پىك بگەينەو گەردەنى خۆمى پى نازاد كەم و بۆ تاھەتايە دەست لىك بەردەين. دواى ئەو ھى زۆر بەكول و دلەو پە بەدل گربانىكى گەرم گريام، خەنجەرم ھەلكىشا خۆم بكوژم، بەلام دەستىكى بەھىز و توند و تۆل لە پىشتەو ھى قولى گرتم. بەھەمسو ھىز و تواناى خۆم ھەولم دا خۆمى لە دەست دەرتېنم بەلام نەتوانى. تەماشايەكى دەروويەرى خۆم كرد تارمايى سىيەرېك ھاتە بەر چاوان.

دەستم بلند كرد دەستىكى لەوى بوەشىنم، ھەر ئەو ھەندەم ئاگا لى بوو زلە يەكەم وە پەنا گوپى كەوت و بەلادا ھاتم و بېھوش بووم، كە چاوم ھەلئىنا خۆم لە ژوروتىكدا دىتەو كە ئەو تە ئىستە ئەو لىنى دانىشتووين و ئەو پېرەمىرەم دىت كە بەسەرمدا لار بېۆ. پرىسم:

«ئەو من لە كوتىم و كى منى ھىناو تە ئىرە؟»

پېرەمىرە وەلامى دا يەو:

«ئەو مالى، مالى ئامۆزاکەى خۆتە و ھەر بۆ خوشى بوو تۆى ھىنا يە ئىرە.»

راست لەو دەمەيدا دەرگا كرا يەو. رەشپوشىك وە ژورور كەوت. ئەلبەتە ھەر يەكسەر ئەو رەشپوشەم

ناسىيەو. ئەو ھەر ھەمان رەشپوشە بوو كە لە سەر گۆرەكەى قولى گرتم.»

ئەو ژنە رەشپوشە بەچاپووكىيەكى پياوانەو ھاتە لامەو و لەسەر لا تەختىكى دانىشت و گوتى:

«ئەو ھى بزىنن كە من كچى مامتانم.»

ھەر لەگەل ئەو قىسانە خەنجەرەكەى لە دەست وەرگرتم و ھەلئىدا يە نىوەر پاستى ژوروى. لە پىر وەبېرم ھاتەو كە شەو كەى نىو گۆرستانى شەو پىكى مانگەشەو بوو و لە بەر رووناكى مانگى چاوم بەئەنگوستىلە يەكى ئەلماس كەوت و ئەو ئەنگوستىلە يەش دەو دەستەيدا بوو كە زلە يەكى لىندام. كچە مامەكەم كەمىك بىن دەنگ بوو و ئىنجا گوتى:

«كاتىك بابم، يانى مامى تۆ ھاتە لات و وىستى تۆ رازى بكا كە من بىنى - سەر پىچىت كرد و گوتت كە ھەمسو ئنى دنيا يە ستەمكار و شەرمىون و گىل و وىلن و سەرچاوى ھەمسو بەلە يەكن بۆ پىاوان. بابم بەرگەى ئەو قىسانەى نەگرت و لە خەفەتان وەزگى دا و مرد، تەنانەت ئافرەتېك لە ناو ژيانى پۆژانەى تۆدا نەبوو، ھەرچى دۆست و ئاشنا و پۆشانت بوون ھەمسو ھەر پىساو بوون. تۆش پىت و ابو ھەمسو يان ھەر وەك تۆ ئازا و دلېر و زرنگ و وشىبار و گىيان لەسەر دەستن و ئاوالى پۆژى تەنگانەن. كە ئەو ھى ئەنجامەكە يەتى. بزانه تۆيان دوو چارى چ پۆژە رەشپىيەكى نالە بار كرد.»

پىم خۆش بوو بىمە دلئو پە ئاوتىك و لە شەرمان بەعەردىدا بچمە خوارى. بەلام ئامۆزاکەم ئامازە يەكى پېرەمىردى كرد و گوتى:

«ئەو پېرەمىرە سەردەمانىك لەلەى باوكى ھەردووكمان بوو، منى بەبەر و باو ھى خۆ يەو گەورە كردو و بەو ئىستىناش من ئەوا ھەرچى مال و سامانم ھە يە ھەمسو دىتەمە ناو دەستى تۆ و تۆش پۆژانە لەگەل ئەم پېرەمىرە دەجىيە دووكانى و ئىوارانىش لەگەل وىدا پىكەو دىتەو مالى.»

من دەمەو پىچمە شارىكى دى و بەلام دلئىبا يە ھەمىشە چاوم ھەر لىتە و خۆ ئەگەر بىشەو پى دوو بارە بچىو ھە سەر ھەلس و كەوتەكەى جارانت، ئەو بەگىيانى بابى ھەردووكمان بستىك بەسەر يەو باز نادەم و نايەلم بىيە ھۆى ناوزاندانم و ھەر بەو دەستانەى پۆژىك لە پۆژان لە مردنىان رىگار كردى بۆ باپىرە گەورەت تەمىچ دەكەم و دەتتېرە لاي وان.»

ھەر لەگەل ئەو قىسانەيدا ھەستا و پۆيى. خەنجەرەكەى لەوى بەجى ھىشت، بەلام چ خەنجەرېك؟ بەلام خۆ قسەكانى وى لە خەنجەرېيان زياتر كار تى كردم. دواى چەند پۆژىكان ھاتەو سەرخۆ و لە تەواوى پۆژانى نەخوشىەشمدا ھەر وەك ئامۆزاکەم گوتىو پېرەمىرد ھەمسو پۆژى دەبىردەمە دوكانى و ئىوارانىش پىكەو دەھاتىنەو، شەوانىش ياد و بېرەو رەبەكانى سەردەمى زووى ژيانى دوور و درىزى خۆى بۆ دەگىرامەو.»

زۆرى نەبرد لاوتىكى ئازامان ھاتە لا لەگەلمان بژىتە. پېرەمىرد گوتى كە ئەو خوارزامە و راوچىيەكى زۆر بلىمەت و ئازا و چاپووكە. ئەو ھەمىشە لە گرد و تەپۆلكەكانى ماھوربا بەدواى نىچىراندا دەگەرا. كاتى كە دەھاتە شارى لەگەل مەى بەسەر دەبرد، منىش ئەو ھى لە كتېباندا فېر بېووم بەوانم دەگوتەو و پېرەمىرد و خوارزاکەم فېر دەكرد و ئەوانىش ئەزموون و بەسەرھاتەكانى ژيانى خۆيانيان بۆ دەگىرامەو.

ئىوارە يەكبان من و پېرەمىرد لە مالى دانىشتىووين دەمەتە قىمان بوو، دەرگە كەوتە سەر پىشتى، كچە مامەكەم دەنئو دروازەيدا ھەلتۆقى، ئەو ھىشتا ھەر رەشپوش بوو و پەچەشى گرتبۆ. زۆر بەرتبۆو

به خیرهاتنی ئامۆزاکه م کرد. ئه ویش به بهر ده مدا تپه پری و هات دانیش. دوایه رووی له پیره میتردهی کرد و گوتی:

«زۆر سوپاس مامه! ئیوه باوک و کچتان په روه رده کردن و ئه و ئیستاش خه ریکن ئامۆزاکه م دیننه سه ر رتیه.»

پیره میترد وه لآمی نه دایه وه، دوایه رووی له من کرد و گوتی:

«زۆر سوپاسی تۆش ده که م که گوترا یه لئێ ئه و مامه په وشته به رزه مانته کردوه. باشه، پیم بلتی بزانه، ئیستا بیر و رات به رامه به ر ژنان چۆنه؟ بیر و باوه رت ده رباره ی وان گۆراوه یان نا؟»

من زۆر تیکچوو و سوور هه لگه پام و گوتم: «ئیه پیتان سه ماندم که له ناو ژنانیش وه ک پیاوان چاک و خراپیان تیدا یه. ئه و به لگه به ش هینده راسته هه یچ پتیه ستیه کی به سه ماندنێ نییه. هه ر وه ک چۆن ژنیه کی وه ک تۆ چاک و پیاویکی وه ک من خراپیش هه یه.»

ئامۆزاکه م قاقایه کی کیشا و پیره میتردیش لاوکیکی خوئی له ستایشی مندا تی هه لکرد و به کچه ی گوت:

«چاکه! ئه گه ر پیت خوشه با زه ماوه ندیه کی بۆ ئامۆزاکه تان ساز که یه.»

کچه وه لآمی دایه وه:

«ئه و به ئیوه وه به نده، ئه گه ر ئیوه پیتان خوشه زه ماوه ندی بۆ ساز ده ن من هه میشه ئاماده م بۆ هه لپه رم.»

ئه و هه ستا و چوه ده رت و من به پیره میتردم گوت:

«به لآم من ده زگیرانه هه یه.»

«ئه و میتردی کرد...»

«چاکه، برایم ئیستا له بهر ئه و دی که تۆ ره وته نیت و ده بی به سه ستیه وه داستانه که ت به کورتی بۆ ده گتیه وه.»

لاوه دووباره هاته وه سه ر گتیه وه دی داستانه که ی:

«خانوه که ی مه خانویه کی گه ره بوو، نیوه ی هه ی ئیمه و نیوه که ی دیشی هه ی به کیکی دیکه بوو. رتیه که به بن په نجه ره ی ئه ولاتری خانوه که دا تی ده په ری. پیره میتردیش چه ند جارێکان به و رتیه دا هات و چوو بوو. رۆژیه کی کچیکم له و دیو په نجه ره پرا دیت. زۆر جوان بوو، هه ر ده تگوت کچی شای په ربیانه. کاتی که چاوم پت که وت له جیبی خۆم وشک بووم، ئه وه ش نه ک له بهر ئه و دی که له خوئی چاویته که وتنه که یه م بوو، نا، نه خیر، به لکه ئه و خوئییه م به لگه به کی دیکه ی هه بوو. کچه خه ریکی رتیکه ستنی په رده ی په نجه ره ی بوو. ئه نگوستیه له که ی ده ستی بریسکه ی ده دا، که ئه و ئه نگوستیه له ش زۆر به و دی که مامه که ی من ده چوو، کچه که ش بۆ خوئی هه ر هیندیک ده چۆه سه ر کچه مامه که ی من. باشه ئیستا پیت وایه کت بوو بۆ؟ زۆر به و خوشکه زایه ی پیره میتردیش ده چوو چه ندین شه وم له گه لدا به سه ر برده وه. کچه خیرا په رده که ی دادایه وه. ئاگام لئێ بوو پیره میتردیش رووی به لادا وه رگتیا.

له ویم پرسی:

«مامه ئه رت ئه و کچه کییه؟»

«دراوسیمان. بۆ؟ پیت خوشه بیبینی؟»

«زۆر زۆریش.»

پیره میترد سه رتیه کی ئه م لاو ئه و لای کرد تا دلنیایی که که س گوتی لیمان نییه، سه ری له بن گوتی نام و گوتی:

«ئه وه پیت ده لیم ته نانه ت یه ک قسه ش له گه ل ئه و کچه مامه یا خوارزایه ی من نه که ی. با ئه و نه یئیه هه ر له نیوان خۆمان بیت، من پیم خوشه تۆ له گه ل ئه و کچه زه ماوه ند بکه ی. زۆر کچی چاکه. به یانی به کیکی به دوای ئامۆزاکه تدا ده نیرم. با بیت و پتیه وه قسان بکه یه. هه رچه نده ئه و رازی نابیت و خوارزاکه ی منیش هه روه تر، به لآم تۆ هه ر له سه ر قسه ی خوئی ده بی و پت داده گری که:

«یا ئه و کچه یا هه یچ که سی دی.»

گوتم:

«زۆر چاکه، به لآم باشه بۆ ئامۆزاکه م و خوارزاکه ی تۆ به و کاره ی نارازین؟ چ په یوه ندیه کی به وانه وه یه؟»

پیره میترد وه لآمی دایه وه:

«ئه وه ش هه ر نه یئیه که بۆ خوئی.»

«چ نه یئیه ک، ناتوانی پیم بلتی؟»

وه لآمی داوه:

«نا، ئیستا نا.»

«ئه دی که نگت.»

«دوای ژن هینانیت.»

هه ر ئه و رۆژه پیره میترد به کیکی به دوای ئامۆزاکه مدا نارد. هه ر ئیواره ی ئه و رۆژه ش خوشکه زایه که ی هات و ده رباره ی زه ماوه نده که که وتنه قسان. ماوه یه کی زۆری له باره ی په سند کردنی ئه و زه ماوه نده وه رست. به لآم من هه یچ گوتیم نه دایه قسه کانی و قبوولیشم نه بوون.

رۆژی دوایی ئامۆزاکه ی منیش هات و تا نیوه شه وئ له و باره یه وه داوین. دیسانه وه هه ر به رده وام بووین تا وای لئ هات وه رزه بووم و توانام نه ما و گوتم:

«باشه خۆ من پیاوی ئیوه نیم و منیستان نه کرپوه، بین به ئاره زووی خوئی له جیاتی خۆم بریارانه بۆ ده رکه ن. لایم له وه نییه که من له ژبانی خۆمدا تووشی زۆر هه له و گوناها ن بووم، به لآم تۆ گوناھی گه وره تریش کردوون، وازت له ده زگیرانه که ت هیناوه و شووت کردووه.»

هه یچ وه لآمیکی ئه و قسانه ی نه بوون هه ستا پروا به لآم پیره میترد تپیه وه خوئی:

«پراوه سته. هه ر دووکتان دانیشنه وه. ئایا رتی قسانم هه یه، یه ک دوو قسان بکه م، یان نا؟ له بیرتان نه چی یا هه ر ئیستا هه ر دووکتان پتیکدین و یان هه تا ماوم جارێکی دیکه روو له م ده رک و بانه ی ناکه مه وه و پت له و ماله ی نانیمه وه.»

بهردی بن گومس ونه. جن نه ماوه لیبی نه گهریم و هیچ جن نه ماوه لیبی نه کهم. بهلام نیستاش وهک ونه ههر ونه.»

لاوژه تازه له سهرپوردهی بهسره هاته کانی ببهوه که پیره میترد بهخو و هیندیگ خواردن و خواردنهوه هاته ژوروی. ههر سیکیان له دهوری یهک دانشتق و نانی نیواریبیان خوارد و دوابی لیبی نووستن.

بۆ بهیانی برابم به کوره جحیلدهی گوت:

«من کاریکی دژوارم له پیشه، دهبی برۆم. نه گهر تا نیواریش نه هاتمه وه نهوه چاوه پریم مه به و من به مردوو و نه ماو دانج. نه گهر به ساغی هاتمه وه نهوه هینده لیره دهیم تا هاوسه رکهت بۆ ده دۆزمه وه و دهیده مه وه دهستت. ههر دواي نهو قسانه برابم و ده رکهوت. ماوه یهکی زۆر به ریه دا رۆبی تا گه بییه داویننی کیویکی. نهو چالهی جادوو گهر گوتیوی دیتیه وه. خوئی شوژ کرده وه و سه ری به سردا گرت و ته ماشای ناویتی کرد. دالانیکتی تیدا دیت که به لای چه پدا ده رۆبی. به دالان که پیدا که وه ری، تا له نه شکه و تیکیدا سه ری و ده رنا. ده نه شکه و ته که پیدا که چیکتی دیت به که زیبه کانی خوئی هه لواسراوه. پاژنه پییه کانیسی وهک به ده رزه کون کون کرابن خوینیان لی ده تکا. دلۆبه خوینه کانیسی ده تکانه وه نیو له گه نیکی زیروه که له بن نهو پییانه دا داندرا بون و له ویدا گومیلکهی ده کرد.

کیژه، برابمی دیت و گوتی:

«لاوه، و ده مهردی چابه و بیکه به خاتری جوانیه کهی خوئی لیره برۆ و به زه بییت به خوئدا بیته وه. نه گهر دیو بتیبینی خوینت له کاسهی دهکات و نیسکه کانت ورد و خاش دهکات و ده تهرای.»

بهلام برابم ته نانهت وهلامی یهک وشه ی نهوی نه دایه وه و له چاوه ریه هاتنه وهی دیوهیدا دانشت. له پر دار و دیوار وه له رزه هات، ژیر پییه کانی هه لته کین و وه له رزه و گرمه کهوت و دیو په پدا بو، ههر که چاوی به برابمی کهوت، مستی خری کردن و په لاماری برابمی دا. تا نیواریی به کتریان هینا و برد، جارنیک دیوه برابمی ده خست و جارنیک برابمی دیوه. بهلام هیچیان دهروهستی یه کتری نه ده هاتن. سه ره نجام برابم خوئی خری کرده وه و تینی ده خوئی کرد. ملی دیوهی گرت و به ره و پشته وهی بادا، ته کانیکی واشی پیدا دیوه خوئی رانه گرت و به ههر چوار په لان تهخت بوو. پیتش نهوهی هه ستیه وه برابم له گه نه زیره کهی جادوو گهر پیی گوتیو هه لیگرت و نهوهی تییدا بوو به سه ر و چاوی دیوهی دا کرد.

دیوه دهسته جی کویر بوو. برابم خوئی هاویشته سه ر سینگ و شمشیری ده رکیشا...

بهلام کت و پر دیوه ون بوو، برابم لاشه ی ژنه کهی خوئی له به رده می خویدا دیت! شمشیره کهی به دهسته وه له رزی. بهلام ههر لهو کاته پیدا له هه ورانه وه دهنگی جادوو گهری هاته گوتی که: «بیکوژه، دوو دل مه به، نه گهر تو نه یکوژی نهو ده تکوژی و پارچه پارچه ده کا.» برابم، چاوی نووقاند و نووکی شمشیره کهی له چاوی ژنه کهی را کرد و ملی په راند. که چاوی هه لنینان نهوجا زانی نهوه به راستی دیوه که یه. دوايه جادوو گهر که له ئاسمانیوه هاته وه خواری و چوه ده نه شکه وتی. له گه نیکی زۆر گه وردهی تاو دایه، پری کرد له خوینی دیوهی و به برابمی گوت:

«بگره، چهندی نهو خوینهی بیژینی هیندهی دهبی به زپر، تو دیوی سپیت کوشت، ههر چهنده نهو ده بویست هه لته خه له تینی و خوئی وهک هاوسه رکهت پیشان بدا. نهو که چهی هه لیشواسراوه نهوه ئاموزاکه ی هه مان کوره لاوژیه که تو شهوی له مالتی وان بووی و تا نیستاش ههر دلگرانی خه م و که سه ری ویه. نهوه دیوی سپی فراند بووی و هینا بوویه نیره.»

که دیتمان خه ریکه کار له کار بترازی و پیره میترد زۆر تووره یه هه ر دوو کمان دانشتینه وه و بی دهنگ بووین و هه ستمان له خو بری. پیره میترد بهو جوژه دریهی به قسه کانی دا:

«نهوه منم که پیم گوتوه نهو که چهی دراوسیمان بخوازی. ته نانهت چهنده جارنیکانیسم بهو شه قامه پیدا گتپراوه تا نهو که چهی بیینی.» دهو ده مه پیدا ئاموزاکه م ویستی شتیک بلتی، بهلام پیره میترد ههر له سه ر قسه کانی به رده وام بوو:

«راوهسته! نه گهر ته نانهت یهک وشهش به پیچه وانیهی قسه کانی من بکهن، نهوا ههر نیستا ده رۆم و نیزه به جی ده هیلیم.»

دوابی رووی له من کرد و گوتی:

«رۆله، نهوه بزانه که ههر نهو ئاموزایه ی تو، خوشکه زای منیشه و ههر نهوهش که تو به دوایدا ویلی و میتردیشی نه کردوه.»

ههر قسه کهی تهواو بوو پری دایه په چه کهی سه ر رووی که چه مامه کهم و تووری هه لدایه لایه کی. خانووه که له دوو لاهه ده رکهی هه بون، نهو که چه مامه ی من هه رگیز نه چوو بووه چ جیبیان و ههر لهو خانووه پیدا ژیا بوو و گه وره بسوو. ههر له گه ل خویمان بوو، جار جاره به ریه شوژی و هه ندی جارنیش به جلویه رگی پییاوانه وه و هه ندی جارنیش وهک راوچیبیان و خوشکه زای پیره میتردهی سه ری لی هه لده هینان و دههاته لامان. ههر بهو شیهویه پیکه وه زه ماوه ندمان ساز کرد و بووین به هاو به شی ژبانی به کتری. بهلام خویشیه که مان ته مهنی کورت بوو...»

بۆ، چی به سه رهات؟ نهدی نیستا تو نهو هاوسه رته له کوئییه؟»

لاوه وهلامی دایه وه:

«نیزیکه ی دوو مانگه دیار نییه. بهبی نهوهی هیچ شوینه وار و سه ر و سوړاغ و قولاغیکی هه بی وهک

برایم کچه‌ی هینایه‌وه ماله خویان. دوايه چوو له‌سه‌ر لابلانکی جادووگه‌ری دانیششت و له چاوترووکانیکدا گه‌بیه‌وه شار و به‌رده‌رکی مائی خویان. ئا لیره جادووگه‌ر پشتینده ئه‌فسووناوییه‌که‌ی ویدایه‌وه.

برایمی راسته‌قینه خوی ناشکرا کرد و برایمی دیکه - ده‌زگیرانه‌که‌ی - کاروباری دایه‌وه ده‌ستی و سه‌ره‌نجام پالنه‌وانه‌کانمان به‌ناره‌زروی خویان گه‌بیشتنه‌وه.

ئه‌حمه‌دی بازگانیش به‌کامی خوی گه‌بیه‌وه.

چل شه‌و و چل رۆژ له ته‌ققه‌ی ده‌هۆل و زورنایان دا.

ئای چ تاهه‌نگ و زهماوند و شایی و لوغان و خواردن و خواردنه‌وه‌به‌کی به‌تام و چیتو بو! بریا ئیوه‌ش له‌وی بان!

ئه‌میران

ئه‌فسانه‌ی گورجی

ده‌ دارستانیکی چر و پر و دووره‌ده‌ستدا، که دار و دره‌خته‌کانی لووتیان به‌سینگی ئاسمانه‌وه نابوو، کیتوکی تا بلتی بلند و سه‌رکه‌ش هه‌بوو، هیندیک به‌ولاه‌تری دارستانی راوچییه‌که هه‌بوو ناوی (داردۆلان) بوو. ئه‌و راوچییه زۆر جارانی خۆ ده‌ته‌له‌زگه‌ی داویششت و به‌دوای راوو شکاریدا ده‌چوه نیو قوولایی دارستانی. رۆژتیکیان له لایه‌کی کیتوپه‌را نووزه‌یه‌کی وه‌ک ده‌نگی ژناتی هاته به‌ر گوتی. سه‌ری بلند کرد و ده‌ کیتوه‌ی هه‌لروانی به‌لام نه‌یتوانی له‌به‌ر بلندیان دوندی کیتوه‌که‌ی ببینێ. چونکه دونه‌که هینده بلند و به‌رز بوو ده‌ هه‌وراندا ون بیوو. ویستی به‌و کیتوپه‌یدا هه‌لگه‌رێ، به‌لام چونکه هه‌ر هه‌مووی خه‌رند و هه‌لدیر و سووری ماهی بوو چه‌ندی کردی و کراندی نه‌یتوانی.

راوچییه هاته‌وه مائی، ژنه‌که‌ی چاوه‌رپتی بوو، چ ژنیک؟ به‌لا، تا بلتی به‌دفعه‌ر و گۆج و ئیفلیج. راوچی پتی راگه‌یانده که تیشووی سه‌به‌بیتی بو ئاماده‌ بکات و بو خۆشی چوه لای ئاسنگه‌ری و ژماره‌به‌کی چه‌کوچ و قه‌له‌م و سمۆره و سینگی ئاسن پێ پاسپاردن بوی دروست کا. بو سه‌به‌بیتی هه‌موو شت ئاماده‌بوو، توتیشووی له پشتی به‌ست و چه‌کوچ و بزمار و سینگ و قه‌له‌می تاودانی و کیتوه خۆ بگره هات. ده‌ستی به‌داکوتانی ئه‌و مێخانه کرد و یه‌ک به‌دوای یه‌کدا له سنگی کیتوه‌ی چه‌قاندن و وه‌ک پلێکانان پیتیان هه‌لارۆیی. کاتی گه‌بیه‌یه ترۆیکی کیتوه‌ی ته‌نانه‌ت سینگیکی چیه‌ پیتی نه‌مابوو و چه‌کوچه‌که‌ی ده‌ستیشی له‌وه‌ی ده‌رچوو بوو به‌کار بێته‌وه. ته‌ماشایه‌کی ئه‌و لاو لای خوی کرد و که‌لینتیکی له‌ سینگی کیتوپه‌یدا به‌دی کرد، چوه تیتی، هه‌ر رۆیی تا سه‌ری به‌ته‌شکه‌وتیکه‌وه نا و ده‌ ئه‌شکه‌وته‌که‌یدا ژنیک راکشابوو. ناوی دالی بوو، به‌لام چ ژنیک؟ هینده جوان، زۆر له ئاده‌میان به‌ولاه‌تر له جوانیه‌یه. قژیکی زه‌ردی زیرین سه‌ری داپۆشیبوو. هه‌ر که دالی داردۆلانی دی له یه‌که‌م سرنجه‌وه شه‌یدای یه‌کدی بوون. راوچییه له لای دایکوتا، هه‌رچه‌نده دالی پیتی خۆش نه‌بوو و نه‌یده‌ویست راوچی له‌وی له لای وی وه‌میتنی به‌لام ئه‌وین و دلداریه‌که‌ی بێ ده‌سه‌لاتیان کرد و ملی مانه‌وه‌ی راکیشا و ته‌سلیم بوو. بو سه‌به‌بیتی دالی زۆری هه‌ول دا راوچییه‌ی وادار به‌گه‌رانه‌وه‌ی بکا، به‌لام قه‌بوولی نه‌کرد و هه‌ر له‌وی مایه‌وه و نه‌چۆوه. سه‌رله‌نوێ به‌یانیه‌کی دی هه‌ر که‌وته‌وه سه‌ر هاندانی راوچییه‌ی تا بگه‌ریتنه‌وه ناو مال و منداڵه‌که‌ی:

«هه‌سته برۆوه! ئه‌تۆ ده‌زانی که ژنه‌که‌ت جادووگه‌ریکه‌ تایی نه‌بی. ئه‌و وا راهاتوه هه‌موو ئیواران جاریکت ببینی. ئه‌گه‌ر نه‌چیه‌وه چیدیت له‌سه‌ر راناوه‌ستی و به‌شوین پیتیه‌کانتدا وه‌دووت ده‌که‌وی و ئه‌وه‌دم هه‌ردوو کمان ده‌دۆزیتنه‌وه و له ناومان ده‌با.»

داردۆلان گوتی:

«نا، ژنی من شه‌له. ئه‌و زۆر به‌نا‌راحتی تا ده‌چیتنه‌ لایه‌کی هه‌وشی، چۆن ده‌توانی بپته ئیره، دلنبا به هه‌رگیز نایه.»

ژنی داردۆلانی زۆری سه‌ر له نه‌هاتنه‌وی وی سوور ما‌بوو. دوو رۆژان راهه‌ستا، به‌لام سه‌ری سییه‌ی

وهړې كهوت. توتيشووی له پشتمی بهست و بهجې پټی مېرډه كېدا رږیې تا گه بیبه داو پټی كیوه كې. به پلېكانه كاندا هه لگه را و بهره و تر ږېكي هه لكشا و چووه ده ته شكه و ته كیوه. دالی و مېرډه كې دیتن پټكه وه ده پر خه ی خه ویدان. ژنی راجیبه ی مقهسته زېرینه كې دالی دیته وه و چو له بنرا كه زبیه كانی دالی قووت كردن و پرچه كانی ده گه ل خږیدا بردن. دالی و دارډزلان راست بوونه وه، دالی سه ری بلند كرد دیتی سه ری په كجار زور سووكه، ده ستیكي به سه رېدا هینا زانی هیچی به سه ریه وه نه ماوه. هه ستا په دوا ی مه قهسته كه دا گه را، مقهسته ش له جیتی خوی نه ما یوو. ده زانی ته وه كاری كیبه، رووی له مېرډه كې كرد و گوتی:

«تو بوویه ما یه ی به ده ختی من. پټم گوتی كه ژنه كهت دهستی هه ده مانگاتن. ئیدی ئیستاش من هیتدم نه ماوه بو مردنی. به لام ئیمه مندالیکمان ده بی، ته و منداله ش ده بیته پالنه وانیک مه پرسه. جا باش گوی بدیه، هه رجیت پټی ده لیم و چ كاریكت راده سپریم هه مووی نه نجام ده. كه ته و منداله بوو سځ مانگانی له پټستی گای گره و با ده و یدا مینیتته وه جیتی ه كې گهرم و نهرمه و ده پیرایږی. دوا ی ته و سځ مانگه ش به یینه بیخه نیو لانكیكي و بیبه له قه راغ رووباری (نای نامان) به جیتی بیله و لیتی گه ری. به سه روه ختیوه هه هر دین و له وږی ده یشو و وسلی چله ی لی ده رده كهن. ته و كه سه ی هه لیشیده گریته وه ته و اوی هه موو ته و شتانه ی كوپه كه مان پټیو بسته تی فیتی ده كهن.»

راوچیه هه رچیه كې دالی پټی گوتسو هه مووی نه نجامدان. رټیوارنیكي زور به لای رووباری نای ناماندا رت ده بوون و به دیتنی ته و منداله ی ناو لانكی ده یانپرسی:

«ته دی داک و بابت، كتی ده تشوا و وسلی چله ت لی ده رده كا.»

منداله وه لامی ده دایه وه:

«من داک و بابی خوم نه دیون، بو یه ده بی فریشته یه ك بی و بمشوات و وسلی چله م لی ده ركا.»

به رټكه و ت فریشته یه ك له وږی تپه ری و هه مان پرسیا ری له منداله ی كرد، منداله كه هه هه مان وه لامی ته ویشی دایه وه كه به خه لكانی ديكه شی دابوه. فریشته كه سځ جارانې هه ته و پرسیا ره لی دوویات كرده وه و منداله ش هه سځ جاران هه هه مان وه لامی ته و دایه وه. ته و جا فریشته كه تاوی دایه و پاك و خاوتین شوستی و ناویشی لی نا ته میران، خه نجه رټكیشی بو ده پوزه وانه كې چه قاند و پټی گوت، له كاتې زور پټیوستدا نه بی به كاری نه هیتنی. فریشته هیندیکې نزا و ویرد و پارانه وه به سه ردا

خوتند و گوتی: «تازه هیچ هیتزیک ده روهستی تو نایه و كه سیشت پټی ناویرئ.» ته و جا به جیتی هیشت. به رده ست و پیاوه كانی نای نامان چوونه ناو هینانې، كه گه یه سه ر رووباری و ته و منداله ی ناو لانكیيان دیت له گه لی كه و تنه جه فه نگان.

ته میران تووره بوو و هه ر راست بووه و سه ری دوانی گرت و پټیكي دادان و گوزه كانی شكاندن و راوی نان و پیاوه كانی نای نامان بی گوزه و بی ناو چوونه وه هه هه موو شتیكيان بو نای نامان گټراپه وه. نای نامان زور ناراحه ت بوو و هه ر راست بووه و به ره و رووباری چوو. به لام هه ر كه چاوی به لانكوله كې كه و ت له خوشیان گوتی:

«ته وه به راستی ناوالیكي چاكي نوسیبی و به دری منه.»

لانكې به منداله ته تاو دایه و هینایه وه مالنې.

ژنی نای نامانیش هه ر خوشحال بوو: «ته و منداله ده توانې منداله كانم نوسیبی و به دری راژنیتت و بیشیان نویتن.»

رږزی یه كه م هه موو شتیك به چاكي رابرد. دووه رږز ژنی نای نامانی چو مانگایان بدو شې و نوسیبی و به دری هه ر دووك ده لانكې نان و به منداله كې گوت رابانژنیتت تا ده نوون و هه ر هه شه شی لی كرد، ته گه ر بیانگریه نی ته و ا تمبیتت ده كه م.

داكه كه زور نه رټیبسو كه ته میران دره وشه یه كې تیږی په یدا كرد، هه ر جاره ی له له شی به كټكیانی راده كرد و منداله كان زریكه یان لی هه لده ستا.

داكه كه یان زور تووره بوو و قیژاندي:

«وریا به، چاكت ناكا له منداله كان بی دنا بیسه وه چ خراپه ته و هت پټی ده كه م، من ته ناناه ت له ته میرانی كوپې دالیشم قبول نیبه به قسه م نه كا، جا چ جای تو؟»

ته میران له به ر خویه وه گوتی:

«ناگات له چیه، ته دی ته من ته میرانی كوپې دالی نیم كیم؟»

ژنی نای نامانې گوتی له و قسه ی بوو، مانگایه كانی به نیوه دو شراوی به جتی هیشتن و هه ر به غار هاته وه لای وی. ته میرانی ده نامیتزې نا و كه و ته ماچ كردنی. هینای به شیرې مانگای جوان جوانی شوشت و جوانترین جل و به رگی ده به ركد. له و ده میه وه ژنی نای نامانی ته و منداله ی وه ك منداله كانی خوی به خټو ده كرد، نای نامان و ژنه كې به وه زور دلخوش و خوشحال بوون كه منداله كانیان له گه ل برایه كې ناو ادا پټكه وه گوره ده بن.

هه ر سځ مندال گه وره بوون. هه ر وه ك پالنه وانی راسته قینه ته نومند و به هیتز و نازا و دلیر ده گز هه ر كه سیكي راجوویان، رږزه لاتی بان یان رږزاوایی هه موویان به ته ژنودا دیتان و به و رټیه یاندا ده نارده نوه كه لیوه ی هاتبوون. جارتیكي ته و اوی ته وانه ی زه بری وانیان دیبوون پټیان گوتن:

«ئپوه بو خوتان له سه ر ئیمه هه لده شه نگیتن؟ ته گه ر ئپوه به راستی نازان و هیچتان له ده ست دی بو ناچن توله له و كه سه بكه نه وه كه چاوی نای نامانی باوكتانی كویر كرده وه.»

هه ر سځ لاو كه ته مه یان بیست به ره و لای ژنی نای نامانی چوون و تكایان لی كرد:

«پیمان بلتی کئی چاوی ئای نامانی کویر کردوه.»

دایکه که راستی پین نه گوتن و هه لیخه له تاندن و گوتی:

«ئای ئامان خرویلکه (ئاوله) ی گرت و ههر به وهش کویر بوو، دهن سویندی ده خۆم له وهی زیاتر چیدی نه بووه.»

به لام دواى ماوه به ک خۆی پیترا نه گیرا و راستیه که ی چ بوو پیتی گوتن:

«ئای ئامان ماوه به کی زۆر دوژمنایه تی ئهو دپوهی کرد که سه رانه ی لئ ده ستاند. کاتی ئوسیبی و به دری له دایک بوون، دپوه هات و داواى به کیکی له و مندالانه به ناوی سه رانه وه کرد و گوتی: «ئه گهر قابیلیش نی مندالیکم ده بی، ئه وه له جیاتانی ده بی چاوی راسته تم بو دهریبینی و مده به یی.»

ئای ئامان توانای لیکدا برانی هه یچ به ک له منداله کانی نه بوو، بۆ به چاوی راستی خۆی دایه دپوهی. ههر که ئه میران و کورده کانی ئای ئامان گوێبان له و قسانه بوو راست بوونه وه و خۆیان بۆ شه ری دپوهی ئاماده کرد.

ئه وانه داوا یان له ئای ئامان کرد تا سه ر و تیروکه وایتیکی ئاسنیان بۆ به رادان دات. تیر و که وانیان وه رگرتنه وه و ده ستیان به تاقیکردنه ویتیان کردن که وانی ئه میرانی خۆی له به ره یز و بازوو و توانای وی رانه گرت و شکا. دوا به ئه میران سه منی ئاسن هینا و بر دیه لای ئاسنگه ریتکی تا بوی بکاته تیر و که وایتیکی وا به رگه ی قۆل و بازووی وی بگری. بۆ سه به نی ههر سه یکیان بۆ شه ری دپوهی وه ری که وتن. ههر رۆیشتن رۆیشتن تا له میترغوزاریکی لووتیان به لووتی دپوتیکه وه بوو که باغیکی جوانی سیوانی هه بوو، له بن دارسیوه کانی هه رمیگه له مه ر بوون و ده له وه ران.

دپوه ئه و سه لاوه ی دپتن و هاواری کرد:

«زۆر چاکه کورینه، ئیستا وه رن خۆتان تاقی که نه وه و هیز و توانای قۆل و بازووتان پیشاندن. بزانه که ستان ده توانی ته نانه ت سیوتکی له دارتکی به ردا ته وه و یان سیوتکی باو یته دارتکی.» ئوسیبی و به دری زۆریان هه ول دا به لام نه یان توانی ته نانه ت سیوتک چیه به ری ده نه وه. ئه میران تیری له که وان کیشا و تیر له که وان ده رچوو، تیکر ای سیوی لایه کی دارسیوتکی هه موو هه لوه رین و که ووتنه ئه ولای دیکه ی دارسیوه که ی.»

دپوه دیسان گوتی:

«لاوینه، هیز و توانای خۆتان تاقی که نه وه، ئه گهر ده توانن مه ریتکی له عه ردی بلتد که ن یان به کی بگرن و له عه ردی دن.»

ئوسیبی و به دری هه یچ کارتیکیان له و کارانه نه توانی ئه نجام دن، ئه میران که و ته ناو مه ری و په لی هه مووانی به که به که ده گرت و له عه ردپی ده دان. دپوه تووره بوو و ئوسیبی و به دری له باغیدا به جئ هیشتن و ئه میران که له نیبو مه ریدا بوو هه مووی وه پیش خۆدان بۆ مالی و له ژوو رپرا ده رکه ی له سه ر کلۆم دان.

دپوه چوار مه ری قه له وه ی بۆ شیتوان وه سه رنا. گوشته که ی بۆ خۆی ده خوارد و ئیسه که کانیسی بۆ خوشکه که ی خۆی که به زنجیران به دیواره به وه به ستبۆوه ده هاویشتن. دپوه دواى نانی شپوان گوتی:

«ئه وا ئه وشۆ تیر بووم، ئه میرانیس ده که مه قاوه لتی سه به نی و ده یخۆم.»

ئه وه ی گوت و نووست.

ئه میران خۆی گه یانده خوشکی دپوهی و داواى رینماییه ی لئ کرد تا کاری دپوهی به کسه ره کاته وه. خوشکی دپوهی گوتی:

«ته نیا ریتگی کوشتنی برابه که م شمشیره که ی خۆبه تی که ده هیزه رۆنی گرتوه. به لام شمشیره که وا ده رۆنی چه قبه وه و وا چۆته خوارئ پیم وانیه به ته نئ بتوانی ده ریکتشیه وه. به لام برابه که م پشتیندیتکی قایشی هه به، برۆ ئه وی بینه و سه ریتکی له شمشیره که ی خه و سه ره که ی دیشی وه من ده، تا به هه ردوو کمان تیی نووسین و بیه نینه ده ری. ئه وده م شمشیره ی دپنئ و له برابه که م نیزی که ده به وه، جا ئه و ده می ههر چی ده یکه ی بیکه، ته نیا نه که ی شمشیره که ی لئ راوه شینی و لئی ده ی، ته نیا شمشیره که ی له سه ر ملی راده گری و هه یچی دی، شمشیره بۆ خۆی ورده ورده له ملی ده چپته خوارئ و سه ری له له شی جودا ده کاته وه.»

خوشکی دپوهی زۆری تکا له ئه میرانی کرد که ههر که دپوهی کوشته ئه ویش ئازاد کا، ئه میران سویندی خوارد که ئازادی ده کات. ئینجا چوو پشتینده ی هینا و سه ریتکی له شمشیره ی به ست و سه ره که ی دیکه شی دایه ده ست خوشکی دپوهی و به هه ردوو کان ده پشتینده ی نووسان. شمشیره یان هینایه ده ری، به لام هینده به توندی وه عه ردی که وت دپوه له خه وئ راجله کی به لام باش بوو زوو خه وی لئ که و ته وه. ئه میران شمشیره ی تاو دایه و چوو له سه ر ملی دپوهی دانا. شمشیره سه ره به خۆ ده ستی به برینی کرد، ته نانه ت ئه میران ته کانیکیشی پین نه دا.

شمشیره که نیوه ی گه رده نی دپوهی دا بری بوو که وه ناگا هاته وه، که و ته په له قاژیه مه رگ به لام تازه له وه ی ده رچوو بوو. زۆری نه برد شمشیره سه ری دپوهی له له شی جودا کرده وه. به و جۆره ئه میران کاری دپوهی دیت.

خوشکی دپوهی له ئه میرانی پاراپه وه تا رزگاری کا. به لام ئه میران سوینده که ی له خۆی خست و ئه ویشی کوشته.

دوا به هه رچی دار و نه دار و سامانی دپوهی هه بوو هه مووی بوه ئی ئه میران و ئاواله کانی. ئه وانیس چه ندیان پین هه لگیرا هه لیان گرت و هینایان و ئه ویدیشیان به جئ هیشته و لیتیاندا رۆیشتن. ههر رۆیشتن و رۆیشتن تا گه بیسه دارستانیکی چر و پری دارکاژان، له ناوه راستی دارستانیدا کیتوتکی زۆر گه وره هه بوو که گوشتاپی دپوه زله له سه ر لووتکه ی ئه و کیتوه بلنده خوری ده رست. ته نیا قه باره ی چه رکه که ی به قه ده دره ختیکتی ته نومهندی گه وره ده بوو و قورساییه که شی هینده ی به رداشتیکی. ئه وهش ههر ئه و دپوه بوو که چاوی ئای ئامانی کویر کردبوو.

دپوه ئه میران و ئاواله کانی دپتن و به ده م هاواریوه گوتی:

«ئه های، ئه ری ئه وه ئه و میشوولانه چ ده که ن له وئ؟ ده ی خیرا بگه رینه وه، دهن گوشت و پیستان له ئیسکان داده مالم و ده تانخۆم.»

ئه میران نه راندی:

«ئه های، به ده سه سال، پیس و خه لیس، له سه رخۆ، واش نا، خۆ ئیستا نه تخواردوین.»

دپوه تووره بوو، خوری رستنی به جئ هیشته و داگه را. زۆریان به کتر هینا و برد، ئه میران سه تیری

هاویشتنه دپوهی، یهک له جیاتی خوئی و دووه‌که‌ی دیش له جیاتی ئوسیبی و به‌دری: دپوه هاته پیشتر، شه‌ویلاکه‌ی هه‌لپچرین و ئه‌میرانی هه‌للووشی. هه‌ر که ئه‌وی قووت دا به‌ره‌و مال بۆوه. ئوسیبی و به‌دری به‌ته‌نی مانه‌وه، کاتی که دپوه گه‌یبیه‌وه مالتی و خه‌ریکی چوونه ژوورئ بوو، ئوسیبی خوئی گه‌یاندئ و له پشت را کلکی گرت و بری. دپوه چوه ژوورئ و هه‌ر ده‌گه‌ل پیتی ده‌ دپوی مالتی نا و ده‌رکه داخرا. نازاریکی زۆر کوشنده ده‌ زگیدا ده‌ستی پت کرد.

«ئای دایه گیان! دلّم، ئه‌وه ئه‌و زگ ئیشه چیه گرتومه؟»

دپوه به‌ره‌ولای شپانی ده‌رکت چوو، زگی خوئی ده‌ شپانی ده‌رکت سوو، تا به‌لکه ئی تۆزنیکی نازار که‌متر بئ، به‌لام به‌بئ کلک نه‌یده‌توانی خوئی له‌سه‌ر پتیاان راگرت و هه‌ر هه‌لده‌ستا و ده‌که‌وته‌وه.

که‌ داکه‌ی دیتی ئه‌و هه‌موو نازاری هه‌یه پرسی:

«پۆله ئه‌وه چ بووه، ده‌بی ئه‌و نازارته ئی خواردنی ئه‌ورۆت نه‌بووی؟»

«ئای دایه! ئه‌ورۆ سئ میتشوولم هاتنه‌ سه‌ر رتیه و ئه‌میش یه‌کیکیانم قووت دا.»

«ئای قورم به‌سه‌ری! ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی قووتت دا کوری دالی بووی.»

ئوسیبی و به‌دری له‌ پشت په‌نجه‌ره‌پرا گوپیان له‌ ته‌واوی قسه‌کانی ئه‌و داک و کورده‌ی بوو که له‌گه‌ل یه‌کیان ده‌کردن. ئه‌وان به‌ده‌نگیکی زۆر به‌رز و بلنده‌وه به‌ئمه‌یرانیان گوت:

«ئمه‌یران، ئه‌میران...»

خه‌نجهریکت له‌ به‌ر پووژه‌وانی‌دایه،

خیراکه خیرا ده‌ربینه و گولشاپی پت هه‌لدره.»

ئمه‌یران گوتی له‌ ده‌نگی وان بوو و بیرى کرده‌وه:

«هه‌رگیز هه‌لی وام بۆ هه‌لناکه‌وتنه‌وه!»

خه‌نجه‌ری هه‌لکیشا و به‌ هه‌موو لایاندا ده‌ خالیگه‌ی دپوه‌ی گپرا.

دپو ناره‌ته‌ی لیدا:

«ناخ... کوره مه‌مکوژه، ئه‌گه‌ر هه‌زت لینه تا به‌هه‌لتنجیکی به‌ته‌نمه‌وه یان هه‌روا تفت که‌مه‌وه.»

«به‌د فه‌سه‌ال، پیسی خه‌لیسی هیچ و پووچ. نه‌ ده‌مه‌وئ یه‌کیکی وه‌ک تۆ نفم کاته‌وه و نه‌ بوونه‌وه‌ریکی وه‌ک تۆ بی نرخ به‌هه‌یتنه‌وه.»

دپوه گوتی:

«ده‌ چاکه! دوو په‌راسوانم بشکینه و ده‌وترا وه‌روه ده‌رئ.»

ئمه‌یران لایه‌کی خالیگه‌ی وی هه‌لدری و هاته‌وه ده‌رئ. به‌لام چاوتیکی کوپر ببوو. ئمه‌یران نه‌راندی:

«هه‌ر ئیستا چاوه‌که‌م بخه‌وه جیتی خوئی و چاکى که‌وه، ده‌نا نابه‌لم پت ده‌به‌ر پت نبی و پارچه پارچه ده‌که‌م.»

دپوه گوتی:

«که‌مه‌یکم له‌ جه‌رگی ره‌ش و جه‌رگی سپی لیکه‌وه و بیخه‌ سه‌ر ره‌شینه‌که‌ی. چاوت له‌ جارن تیزتر ده‌بیت.»

ئمه‌یران پارچه جه‌رگیکی گه‌وره‌ی له‌ ره‌شه جه‌رگ و پارچه‌یه‌کی گه‌وره‌تریشی له‌ سپیه جه‌رگی دپوه‌ی برین و هاویشتنیه سه‌ر گلینه‌ی چاوی. چاوه‌که له‌ جارن چاوت بۆوه. دپوه داوای له‌ ئمه‌یران کرد که خالیگه‌که‌ی بۆ بدروپته‌وه و ئه‌ویش پارچه ته‌ختیکی هیتنا و به‌قه‌ده‌ر جن برینه‌که‌ی لینی بریه‌وه و خسته‌یه سه‌ر جن برینه‌که‌ی^(۱). دوايه ئمه‌یران داوای له‌ دپوه‌که‌ی کرد که چاوه راسته‌که‌ی ئای ئامانی بۆ بپنینه‌وه و ببداته‌وه. دپوه نه‌یده‌ویست ئه‌و کاره‌ی بکا، به‌لام نه‌یتوانی داوایه‌که‌ی ئمه‌یرانی ره‌ت کاته‌وه. دپوه ئامازهی بۆ نیرگیکی کرد و گوتی:

«پرتسکه‌یه‌ک ده‌و نیرگه‌ی نراوه و له‌ ناو ئه‌و پرتسکه‌شدا پرتسکه‌یه‌کی دی هه‌یه. پرت بیه‌یتنه، ئه‌وه چاوه‌که‌ی ئای ئامانی ده‌ویدايه.»

ئمه‌یران چاوه‌که‌ی دپته‌وه و هه‌لگیرت. دپوه‌یان به‌جی هیشته و روویان له‌ مالتی کرده‌وه. که‌ گه‌یشتنه‌وه مالتی چاوی ئای ئامانیان له‌ جیتی خوئی دانایه‌وه و تاویک هه‌سه‌نه‌وه. زۆری نه‌برد ئمه‌یران بریاری دا به‌گژ یه‌کیکی دیکه‌شدا بچن، داوای له‌ ئای ئامان کرد ئوسیبی و به‌دری له‌ لای خوئی له‌ مالتی گلداته‌وه:

«کاتی کار ده‌گاته‌ قایه‌ی و خه‌ته‌ر په‌یدا ده‌بئ ئه‌وانه ده‌بنه‌ مایه‌ی سه‌ر ئیشه بۆ من.»

ئوسیبی و به‌دری که‌ گوتیان له‌و قسه‌نه‌ بوو له‌ ئمه‌یرانی پارانه‌وه که به‌ته‌نی له‌ مالتی‌یان به‌جی نه‌هیتن. ئه‌وان به‌ئمه‌یرانیان گوت که به‌بئ وی هه‌لناکه‌ن و ناتوانن بژین.

ئمه‌یران ناچار بوو ئه‌وانی ره‌گه‌ل خۆدا. هه‌ر سئ برا پیکه‌وه سه‌رگه‌ردان بوون و رتیاان ون کرد تا له‌ جیه‌کی تووشی سئ دپوان بوون، دپوه‌کان پتیاان گوتن:

«ئیه‌ وه‌ختیکی ده‌توانن به‌خۆتان بلین پاله‌وان که ده‌ستتان بگاته‌ کچی که‌ک لوتس شا، زۆر له‌ کوره‌ جیتل و لاوژانبش له‌و رتیه‌یدا کۆشان به‌لام هیچیان به‌هیچ نه‌کرد.»

ئمه‌یران جی و پتی که‌ک لوتس شا و جیتی ئه‌و کچه‌ی ویان پرسی. دپوه‌کان پتیاان پتیااندان و گوتیان:

«شا، کچه‌که‌ی له‌ نیتو قولله‌یه‌کی به‌زنجیر به‌ستراوه و به‌ئاسمانیه‌وه هه‌لواسیه‌وه.»

به‌لئ پاله‌وانه‌کانمان دپوه‌کانیان به‌جی هیشته و روویان له‌ ولاتی که‌ک لوتس شای کرد. رۆیشته رۆیشته تا گه‌یشتنه سه‌ر ده‌ریایه‌کی. ده‌ریایه‌کی پان و پۆر و بئ سه‌ر وین و بی که‌نار، هیچ رتیه‌کی تیرا‌رۆینتی نه‌بوو. نا لیره‌ بوو که‌ تووشی ژنی دپوه‌ی بوون و ئمه‌یران رتی په‌رینه‌وه‌ی ده‌ریایه‌ی لئ پرسی. ژنی دپوه‌ی گوتی:

«هیچ رتیه‌کی په‌رینه‌وئ نییه، ته‌نها ئه‌وه نه‌بئ که‌ ئه‌و له‌گه‌ل خۆباندا به‌رن.»

ئمه‌یران به‌وه‌ی قایل بوو که‌ ژنی دپوه‌ی له‌گه‌ل خوئی به‌رئ.

دپوه هیتای بسکیکی خوئی بری و به‌سه‌ر ده‌ریایه‌یدا راهیشه و کردیه پرد. له‌ پتیشدا ئوسیبی و به‌دری و دوايه‌ش ئمه‌یران به‌سه‌ریدا په‌رینه‌وه ئه‌وبه‌ری. ئینجا دوا‌ی وان ژنی دپوه‌ی هات بپه‌رته‌وه، به‌لام

(۱) ده‌ ئه‌فساناندا هاتوه‌ ئه‌گه‌ر لا که‌له‌کیکی دپوان ته‌خته و دار نه‌بایه‌ دنیا کاول ده‌بوو. که‌ رۆژ ده‌گیرئ ئه‌وه دپو رۆژی قووت ده‌دا. به‌لام تینی خۆرکه‌ ئه‌و ته‌خته‌یه ده‌سووتینئ و سه‌رله‌نوئ له‌وترا خۆیمان پت پتیاان ده‌داته‌وه و دپته‌وه ده‌رئ. -وه‌رگتیر-

هیشتا نه گه یشتبوه نیوهی که ئه میران شمشیرتیکی له پرده کهی دا و ژنی دیوهی که و ته نیو نیرینهی ناوی ده ریا به و تقووم بوو و خنکا. ئه مه دووهمین جار بوو که ئه میران سوئندی لی بکه وی.

هر سێ برا ساوه به کی زۆر به ده شتیدا رویشتن، له دهشتی گه یشتنه پیاویکی که ناوی ئه ندره رۆب بوو. ئه ندره رۆب هینده زل و زه به لاج و ته نومه ند بوو هه ژده جووت گاجووت ئه و گالیسکه یان راده کیشا که ئه و له سه ر راکشابوو. ئه ندره رۆبیان ده برده گوڕستانێ زینده به چالی که ن. ئه گه ر چاوه رپیان کردبا تا ده مری ئه و به هیج که س نه ده نیژرا و نه ده برایه گوڕستانێ و هر له و گوړه ی ده مایه وه. پیتیه کی له گالیسکه یرا هاتبوه خواری و وه ک گاسنی خه تیکی قوولتی له زه و ده دا. ئه گه ر چی هه شاماتیکی زۆریشی له دوو ده رۆبی به لام که س توانای ئه و ده ی نه بوو پیتیه که ی باوئته وه سه ر گالیسکه که، که ئه میران ئه و ده ی دیت هر به که وانه که ی پیتیه که ی هاویشته وه سه ر گالیسکه که. ئه ندره رۆب سه ری سوپما:

«ئوه کیتیه هینده به هیزه وا به ئاسانی پیتیه که ی هاویشته وه سه ر گالیسکه که؟»

ئه میرانیان پێ پێشان دا، ئه ندره رۆب دهستی درێژ کرد، ئه میران ترسا و گوتی:

«له وانه یه به هه موو هیزێ خۆی دهستم بگوشی و ئه و ده م دهستم ورد و خاش ده بی.»

له جیاتی دهستی خۆی تاته به ردیکی ده دهستی نا، ئه ندره رۆب وای ده نیو دهستی خۆیدا گوشی ناوی لی هیتا.

ئه ندره رۆب دووباره دهستی بۆ لای ئه میران راداشته وه. ئه و جار به یان دهستی خۆی ده ناو دهستی نا. ئه ندره رۆب تکای له ئه میران کرد که چاوه دپیری کوړه که ی بکا و ناگای لیتی بێ و ههروهک برایه کی خۆی دهستی به سه ریدا بیتی. ئه میران سوئندی خوارد.

ئه ندره رۆب به ره و گوړستان به رپوه بوون کوړه که شی که و ته دووی ئه میران. ساوه به کی زۆر رویشتن، ئه میران خه و ی هات. سه ری کرده و و خه و ی لی که و ت، که ئه و ده پرخه ی خه و یدا بوو کوړی ئه ندره رۆبی به دهستی به تال چوو دوو شووری گه و ره ی به نیتچیر گرتن و به قه دی ده ختی که وه ی به سته وه.

ئه میران بیدار بۆوه و پرسی ئه وانه ی چۆن گرتوون؟ که ئه میران بیستی کوړی ئه ندره رۆبی و به بی چه ک و به دهستی به تال ئه و دوو شووری گرتوون له دلدا زۆری پێ ناخۆش بوو و به بیریدا هات:

«ئوه ئیستا به و مندالییه ئه و ده ی له دهست بێ بێ گومان ئه و گه و ره بێ له ناوم ده با.»

ئه میران بریاری دا کوړی ئه ندره رۆبی بکوژی و بریاره که ی خۆشی به جی هیتا. ئه و سه یبه مین جار بوو

که ئه میران سوئندی له خۆی خست و شه رتی خۆی شکاند. لاشه ی کوړه یان ده چالیتی نا و به ره و لای کچی که ک لۆتس شای وه ری که و تن، کاتیکی زۆر به رپوه بوون تا سه ر نه جام گه یشتنه قوولله به کی که کچی که ک لۆتس شای تیدا ده ژیا.

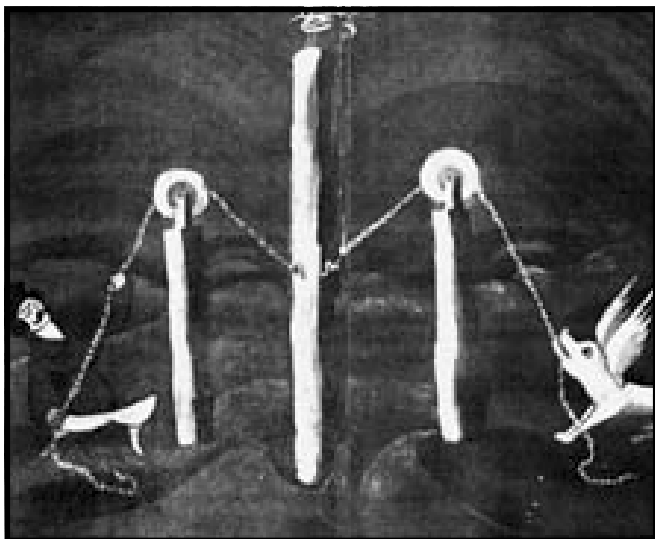
ئه میران به ئوسیبی گوت:

«پرو خۆت هه لده و بزانه ده توانی ئه و زنجیره ی بگری و به خه نجه ره که ت هه لپیری.»

ئوسیبی چوو خۆی تی هه لاویشته به لام ته نانه ت ده ستیشی نه گه یشتنه زنجیره که، به دریش هه روه تر، دوايه ئه میران خۆی تی هه لکرد و زنجیره که ی گرت. خه نجه رتیکی وای گه یانده زنجیره که ی که قوولله که له هه واهه که و ته سه ر عه ردی. ئه میران و کتۆ هه ر له یه که م سه ر نه جوه وه شه یدا ی یه گدی بوون. که ک لۆتس شای باوکی کتۆی ئه و هه وانه ی بیست و به هه رچی هیز و سوپا و له شکر به وه هه یه چوار ده وری قوولله ی دا و ئابلقه ی دا. سه ر بازه کان له سێ لاهه ریزبان به ست. ئه میران ده سه رو چاوی سه ر بازه کان راما، به لام هیچانی لی خۆش نه هاتن. ده ئوسیبیه وه ی راخوړی به ر نه گاریان بێ. ئوسیبی چاوه و کانه په لاماری دان. یه که مین هیلتی به رگری سه ر بازه کانی شکاند و له که ک لۆتس شای نیزیکی بۆوه. شا گوړزتیکی کوشنده ی وای گه یانده ئوسیبی هه ر وتی که و ت و مرد. دوا ی و ی به دری هاته پیتیش، هیلتی دووه می به رگری سه ر بازانی شکاند، به لام هیشتا ما بووی بگاته که ک لۆتس شای که گوړزتیکی وای وئ که و ت له گه ل عه ردی ته خت بوو.

ئه میران ناراحت بوو و بریاری دا خۆی له گه ل که ک لۆتس شادا ده سته و یه خه بێ. کتۆ به ئه میرانی گوت:

«بام تاشه به ردیکی گه و ره ی له سه ر سه ریه و ئه و به رده ش به زنجیرتیکی زپ به له شیه وه به ستراره. لیتی نیزیکی به وه و هه و ل ده زنجیره که به سینی. ئه گه ر زنجیره که په سا سه ری به پیتشندا دئ و گه رده ملی

دەردەكەوئ. ئەوجا دەتوانى خەنجەرەكەت ھەلئكىشى و مىلى ھەلئېرى و سەرى لە لەشى جودا كەپەوہ. لەوہ زياتر ھېچ رېئەكى دى نېيە بتوانى بايى پى بكوژى.»

ئەوہى ئەو كچە بەئەميرانى گوتبوو، ھەمووى لە سېنگ و مېشكى خۇيدا ھەلگرتن و بەرەو پېش خۇى پانا و كەوتە نېو سەربازانەوہ و ئەوہى لە دەستى ئوسىبى و بەدرى پزگاربان بېو ھەمووى كوشتا و ئەوجا كەوتە سەر سەر و سۇراغى كەك لۇتس شاي. شا گورزىكى واشى گەيانە ئەميرانى بەچوكىدا ھېتا. بەلام دەستوبرد خەنجەرى ھەلئكىشا و زنجيرەكەى مىلى كەك لۇتس شاي ھەلئېرى. تاشە بەردەكە سەرى كەك لۇتس شاي نەوى كرد و گەردە مىلى و دەدەركەوت. ئەميران خۇى ھەلئداپە پېشى و خەنجەرى بەملى شايدا ھېتا و گۇشاوگۇشى سەرىپى. دواپە گەراپەوہ لاي قوللەكەى كتۇى. بەكجار زۇر غەمى لە دەستدانى ئوسىبى و بەدرى بوو.

«بە بى وان ناچمەوہ مالى، ئەگەر بەبى وان بچمەوہ چ وەلامىكى ئەو پېرە بابەيان بەدەمەوہ.»

كتۇ پىرسى:

«ئايا دەتوانى لاشەكانيان لە نېو ئەو ھەموو لاشانەدا بناسپەوہ؟»

ئەميران وەلامى داپەوہ:

«بەلئى، ئوسىبى نېشانەى خۇرى دە ئەنگوستىلەكەداپە و بەدرىش نېشانەى مانگى دە ئەنگوستىلەكەداپە.»

ئەميران و كتۇ چوونە نېو لاشەكان و بەدواى دۇزىنەوہى لاشەى ئوسىبى و بەدرى داكەوتنە گەرانئ. دېتبانەوہ. كتۇ چو دەسزۆكەپەكى ھېتا و بەسەر و دەم و چاوى ئوسىبى و بەدرىدا ھەلئكىشا و ھەردووكيان زىندوو بوونەوہ. ئەميران ھەم بەھاوسەرى كتۇز و ھەم بەزىندووېى چوونەوہى ئوسىبى و بەدرى بۇ مالى زۇر خۇشحال و شاد و شەنگول بوو. ھەر چى سامانى كەك لۇتس شاش بوو ھەموويان ھېتا و بەرەو مالى خۇيان بوونەوہ.

گەيشتنەوہ ئاي ئامان.

ئاي ئامان بەدېتنى ئەميران و كورەكانى كە بەسەرکەوتوويى دېنەوہ زۇر خۇشحال بوو. بەلام ئەميران بەئاي ئامانى گوت كە لەمەودوا و جارىكى دى ئوسىبى و بەدرى بۇ ھېچ جىيەكى دى لەگەل خۇيدا نابات. چونكە ئەوان پالەوان نەبوون و ەك و بېيان پى نەدەكرا.

دواى ئەوہ ئەميران ھەر بەتەنئ و دەدەردەكەوت و لە شەر و ھەرا و پىكداھاتانائىشدا كەس نەبوو شانى لە شانى بدات و بەرامبەرى راوہستى. ھەموو دوژمنەكانى خۇى لە ناو بردن. لە تەواوى دنياپەدا تەنيا سى دېو و سى بەراز و سى دار بەروو ھەبوون كە ئەو دەروەستيان نەبەت. ئەميران تەنانەت سى جارانى سوتىند لئ كەوتبوو و زۇر كارى نالەبارى دېكەشى كردبوون.

بۇيە ئەميران بەسزاي خۇى گەبىشت و بە زنجيرەكەپەوہ بوو كە بەسېنگىكى ئاسنى درېژ و پتەو تا ناخى زەوى رۇچوو و قايم كرابو لەگەل تازىبەكى راوئ كە ناوى كۇرشا بوو و كارە كىتوبىەكى زۇرى راوكردبوون بەستراپوونەوہ.

ئەميران و كۇرشا ھەمىشە ئەو زنجيرەيان راكەيشا تا ئەو سېنگە لە زەوى ھەلئكىشەوہ و رزگاربان بى. راست دەو دەمەپدا كە سېنگى زنجيرەكە ھەلئەكشا و خەرىك بوو لە زەوى بېتە دەرى، بالئدەپەك

دەھاتە سەر سېنگەكە و لە سەر وى دەنېشستەوہ. ئەميران لە پېستى خۇى دەھاتە دەرى و بەزنجيرەكەى دەپوہخراندە ئەو بالئدەپە و زنجيرە و سەرى سېنگەكەى دەكەوت و سەرلەنوئ بالئدەكە ھەلئدەفېپەوہ و سېنگەكەش وەك جاربان ھەتا بن دەسكان بەناخى زەويدا دەچۆوہ خوارئ. سالىھى سالان ئەو كارەبان ھەروہا بەردەوام دەكردەوہ.

كۇرشا گوجىلەى دالئىك بوو. ھەموو سالى مېيەى ئەو دالە كە ناوى ئورىى بوو لە نېو ھېلانەكەپدا (وەرەق)^(۲) يىكى دەبوو. كە چاوى پى دەكەوت چەنگى لئ دەدا و دەچووہ تاقى ئاسمانئ و لەوترا (وەرەق) ەى بەردەداپەوہ تا كەس نەتوانئ بەزىندووېى پەى پى بەرئ و بەختىوى كا. راوچىپەك ئەو كۇرشاىەى كە ئىستا دەگەل ئەميرانى دە زنجيرەداپە، دەدۇزىتەوہ و دەبىاتەوہ مالى و بەختىوى دەكا و نايەلئ بتوئى. بالئى دالەى لئ دەپوئىن و ھېندەش لەش سووك دەپى ھەر بەدوو بازان چ بزە كىتوبىەكى لە بەر چىگان دەرناچئ. كە ئەو بەراستى نەنگى و شەرمەزارىپەكى گەورە بوو. لە تۆلەى ئەو ھەموو كارە كىتوبىە بەستەزىمانانە، كۇرشا دەگەل ئەميراندا بەو سزايە گەبىشتن. سوانى شىعەرىكى بۇ كۇرشا دانابو، كە لاواندەوہى راوچىپەكە بوو بۇ سەگە ون بووہكەى:

كۇرشا، كۇرشاى خۇم،

كۇرشاى بزىبوو، كۇرشا.

تۆم نېوہ شەوئ لئ ون بووى.

ھەر راست نېوہ شەو!

ئاي لە خۇم، چ خاكىپك بەسەرى خۇمدا كەم ئەگەر خوانەكا بازرگانىك بتبا، بازرگانىك؟

ئاي لە خۇم، ئەگەر بەدخوويەك تۆ لە من بدزئ چ بكم.

دەم و گوئى كۇرشا وەك زىن، زىن.

چاوەكانى كۇرشا، چاوەكانى وەك مانگە شەون مانگە شەو.

وەرېنى كۇرشا دەتگوت ھەورە تىشقەپە،

پەنجەكانى دەستى كۇرشا ھەر دەتگوت پانايى جئ خەرمانىن

بازى كۇرشا- بەئەندازەى كىلگەپەك بوو

خواردنى كۇرشا، خواردنەكەى!

نانى گەرم و نەرم و تازە.

ئاي لە خۇم، چ بكم ئىستا ئەگەر وردە نانى پاشماوہت بەدەنئ، وردە نانى پاشماوہ!

خواردنەوہى كۇرشا، خواردنەوہكەى...

شەرابى شىرن و تازەپە.

ئاي لە خۇم ئەگەر ئىستا ئاوى راوہستاو و بۇگەنېوت بەدەنئ.

چارپايى كۇرشا، چارپاكەى-

(۲) وەرەق: بەو گىانلەبەرە دەگوتئ، كە لە ئەجماعى جووت بوونى سەگىك و تازىبەكدا پەيا دەپئ، جا نە سەگە و نە تازى. بەو پەيدەپە دەگوتئ (وەرەق). -وەرگىتپ-

لَيْفَه و پەتۆی نەرمە .

ئای لە خۆم، ئەگەر ئیستا لە سەر تەراشانت بنوێن. لە سەر تەراشی زیر!

کۆرشا. کۆرشای خۆم،

لەسەررا شێری

لەبەررا قەرەقاوڵ

لە وشکانیە دەلێنی قارەمانی

لە دەریایەدا کەشتی ماندوو نەناس!

کۆرشا، کۆرشای خۆم

لە پرسەیی تۆدا دەگریم، هەر دەگریم.

غەمێکی زۆر گەورەم دە دەلێ دایە، غەم.

ئیستا ئەو سالیکی، سالیکی رەبەق.

کچی بازرگانی و هەوت برا

ئەفسانەیی ئازەری

سەردەمانیکی زۆر زوو بازرگانێکی زۆر دەولەمەند هەبوو ناوی خواجە ئەبوتالیب بوو. ئەو بازرگانه ژنیکی بەناوی پەریزاد و کچیکی بەناوی نیگارەو هەبوون. خواجە زۆری دڵ بەمال و مندالەکەیی خۆی خۆش بوو، ئەو دەمەیی ناچار دەبوو بۆ بازرگانیه بچیتە ئیبرە و ئەوئ هەولێ دەدا هەرچی زووتره بگەریتەوه چونکه زۆری دڵ بەژن و کچەکەیهوه بوو.

رۆژێکی نەگبەتی رووی تێ کردن و پەریزاد خان نەخۆش بوو و زۆری پێ نەچوو مرد. بازرگان زۆر دلتەنگ بوو لە تاو ژنەکەیی ماوهیهکی زۆری هەر بەگریه و نالە و هەناسەیی ساردەوه بەسەر برد. خواجە ئەبوتالیب لە دواي مردنی ژنەکەیی نەیدەتوانی وەک جارێ بچیتە سەفەرێ و نیگاری جوان و شۆخی بەتەنێ لە مالتی بەجێ بێتی، کەسیش نەبوو چاوه‌دێری کچ و مالتەکەیی بۆ بکات، بۆیه تا دەهات کار و کاسبیه‌کەیی روو لە خرابی بوو. خواجە ئەبوتالیب چی لە دەست دەهات و دەیتوانی چی بکا؟ زۆری بێر کردنەوه، تا سەرەنجام هاتە سەر ئەوهی ژنی بێنیتەوه. چونکه چ چاره‌یه‌کی دیکەیی نەبوو. کچە بازرگانێکی دەولەمەندی بەناویانگی خواست کە ناوی گولناز بوو، سێ شەو و سێ رۆژان شایێ گەرا و دەهۆڵ و زورنا لیدرا و ئەو شۆخەیان بۆ خواجەیی گواستەوه.

بازرگان گولنازی ژنی هینایه بەر مالتی و پیتی گوت:

«ئاگاداری کە نیگاری کچم لە خۆم خۆشتر دەوی، دەبێ تۆش وەک کچی خۆتی تەماشای کە.»

گولناز وەلامی دایه‌وه:

«لەوهی دلتیا بن. کە نیگار کچی ئیوهیه کچی منیشه.»

سال هاتن و تێپه‌رین. نیگار بووه پازده سالان. هینده جوان و شۆخ و شەنگ بوو لە تەواوی شاریدا دەنگی دابۆوه و باس هەر باسی جوانی و زبهرکی ئەو بوو. خوازیننی زۆری دەهاتن، یه‌ک له‌وانه‌ش شوانکاره‌یه‌کی جحیلە بوو ناوی مراد بوو. ئەو مراده هیندهی نیگار خۆش دەویست نە خواردنی مابوو نە خەو، سەرەنجام دەردی دلتی خۆی بۆ داکێ هەل‌بشت و داکه‌ش سەربورده‌کەیی بۆ بابی مرادی گێرایه‌وه، کە بابی مرادی لە ئەوینێ کورەکەیی بەکچی بازرگانی دەولەمەند ئاگادار بوو، پیتی گوت:

«کورەکەم، بەخۆرایێ خۆت هەلمەخەله‌تینە، بازرگان هەرگیز کچی ناداته لاویکی هەژاری وەک تۆ. وا چاترە ئەو خەیاڵه‌ی لە سەرت دەرکەیی.»

مراد بەبێستنی ئەو قسانه‌ تێر گریا. بابی زگی پیتی سووتا. کە زانی هەر ناچاریشه‌ چوهه‌ خوازیننییه‌ کچی بازرگانی. کە خواجە ئەبوتالیب لە مەبه‌سته‌کەیی بابی مرادی حالی بوو، هەر لیتی راست بۆوه و لە مالتە خۆی وەدەر نا. بابی مرادی لە ریتی گەیانندی ئەو هەواله‌ بەکورەکەیی، بەجی دەهیلین و شتیکتان دەبارەیی ژنی خواجە ئەبوتالیب -گولناز- هوه بۆ باس دەرکەین.

گولناز ناوینه‌یه‌کی هه‌بوو وه‌ک ئاده‌میان دده‌وا. ئه‌و هه‌موو رۆژێ جارێکی ده‌گه‌ل ئه‌و ناوینه‌یه‌ی ده‌که‌وته قسان. خۆی ده‌رازانده‌وه و به‌خۆی هه‌لا‌ده‌گوت. جارێکیان دوا‌ی خۆ له‌ ته‌ل دانێ، چوه‌و به‌رده‌می ناوینه‌که‌ی و پرسێ:

«پێم خۆشه‌ بزانه‌م داخوا له‌و دونیایه‌یه‌دا که‌س له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ناوینه‌ وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«به‌لێ هه‌یه‌.»

گولناز به‌تورپه‌بیبه‌وه قیژاندی:

«کێ؟»

و ناوینه‌ گوتی:

«نیگار، نیگاری شوخ و شه‌نگ.»

گولناز به‌و قسه‌ زۆر تێک‌چوو و ئارامی لێ هه‌ل‌گیرا. ماوه‌یه‌کی زۆر بیری کرده‌وه چ بکا؟ سه‌ره‌نجام بۆ ئه‌وه‌ی خۆی تا‌که جوانی دنیا‌یه‌ بێن بریاری دا نیگاری جوان بکوژیت. گولناز ئه‌وینداریکی هه‌بوو هه‌رچی پیتی راسپارد‌پایه‌ ته‌نیا ئاماژه‌یه‌کی ئه‌وه‌ی به‌س بوو خۆی ده‌ ئاوری هاوێ و ئه‌وه‌ی نا‌کرێ بیکا. رۆژێکی که‌ خوا‌جه ئه‌بو‌تالیب بۆ کاری بازرگانیه‌ چوه‌و سه‌فه‌ریکی دوور، گولناز ئه‌و کورده‌ی بانگ کرد و پیتی گوت:

«نیگاری به‌ره‌ نێو دارستانیکی دوور و بیکوژه. دوا‌یه‌ش جله‌ خونی‌ئاویه‌کانیم بۆ بینه‌وه ئێره‌.»

کورده‌ی شه‌یدا نه‌پرسی داخوا بۆ ئه‌و کاره‌ی بکات و کچی بازرگانی بۆ بکوژێ. ئه‌وه‌نده‌ نه‌بێ گوتی:

«تۆ شتیکی ده‌رخوارد ده‌ با بیهۆش بێ، ئه‌و ده‌می بۆ خۆم ده‌زانم چ ده‌که‌م.»

ئێواره‌ داها‌ت، کاتی نان خواردنی شیوان، گولناز ده‌رمان خه‌وی بۆ نیگاری ده‌ چێشته‌ی کرد. هه‌ر که‌ خواردنه‌که‌ی چوه‌و دیوی زگی به‌لادا هات و خه‌وی لێ که‌وت. دوا‌یه‌ دل‌خوازه‌که‌ی گولنازی هات و نیگاری ده‌ پارچه‌ کلیمه‌کیه‌وه پێچا و به‌شانی دادا و دارستان خۆت بگره‌ و هات. که‌ گه‌یبیه‌ دارستانی کلیمه‌ی لێ کرده‌وه و ویستی سه‌ری کچه‌ی ببری، هه‌ر که‌ چاوی به‌و جوانیه‌یه‌ ئه‌و دم و چاوه‌ خه‌و‌الووه‌ی که‌وت له‌ دلێ خۆیدا گوتی:

«باشه‌ ئه‌من ئه‌و کچه‌ بێ گونا‌هه‌ بۆ بکوژم؟ هه‌ر لێره‌ی به‌جێ ده‌هێلم و ده‌رۆم. دل‌نیام درنده‌ و گورگ هه‌ر ده‌بخۆن.»

نیگاری له‌سه‌ر عه‌ردی به‌جێ هێشت و کلیمه‌که‌ی به‌سه‌ردا هه‌ل‌کێشایه‌وه. دوا‌یه‌ چوه‌ که‌ رویشکیکی ر‌او کرد و خۆینه‌که‌ی له‌ کراسه‌که‌ی نیگاری هه‌لسوو و بر‌دیوه‌وه. له‌ پتی گه‌رانه‌وتی بۆ شاری لایدا‌یه‌ لای گولنازی، کراسه‌ خونی‌ئاویه‌که‌ی دا‌یه‌ ده‌ستی و گوتی که‌ کاره‌که‌ی ئه‌نجام دا. گولنازی لێره‌ به‌جێ ده‌هێلێن که‌ پیتی وایه‌ جوانترین ئافه‌رتی سه‌ر ئه‌و دنیا‌یه‌یه‌ و ده‌چینه‌وه سه‌ر و سو‌راغی نیگاره‌ جوانی.

نیگار سێ شه‌و و سێ رۆژان هه‌ر نوستبوو. سه‌ره‌نجام ئێواره‌ی رۆژی سێبهم که‌ وه‌ نا‌گا هات خۆی له‌ دارستانیکی چر و پر و تاریک و ترسان‌کدا دیته‌وه. نیگار زوو تینگه‌یی که‌ زردا‌که‌که‌ی له‌ به‌ر ئیره‌بیان

ئه‌و کاره‌ی کرده‌وه. کچه‌ ماوه‌یه‌ک گر‌یا و فرمیستی زۆری هه‌له‌واندن. به‌لام گر‌بان چاره‌ی وی نه‌ده‌کرد. تۆزێک ها‌ته‌وه سه‌رخۆ، چاوی خۆی سپینه‌وه، هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌ل‌کێشان نه‌فرینی له‌ چاره‌نووسی خۆی کرد و به‌ناو دارستانی‌دا که‌وته ر‌ئ. هه‌ر رۆژی رۆژی تا گه‌یبیه‌ کیتیکی قووتی زۆر بل‌ند. له‌ ده‌ور و به‌ری خۆی روانی چه‌ند خانووه‌یه‌کی له‌ داوینی کتبه‌که‌وه دی‌تن. کچه‌ برسی و تینوو و شه‌که‌ت و ماندوو بوو، بیری کرده‌وه:

«ئێره‌ ئه‌و لا چه‌یه‌ ته‌نیا جیتی دیوانه‌. ده‌چمه‌ ده‌و خانووه‌یه‌وه، با دیو بمخۆن، چیبیه‌ خۆ هه‌ر نه‌بێ له‌ هه‌موو ئیش و ئازار و ژان و ژوار و په‌نجهم ر‌زگار ده‌بێ.»

نیگار به‌ره‌و خانووه‌که‌ چوو. له‌ پر چاوی به‌سه‌گیکی گه‌وره‌ و ترسان‌ک که‌وت که‌ له‌ به‌ر ده‌رکێن وه‌رکه‌وتبوو، کچه‌ زۆر ترسا به‌لام سه‌گه‌که‌ خۆی تی نه‌گه‌یاند. هه‌ر هینده‌ لێی ها‌ته‌ پێش‌ی خۆی له‌ لاق و له‌ته‌ری هه‌لسوێ، کچه‌ ئاهیتیکی ها‌ته‌وه به‌رئ و چوه‌و ژووری و سه‌ری ده‌ هه‌موو ژووره‌کان هه‌ل‌کرد و که‌وته ئیشان. ژووره‌کانی ما‌لین و خاوتینی کردنه‌وه. دوا‌یه‌ مه‌جه‌له‌ پلاویکی گه‌وره‌ی لێنا، که‌ پێگه‌یی دانیش‌ته‌ه‌تا تیر بوو خواردی، ئه‌ویدی‌شی له‌ سه‌ر ئاوریتیکی کز دانا، تا سارد نه‌بیته‌وه.

خۆز له‌ کتبان ئاوا بوو و شه‌و داها‌ت. له‌ پر کچه‌ گوتی له‌ ده‌نگی سمی ئه‌سپان بوو. چوو خۆی په‌نادا و چاوه‌رێ ما. زۆر نه‌چوو حه‌وت پاله‌وانی وه‌ک رۆسته‌می زال ها‌ته‌ ژووری. پاله‌وانه‌کان هه‌ر هه‌موویان پیا‌ی چاک بوون و به‌حه‌وت برا ناسرابوون. له‌به‌ر بی‌دادی و زۆر و زۆرداری هه‌لاتیوون و ها‌تسوونه‌ ئه‌و داوینه‌ی کیتی بیستوون. دوندی ئه‌و چیا‌یه‌ هه‌میشه‌ هه‌ر به‌فر بوو. برایه‌کان له‌و ده‌ور و به‌ره‌یان روانی. دیتیان ژووره‌کان هه‌موو پاک و خاوتین و ر‌تیکو‌پینک و رازا‌ویه‌ و پلا‌وی ئاماده‌ ئه‌وه‌ له‌ سه‌ر ئاگر‌یه‌. به‌سه‌ر سامبیه‌وه لیکتر رامان، ده‌بێ ئه‌وه‌ چ بێ؟ خۆ له‌ ترسی ئه‌و سه‌گه‌ دره‌ی وان، بالنده‌ ناویری بیته‌ ژووری. دوا‌ی ئه‌وه‌ی هه‌ر حه‌وت برا نانیا‌ن خوارد، برا گه‌وره‌ گوتی:

«با تا به‌بانی ر‌اوه‌ستین، هه‌ر ده‌زانین چیبیه‌.»

به‌ درێژایی شه‌وی نه‌نووس‌تن و سه‌به‌ینی زووش لێیاندا وه‌ده‌ر که‌وتن، هه‌ر که‌ ئه‌وان رۆیش‌تن نیگار له‌ په‌نایه‌ ها‌ته‌ ده‌رئ و جێ و بانی شه‌ویی هه‌ل‌گرتن و ژووره‌کانی ما‌لینه‌وه و مه‌جه‌لیکی دیکه‌ پلا‌وی وه‌سه‌ر نا. بۆ خۆی نه‌ختیکی خوارد و ئه‌وی دیشی له‌سه‌ر ئاگر‌ی کز هێشته‌وه تا سارد نه‌بیته‌وه.

ئێواره‌ی ئه‌و رۆژه‌ش هه‌ر حه‌وت برا ها‌ته‌وه‌ ما‌لێ. هه‌ر وه‌ک رۆژی پێش‌تر ژووره‌کان ما‌ل‌درا‌بوون و چیش‌ت لێنرابۆوه‌ و له‌ سه‌ر ئاگر‌ی بوو. رۆژی سێبهمه‌یش هه‌روا ر‌ابرد.

برا گه‌وره‌که‌یان گوتی:

«براینه‌! یه‌کیک لێره‌یه‌. که‌ تێمه‌ وه‌ده‌ر ده‌که‌وین ئه‌و ئیشه‌کانی ما‌لێ ده‌کا و چیش‌تی لێنده‌نی و که‌ ئێمه‌ش دینه‌وه‌ ئه‌و خۆی ده‌شاریته‌وه‌.»

برایه‌کان به‌ده‌نگیکی به‌رز گوتیان:

«ئاوالی خۆشه‌ویست! خۆتمان لێ ئاشکرا که‌. ئه‌گه‌ر پیره‌مێردی ئه‌وه‌ باوکمانی. ئه‌گه‌ر لای برامانی،

ئه‌گه‌ر پیریژنی داکمانی و ئه‌گه‌ر کچیشی ئه‌وه‌ خوشکمانی.»

که‌ نیگار ئه‌و قسانه‌ی بیست له‌ په‌نایه‌ ها‌ته‌ ده‌رئ. ها‌ته‌ لایانه‌وه‌ و هه‌موو به‌سه‌رها‌ته‌کانی ژبانی خۆی بۆ گێژانه‌وه‌.

برایه‌کان هموو هاواریان کرد:

«خواتوی بۆ ئیمه ناردوو. ئیمه خوشکمان نییبه. ئیستا ئه‌وه تۆ خوشکی مه‌ی. ئیمه وه‌ک چاری خۆمانت ده‌پاریزین و ناگامان لیت ده‌بێ. هه‌ر له‌ سه‌ر چاوانت داده‌نێین، ئه‌و چاویان شل بوو ئه‌ویدی.»
نیگار یه‌کجار زۆر شاد بوو له‌ خۆشیان سوور هه‌لگه‌را و دلێشی وه‌ک گولێ گه‌شایه‌وه.
له‌و رۆژه‌ به‌داوه‌ هه‌مسو رۆژێ ئه‌و سه‌وت برایه‌ ده‌چوونه‌ ده‌رێ و ئه‌و له‌ ماله‌ی ده‌مایه‌وه، ماله‌که‌ی رێک ده‌خست و چیشتیسی لێده‌نا. ئیستا که‌ نیگار له‌گه‌ڵ برایه‌کانیدا به‌خۆشی و شادییه‌وه‌ ده‌ژین. لێره‌یان به‌جێ ده‌هێلین و ده‌چینه‌وه‌ سه‌ر و سو‌راغی خواجه‌ ئه‌بوتالیب و ژنه‌ ئیروه‌بیه‌که‌ی -گولناز-.

خواجه‌ ئه‌بوتالیب نیگاری کچی یه‌کجار زۆر خۆش ده‌ویست. که‌ له‌ سه‌فه‌ری هاته‌وه، یه‌که‌م شتییک له‌ گولنازی پرسى ئه‌وه‌ بوو:

«ئه‌دی نیگار که‌م کوا؟»

گولناز گریانی هینایه‌ خۆی و به‌ده‌م نووکه‌ نووک و هه‌نیسکانه‌وه‌ گوتی:

«که‌که‌مان بۆ گه‌رانێ چوو بووه‌ نێو بیستانی شووتیان و له‌وێ کاره‌ساتیکی ترسناکی به‌سه‌ر هات. گورگیک پری ده‌دات و ده‌یخوا. ئه‌وه‌ش جله‌ خوتناویه‌کانیه‌تی.»

خواجه‌ ئه‌بوتالیب زۆر به‌کوڵ گریا. ماوه‌یه‌کی زۆر ده‌ینالاند و به‌سه‌ری خۆی داده‌دا. هه‌مسو بازرگانی شاری هاتنه‌ لای و که‌وتنه‌ دلدا نه‌وتی:

«خواجه‌ ئه‌بوتالیب! ئه‌و گریان و هات و هاوار و داد و برۆ و له‌ خۆدانه‌ که‌که‌ت نایه‌نیتته‌وه.»

به‌لام ئه‌و هه‌رچه‌ندی ده‌کرد نه‌یده‌توانی نیگار شۆخه‌که‌ی له‌ دل ده‌رکا و له‌ بیس خۆی به‌ریتته‌وه. له‌و رۆژه‌وه‌ که‌ ئه‌و هه‌واله‌ ترسناکه‌ی مه‌رگی که‌که‌ی بیستبوو هه‌مسو شه‌وێ ده‌خه‌وینیدا ده‌دیت.

به‌لام گولنازی خواجه‌ ئه‌بوتالیبی که‌ پیتی و ابو له‌ دنیا یه‌دا که‌س له‌وی جوانتر نییبه، رۆژ له‌ رۆژێ و جار له‌ جارێ دلشاد و خۆشحالتتر بوو و هه‌مسو ده‌می هه‌ر ده‌تریا یه‌وه. رۆژ تا ئیوارێ له‌ به‌ر ده‌می ئاوینه‌ ئه‌فسووناوییه‌که‌ی راده‌وستا و له‌ خۆی راده‌ما.

رۆژیکی گولناز له‌ به‌ر ئاوینه‌ی به‌جوانیه‌که‌ی خۆی هه‌لده‌گوت. له‌ ئاوینه‌که‌ی پرسى:

«ده‌مه‌وێ بزانه‌ داخوا له‌و دنیا یه‌دا که‌س له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«به‌لێ هه‌یه.»

گولناز به‌رق و کینه‌وه‌ پرسى:

«کینیه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«خوشکی سه‌وت برایان که‌ له‌ داوینێ کیتی بیستووندا ده‌ژێ.»

گولناز له‌ خه‌فهان خه‌ریک بوو شیت بێ، هه‌مسو به‌رده‌ست و خزمه‌تکاره‌کانی خپ کردنه‌وه‌ و گوتی:

«له‌ داوینێ کیتی بیستووندا خوشکی سه‌وت برایانی لێیه. کێ ئاماده‌یه‌ و بچێ بیکوژێ؟»

هیچ یه‌ک له‌ خزمه‌تکاره‌کان ئاماده‌ی چوون و کوشتنی خوشکی سه‌وت برایان نه‌بوون.

ته‌نیا سه‌رخزمه‌تکار نه‌بێ، ئیکلامی کیشا و گوتی:

«خانم! دوو خزمه‌تکارم ره‌گه‌ل خه‌ن ئه‌من ده‌چم ده‌یکوژم.»

گولناز گوتی:

«برۆ، ئه‌گه‌ر سه‌رکه‌وتی ئه‌وا پاداشیکی چاکت ده‌ده‌م.»

سه‌رخزمه‌تکار ده‌گه‌ڵ دووی ده‌دی به‌ره‌و کیتی بیستوون وه‌رێ که‌وتن.

چهند رۆژیکان به‌رپه‌وه‌ بوون تا سه‌ره‌نجام گه‌یشتنه‌ کیتیکی بلند که‌ ئه‌گه‌ر له‌سه‌ر لووتکه‌ی ده‌ست درێژ که‌ی ده‌ستت ده‌گاته‌ ئه‌ستێران. گه‌یشتنه‌ به‌ر ده‌رکه‌ی ماله‌ی خوشکی سه‌وت برایان. به‌لام سه‌گه‌که‌ ئامانی نه‌دان و نه‌یه‌یششت پێ ده‌دیوی ژوورێ نین. ماوه‌یه‌کی زۆر له‌و ده‌وره‌یه‌ی سه‌ورانه‌وه‌ تا تووشی ده‌رویشیک بوون. سه‌رخزمه‌تکار زۆر خۆشحال بوو و پرسى:

«ئه‌رێ مام ده‌رویش کێ ده‌وماله‌یدا ده‌ژێ؟»

ده‌رویش وه‌لامی دایه‌وه:

«سه‌وت برا و خوشکیک.»

«باشه‌ ده‌کرێ بچیه‌ ژوورێ؟»

ده‌رویش وه‌لامی داوه:

«نه‌ک هه‌ر تۆ ته‌نانه‌ت ئه‌ژدیه‌ها و دیویش له‌به‌ر ئه‌و سه‌گه‌ی ناتوانن بچنه‌ ژوورێ، چونکه‌ ده‌یانگه‌رێ و پارچه‌ پارچه‌یان ده‌کا.»

دیسان سه‌رخزمه‌تکار پرسیه‌وه:

«ناوی خوشکی ئه‌و سه‌وت برایانه‌ چیه‌؟»

ده‌رویش وه‌لامی داوه:

«ئه‌و که‌چه‌ ناوی ژێبا جوانه‌!»

سه‌رخزمه‌تکار ماوه‌یه‌کی زۆر له‌و ناوه‌یدا خۆی دانوساند، به‌لام سه‌گه‌که‌ نه‌ک هه‌ر نه‌یه‌یششت بچیتته‌ ژوورێ، ته‌نانه‌ت پتی لای ده‌رکیشی نه‌دایه، لیتی نزیک بچیتته‌وه.

که‌ سه‌رخزمه‌تکار ناومید بوو به‌ناچاری گه‌رایه‌وه‌ و ئه‌وه‌ی له‌ ده‌رویشی بیستبوو هه‌مسو بۆ ژنی ئه‌ریابی گێپرایه‌وه.

گولناز دواى بیستنی ئه‌و به‌سه‌رهاتانه‌ی سه‌رخزمه‌تکاری، دلنیا بوو که‌ ئه‌و که‌چه‌ هه‌ر -نیگار- ی زپ که‌چه‌که‌ی خۆیه‌تی. زۆری رق له‌و کوره‌ ئه‌وینداره‌ی خۆی و سه‌رخزمه‌تکاره‌ی هه‌ستا که‌ کاره‌که‌ی بۆ ئه‌نجام نه‌داوه‌ و سه‌رخزمه‌تکاریش هه‌والی نه‌بوونی پتی چوونه‌ ژووریتی دابوو. ده‌و ده‌مه‌یدا که‌ ده‌ قه‌زه‌ سه‌ری سه‌رخزمه‌تکاری ده‌نوسا قیژاندی:

«سوینده‌ و خواردومه‌، رێبه‌کی بۆ کوشتنی ئه‌و چه‌تیه‌ی نه‌بینیه‌وه‌، ئه‌من ئه‌تۆ به‌ده‌ستی خۆم پارچه‌

پارچه‌ ده‌که‌م.»

خزمه‌تکاره‌ به‌ترس و له‌رزوه‌ گوتی:

له ناو دهرکټی هه لټو ته کا، ده بقرو سکاند و چاوه رټی برابه کان بوو بیته وه.

ټیورټی که ههوا تاریک بوو، برابه کان هاتنه وه، دیتیان سه گه که یان به پیره وه نایه و بی جووله له ناو دهرکټی هه لټو ته کاوه و زور به نارچه ته وه نوزه نور زیه تی. برابه کان دلته نگ بوون.

برا گه وره گوتی:

«ده بی خوشکه که مان شتیکی به سهر نه هاتی؟»

هه موو به خټیری رایانکرده ژووری، خوشکه که یان دیت که له ناوه راستی ژووری پاکشاه و ههستی نایه و هه ناسه ی لټ براره. سیټویکی له دهستی دایه و پیریټیټیکی پارچه پارچه کراویشی له ته نیشټیټیوه یه. هه زوو تیگه یشتن که نهو کاری پیریټیټیبه و بویش سه گه که ای دریوه و ونجی ونجری کردوه.

سیټوه که یان له دهستی خوشکه که یان دهرټناو هاویشټیانه به رده می سه گه که. به لام نهو سیټوه که ی نه خوارد. دوايه سیټوه که یان هاویشټه به رده می گیانله به رټیکی دی، هه که سیټوه که ی خوارد مرد، ټیستا دلټیا بوون که سیټوه که ژه هراوی بوو. برابه کان لاشه ی پیریټنه یان برده سهرانگوټلکټی و لهوټی ده چالټیکیان هاویشټ و شاردیانه وه، له سهر لووتکه ی کټیوی بیستونیش گزټیکی یه کجار شایسته یان له به رده به نرخه کانی نهو کټیوه بو هه لټنا و لاشه ی خوشکه که یان ده سندوقیټیکی زهردی زهغه رانییدا بهو گزټه سپارد و لهوټیان دانا. هه موو رزټیک بهو کټیوی هه لټه گه ران و په رده یان له رووی خوشکه که یان لاده دا و تیر و پری به سهردا ده گریان و تاوټیکی چاکی تیراده مان و نهو جا نارامگا که یان به جټی ده هیسته وه.

ټیستا نهوان له پرسه ی خوشکه خوښه ویسته که یاندا به جټی ده هیټلټین و ده چینه وه په یسه ری خاتو گولټازی.

«بانو سه لامهت بی! نه من پیریټیټیکی جادو و گهر دهناسم، رهنکه نهو سه ری لهو کارانه دهرجټی و بتوانی بیغه و تټی.»

گولټاز پټی له زهوی دان و فهرمانی دا:

«هه ټیستا خټیرا که بهو نهو پیریټنه م بو بیته ټیره.»

سه رخزه تکار هه خټیرا وه دهرکهوت و بی راوهستان چوو له گه لټ پیریټیټی هاته وه. گولټاز فهرمانی دا پیریټن زباتر بیته پیشی و گوتی:

«له داوټی کټیوی بیستونټ خوشکی ههوت برایانی لټیبه و لهوټی دهوټی. نه گهر بتوانی بوټ له ناو بهری زټی و زه به رټیکی زورت ده ده می.»

جادو و گهر گوتی:

«جاری تو له پیشدا پیټم بلټی بزانه نهو که چه کاریکی ناشایسته و خرابی کردوه؟ نهو دهه م دهچم ده بیبینه وه و ده یکوټم.»

گولټاز به دهه م گریانټیوه وه لاهمی داوه:

«نهو له من جوانتره، هه زم لټیبه له دنیا به دا کهس له من جوانتر نه بی. جا تو بیکوټه نهو دهه م هه رچیبه کت بوټ له دنیا به ده تده ده می.»

پیریټیټی جادو و گهر و چاوچنوټ که ههچ شتیکی له خوټنټشتن و کاره سات به سهر خه لټکیدا هیټان بی خوښتر نه بوو گوتی:

«زور چا که! من دهچم و که چه ی ده کوټم.»

چاکی به دهری لټکرد به لادا و رووی له کټیوی بیستون کرد.

شهو و رزټی دانه به ری تا که بیبه کټیوی بیستون. پیریټن گه بیبه مالتی خوشکی ههوت برایان و ویستی له دهرکټی دا به لام سه گه که بواری نه دا و زور به قه و ده وه ری. هه په هه پی سه گه که ی نیگاری له مالتی هیټا دهری. که پیریټیټی جادو و گهری دیت بیری کرده وه:

«برابه کان له مالټ نین و نه منیش به ته نیټم. هه ر چا که بانگی ده که مه ژووری و بو خوټمان سهر پټیکه وه ده نیټین. هه ر چا که بو ناو ده نگیبه.»

ټیدی هه ر که که دهستی پیریټیټی گرت بیبانه ژووری سه گی تاین هار بوو، وهک پارانه وټی خوټی له لاق و له ته ری نیگاری هه لټه سو ی تا پیریټنټ نه بانه ژووری. به لام که چه گوتی نه دایه و تټنه گه بی. سه گه ی چغ کرد و پیریټنه ی برده ژووری. له په نایه ک دانیشټن و پیریټن سهر گوزده شته یه کی خوښی بو که چه گټر ایه وه و دوايه سیټویکی دایه و گوتی:

«که چه جوان! نهو سه سیټوی به هه شتیټیبه، بیخو.»

که نیگار سیټوه که ی له پیریټنټ و هه رگرت و ویستی بیخوا، سه گه که چند جاریټکان هاته وه و خوټی به ده ست و پټی دادان به لام که چه هه ر تټنه گه بی. هه ر که گه باندیبه ده می و قه پالټیکی چکوټه ی لټدا، به لادا هات و مرد. هه ر لهو ده مه یدا سه گه نامبازی پیریټنټ بوو و دایهاتی و پارچه پارچه ی کرد و چوو

گولناز ماوه‌یه‌کی زۆری چاوه‌ریتی پیریزنی جادووگەر کرد. به‌لام هەر نه‌هاته‌وه، وای لێ هات ئەو بەدفعە‌ی بەدفعە‌ساله‌ ئۆقره و ئارامی لێ هه‌لگیرا، هات جوانترین جلی له‌به‌ر کرد و خۆی پازانده‌وه و له‌ ئاوینه‌ی ئەفسووناوی پرسی:

«ده‌مه‌وێ بزانه‌م ده‌و دنیا‌یه‌یدا که‌سی له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«نه‌خێر.»

گولناز تیگه‌یی که‌ پیریزنی جادووگەر نیگار نیگار کوشتوه‌. زۆر دلشاد و خوشحال و شاد و شه‌نگول و سه‌رمه‌ستانه‌ هاته‌ به‌رده‌می می‌رده‌که‌ی و به‌زه‌ده‌خه‌نه‌یه‌کی پر له‌ هه‌ز و ئاره‌زۆوه‌ پرسی:

«پیاوه‌که‌! له‌ ته‌واوی دنیا‌یه‌یدا که‌سی له‌ من جوانتر تێدا‌یه‌؟»

خواجه‌ ئەبوتالیب وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«نه‌خێر! هاوسه‌ره‌که‌ی خۆم. که‌س پێی ناکه‌وێ له‌ تۆ جوانتر بێ، به‌لام خۆزگه‌ می‌شکیشته‌ وه‌ک ده‌م و چاوت جوان بایه‌. هه‌زار ئەفسووس که‌ ئەکه‌ی.»

گولناز قاقایه‌کی کیشا و گوتی:

«می‌شک، می‌شک... می‌شک چیه‌؟ ئیستا هه‌موو نا‌ته‌واوییه‌که‌ی من هه‌ر ته‌نیا می‌شکه‌! گێله‌ پیاو! ئەگه‌ر جارێکی دی ئەو قسانه‌ت لێ بییه‌م هه‌ردوو چاوت پێکه‌وه‌ ده‌ردینم.»

خواجه‌ ئەبوتالیب گوتی:

«گالته‌م کرد.»

سه‌ری له‌ ناو هه‌ر دوو ده‌ستی خۆی نا و نالاندی:

«ئا... که‌چه‌که‌م نیگار! تۆ چه‌نده‌ جوان بووی هێنده‌ش به‌ئاوه‌ز و وریا و به‌هۆش بووی. ئای... نیگار، نیگار.»

لێرده‌دا خواجه‌ ئەبوتالیب به‌ده‌م گریان و یادی نیگار و گولنازیش له‌گه‌ڵ به‌خۆنازینییه‌وه‌ به‌جێ دێلین و هێندێک ده‌بارهی مرادی شوانکاره‌ ده‌دوین.

مرادی شوانکاره‌ باوه‌ری نه‌بوو نیگار گورگ خواردیستی، وه‌بیری هاته‌وه‌:

«هۆی مه‌رگی ئەو که‌چه‌ی، گولنازی زردا‌که‌که‌ی بوو.»

به‌لام مراد نه‌یده‌توانی ئەو گومان و بۆچوونا‌هی خۆی به‌خواجه‌ ئەبوتالیب بلێ، هه‌ر له‌به‌ر ئەوه‌ش که‌ ئەو هه‌ژار و کورپه‌هه‌ژاریک بوو و خواجه‌ش بازگانێکی خواپیدا و ده‌وله‌مه‌ند و ده‌ستپۆشستوو بوو و وه‌ک پاشایان ده‌ژیا و دیاره‌ که‌ گوتی له‌ قسه‌ی شوانکاره‌یه‌کی وا هه‌ژار و نه‌دار پاناکرێ و له‌ ماله‌ی خۆی وه‌ده‌ر ده‌نی.

پۆژ و هه‌فته‌ و مانگ و ساڵ تێپه‌رین، مراد زانی که‌ گولناز فه‌رمانی به‌و کورپه‌ دلداره‌ ئەوینداری خۆی کردوه‌ ئەو که‌چه‌ی به‌رپه‌ته‌ نیو دارستان و له‌وێ بیکوژێ. راوه‌ستا تا شه‌و داها. گالۆکه‌که‌ی که‌ قورسای سهره‌که‌ی سێ مه‌ن بوو تاو دا‌یه‌ و به‌ره‌و ماله‌ی پیاوه‌- ئەوینداره‌که‌ی گولنازی- که‌وته‌ رێ، له‌

عاشقی گولنازی پرسی:

«نیگار له‌ کوێ کوشته‌؟»

پیاوه‌ وه‌لامی دا‌یه‌وه:

«من نیگارم نه‌کوشتوه‌، نیگار گورگ خواردوه‌یه‌تی.»

دوا‌یه‌ کورپه‌ شوانکاره‌ گۆپاله‌که‌ی هه‌لینایه‌وه‌ و گوتی:

«به‌ خودای له‌سه‌ران، ئەگه‌ر ته‌واوی هه‌موو راستییه‌کانم پێ نه‌لێی کوشته‌کێکی وات له‌ می‌شکی ده‌ده‌م، می‌شکت وه‌ک ده‌نکه‌ هه‌ناران به‌گۆرێ وه‌رێ.»

ئەوینداری گولنازی ده‌ستی بلند کرد و که‌وته‌ پارانه‌وێ:

«ده‌ستت بێنه‌ خوارێ تا هه‌رچی به‌سه‌ره‌اته‌ پێت بلێم.»

مراد گالۆکه‌که‌ی هینایه‌وه‌ خوارێ و گوتی:

«قسان بکه‌.»

گوێی راگره‌ شوانه‌! گولناز نیگاری ده‌رماندا و خه‌وی لێ خسته‌ و له‌ هۆش چوو و ئەوجا فه‌رمانی به‌من دا بیسه‌مه‌ نیو دارستانێکی و له‌وێ سه‌ری بیرم، به‌لام من زۆرم زگ به‌و به‌سته‌زمانه‌ی سووتا و هه‌روه‌ک خۆی به‌نووستویی ده‌دارستانێدا به‌جێ هێشته‌ و هاته‌وه‌ و ئیدی نازانم دوا‌ی من چی به‌سه‌ر هاته‌وه‌.»

مراد که‌ بیستی خوشه‌ویسته‌ دلخوازه‌که‌ی نه‌کوژراوه‌، هه‌ر ئەو شه‌وه‌ به‌دلێکی یه‌کجار خوشه‌وه‌ چوه‌ لای کۆمه‌له‌ی شوانکاره‌کانی ئاوه‌لی و پیتی گوتن:

«من سه‌فه‌ریکی دوور و درێژم له‌به‌ره‌، تا ده‌گه‌ریمه‌وه‌ چاوتان بۆ له‌ په‌زه‌کانم بێ و چاکیان بله‌وه‌رێن و ئاگانان لێیان بێ و به‌ره‌هلدا‌یان مه‌که‌ن.»

دوا‌ی ئەو قسانه‌ مراد خۆی ناماده‌ کرد و ملی لێنا. به‌پیتی پیاوه‌ شار و گوند و پێده‌شتی دانه‌به‌رێ و له‌ رێشه‌ گه‌یبیا هه‌ر که‌سێکی سۆراغیکی نیگاری لێ ده‌پرسی.

ماوه‌یه‌کی زۆر پۆی، هه‌ر پۆی پۆی به‌لام تووشی که‌سێکی وا نه‌بوو سوسه‌یه‌کی له‌ نیگاریوه‌ بزانی. سه‌ره‌نجام ده‌ ئەشکه‌وتیکیدا تووشی پیره‌می‌ردێکی ریش چه‌رمگی به‌سالدا چوو بوو و هه‌رچی به‌سه‌ره‌ات و غه‌م و ناخۆشیه‌کانی بوو هه‌مووی بۆی گێرا‌یه‌وه‌. که‌ پیره‌می‌رد ته‌واوی به‌سه‌ره‌اته‌کانی کاکێ شوانکاره‌ی بیستان گوتی:

«لاوه‌! تۆ بۆ خۆت ده‌زانی که‌ خۆر ته‌واوی ئەو دنیا‌یه‌ لێک ده‌دا و هه‌موو جێیه‌کی ده‌گه‌رێ و هه‌موو شوپێکی رووناک ده‌کاته‌وه‌ و هه‌موو جێیانیش پێ ده‌زانی، دیاره‌ هه‌ر ده‌بێ سوسه‌ی نیگاریش له‌وی بپرسی تا پێت لێ له‌ کوێیه‌.»

به‌لام چۆن ده‌توانم ئەو پرسیارانه‌ و هه‌والانه‌ له‌وی بپرسم. ئەو له‌ ئاسمان و من له‌سه‌ر عه‌ردی.»

«خۆر به‌ پۆژ له‌ گه‌رانییه‌ و ئیوارانیش دێته‌وه‌ ماله‌، تۆ له‌ ماله‌ بچۆره‌ لای.»

«جا باشه‌ خۆر ماله‌که‌ی له‌ کوێیه‌؟»

پیره‌می‌ردی ریش چه‌رمگ وه‌لامی داوه‌:

«خۆر مالى له پشت كيوه بلند و سهركهشهكانى قهوقازه و له نيو باغى ئيرهمدايه. بچۆ لاي و بلتى: ئه شى جوان و نازداران، خۆرى مهزن! من بۆ تكا و نياز و مه بهستىك هاتوممه لاي ئيوه و ئه وئيش وهلامت ده داتهوه»

شوانه زۆرى سوپاسى پيره ميره دى كرد و وهري كهوت تا بچۆ باغى خۆر بدۆزتهوه. مانگىك و دوو و سى به پيوه بوو تا گه بيبه كيوهكانى قهوقاز. مراد به رهو لووتكهى بلتدترين كيويك هه لگه را و ماوه بهك سه رسام و واق و رماو و بى ههست و چريه ئه بله ق بوو: دره ختاني سه رسام هينى ئه و باغه، پهل و پويان هاو يشتسو و سه ريان له كه شكه لاني فه لهك دابوو. گوڤ و گوڤيلكى رازاوه و گه شاهه ئه و ناوه بان بو ئپزىنى بو ئى خۆش كرديوو. ئيره به ههشت بوو، به ههشت. هه مو شتىك جوان و سه ر سوو رهين بوو.

شوانه هاواري كرد:

«ئهى خۆرى مهزن! ئهى شى جوان و نازداران! من بۆ داوا و تكا و نياز و مه بهستىك هاتوممه لاي تو.»

هه ر ده و ده مه يدا ئاسمان پر بوو له پرووناكويهكى گهش و دره وشاوه و خۆر له پشت ته پۆلكه ي «گرده زيو» وه سه رى ده رينا و گوئى:

«هوؤۆى شوانه! بلتى بزنام چت له من ده وئى؟»

«ئهى خۆرى جوان! كهوت ساله له نيگارى خۆشه ويستم بى ناگام و سه ر و سوو راغىكى نازانم. ئه وه هاتوم ده سته و دامانى تو م پيم بلتى بزنام له كوئيه؟»

خۆر وهلامى دا به وه:

«من نازانم له كوئيه. له وانه به مانگ بتوانى يارمه تيبه كت بدا.»

«به لام من چۆن ده گه مه مانگ و چۆنى ده بينم.»

«كهوت شه و كهوت رۆژان به پيخواستى ده باغيدا برۆ تا ده گه به "گرده زيو". بچۆ سه ر تو قه له ي ئه و گرده و چۆنت بانگى من كرد هه ر ناواش ئه وى بانگ كه و لى بپرسه دلخوازه كه ت له كوئيه؟ ئه وهش بزانه كه مانگ وه زيرى جوانانه.»

شوانه زۆرى سوپاسى خۆرى كرد و ئه و ريبه ي پىي گوتبوو گرته به رى. چهن د رۆژ و رۆژگارن به ريبه دا رۆبى تا گه بيبه "گرده زيو". چوه سه ر گرده ي و هاواري كرد:

«ئهى وه زيرى جوانان و نازداران! مانگى رازاوه! من بۆ داوا و تكا و نياز و مه بهستىك هاتوممه لاي تو.»

مانگ هه ر خيرا له بن هه وران هاته ده رى و گوئى:

«هوؤۆى شوانه! بلتى بزنام چت ده وئى؟»

«ئهى مانگى جوان! كهوت ساله كه نيگارى دلخوازم ون بووه. ده ستم داوئنت به لكه پيم بلتى له كوئيه و چۆنى وه بينم؟»

«هوؤى شوانه! من نازانم نيگار له كوئيه. با له سه رتاسه رى دنيا به ده گه رى. ئه گه ر ئه و بتوانى يارمه تيبه كت بدا.»

مراد پرسى:

«باشه من "با" ي له كوئى وه بينم؟»

«سى شه و سى رۆژان به و باغه يدا برۆ تا ده گه به كيوئىكى زۆر بلند، بچۆ سه ر لووتكه ي ئه و كيوه و

هه ر هك چۆنت بانگى من كرد ئه وئيش ناوا بانگ كه و دوايى لىي بپرسه داخوا دلخوازه كه ت له كوئيه. ئه وهش بزانه كه "با" شى پاله وانانه.»

شوانه دوای سوپاس و پيزانىنى ئه و رپنماييبانه، به رهو دیدارى (با) مى لينا. سى شه و سى رۆژان رپى كرد تا گه بيبه كيوئىكى، له كيوه ي وه سه ركهوت و به دهنگى بلند گوئى:

«ئهى شى پاله وانان! باى به هيز و توانا! به هيسواى داوا به كه وه هاتوم.»

و له پر بايهكى به كجار زۆر توند هه لى كرد و هه موو شتىكى هه ژاند. "با" پرسى:

«هوؤۆى شوانه! بلتى بزنام چت ده وئى؟»

«ئهى باى نازا و نه به ز! كهوت ساله نيگارى دلخواز و نازه نينم ون بووه. ده سته و داوئنى تو م پيم بلتى بزنام له كوئى وه بينم.»

"با" وهلامى داوه:

«دلخوازى تو ده تابوئتىكى زه ردباودا و له نيو

ئارامگايهكى مه ر مه رى سه ر لووتكه ي كيوئى بيستوندا چاوى لىك ناوه و راكشاوه.»

مراد زۆر سوپاسى "با" ي كرد و رپى كيوئى بيستونى دا به به رى. كهس نازانى چهن دى پى چوو هه ر رۆبى و رۆبى تا گه بيبه خه رند و هه لدتيرىكى هه زار به هه زار. له پر تو فان هه ستا و ئاسمان گرماندى و برووسكه كه وتنه چه خماخان. زه وى وه له رزه هات و ده و تاريكاييبه ئه نگوسته چاوه دا سه ر و كه لله ي كهوت دپوان په يدا بوو. هه ر كه چاوبان به شوانه ي كهوت له هه موو لايه كى را هيرشيان بۆ هينا و په لاماريان دا. به لام مراد هيج خۆى تىك نه دا، گالۆكى راست كرده وه و به ده ورى سه رى خۆيدا كه وته هه لسوورا ندينى و كوئىكى واى راوه شاندى سى دپوى پىكه وه له گه ل عه ردى جووت كردن و واى ليدان ده تگوت هه رگيزاوه هه رگيز هه ر زيندووش نه بوون، چوار دپوه كه ي ديش كه ديتيان ئه و پاروه به وان قووت ناچى، هه يان له پىي خۆيان كرد و پىيه هه لى و سه رى رزگار كه. مراد سه رى له دوونان، كلكى به كىكيانى گرت و خۆى هه لدايه سه ر پشتى و سوارى بوو. دپوه به ده م پارانه وه و فرمىسك رشتىيوه گوئى:

«ئهى پاله وان، ئه و جاره ي مبه خشه و چا و له كوشتنيم بپۆشه، هه ر چيبه كت بوئ بۆت ده كه م.»

مراد گوئى:

«مجه سهر لووتکه‌ی کیتی بیستون. سهر نارامگای مه‌په‌رین، جا له‌وئ به‌ره‌لدا‌ت ده‌کم و ده‌توانی بچیه‌وه لای بی‌چوه‌کانت.»

دیتوه ده‌ستوبرد ره‌حه‌وا که‌وت. ریتی حه‌وت سالانی به‌حه‌وت رۆژان بری. شوانه‌ی گه‌یاند‌ه لووتکه‌ی کیتی بیستون و سهر نارامگه‌ی مه‌په‌رین.

مراد گوتی:

«ئیس‌تا نازادی.»

دیتوه وه حه‌وا که‌وته‌وه و له‌ چاوان ون بوو. شوانه‌ چوه‌ نی‌و نارامگه‌ی‌ه‌وه و به‌ره‌وه لای تابووت‌ه‌که‌وه چوو. رووی‌پۆشه‌که‌ی له‌ سهر لادا و چاوی به‌نی‌گاری شوخ و شه‌نگ و جوان که‌وته‌وه. ههر دوو چاوی له‌ سهر یه‌ک دانا‌بوون و لی‌وه‌کانی ج‌ووت کرد‌بوون. ده‌ست و په‌نج‌ه‌کانی سارد و سپر. ئی‌دی خو‌ین به‌ده‌مه‌کاره‌کانی‌دا هات و چۆی نه‌بوو.

مراد به‌نا‌ئومیدی و نا‌کامی‌یه‌وه به‌ه‌ردوو چه‌پۆکان به‌سه‌ری خو‌ی دادا. ویستی خو‌ی ب‌کوژی و بو‌تا هه‌تایه‌ له‌ ته‌نیشت و بی‌ه‌وه بین‌ژن. به‌لام ده‌و ده‌مه‌یدا حه‌وت برا‌که له‌وئ په‌یدا بوون. زۆریان سهر له‌ کوره‌ ج‌حیل‌ه‌ی سوورما که‌ به‌بانگ و سه‌لا له‌وئ ده‌گرایا و خه‌رب‌کی خۆ‌کوشتن‌یش بوو. دوا‌ی نه‌وه‌ی هین‌دی‌کیان دل‌دایه‌وه و هین‌ایانه‌وه سهر خو، برا‌گه‌وره‌که‌ پرس‌ی:

«تۆ کیتی؟»

شوانه هه‌موو رووداو و به‌سه‌ره‌اته‌کانی بو‌باس کرد و دوا‌یه پرس‌ی:

«نه‌وه چه‌ند ساله‌ نی‌گاری شوخ و شه‌نگ و جوان مردووه؟»

برا‌گه‌وره وه‌لامی داوه:

«تا نه‌ورۆ نه‌وه س‌ی ساله‌. به‌لام نه‌و مردنه‌ی وی تا ئیس‌تا لای مه‌ روون نی‌یه‌. هه‌رچه‌نده به‌مردووان ده‌ج‌ی، به‌لام ئیمه‌ پیمان وایه‌ که‌ نه‌مردووه و به‌ل‌که له‌ هۆش خو‌ی چوه‌وه و ده‌ خه‌وی‌کی به‌ک‌جار قوول‌ دایه‌.»

شوانه هاوار‌ی کرد:

«من ده‌یی نه‌و گر‌یبه‌ ب‌که‌مه‌وه و نه‌و ته‌لیسه‌م ب‌ش‌کینم.»

برا‌یه‌کان گوتیان:

«نه‌و کاره‌ به‌ته‌نی له‌ ده‌ست تۆ نایه‌، تۆ لی‌ره‌ لای ئیمه‌ بمین‌ه‌وه به‌تۆوه ده‌بینه‌ هه‌شت برا.»

«حه‌وت سالانم چاوه‌ر‌ی بن، نه‌گه‌ر گه‌رامه‌وه نه‌وه باشه‌، نه‌گه‌ر نه‌شه‌اته‌وه نه‌وه بز‌انن مردووم.»

به‌یانی زوو دوا‌ی مالا‌وایی کرد‌نی له‌ برا‌یه‌کانی که‌وته‌ ری. پ‌یش هه‌موو ش‌ت‌یک چوه‌وه سهر ک‌یتی بیستون و سه‌ری‌کی له‌ نارامگه‌ی‌ه‌وه دایه‌وه و رووی‌پۆشه‌که‌ی سهر ده‌م و چاوی لادا‌یه‌وه. به‌ده‌م گر‌یان‌یکی به‌ک‌جار به‌کوله‌وه به‌دل‌خوازه‌که‌ی گوت:

«نی‌گاری شوخ و شه‌نگ و جوان! ههر نه‌و ته‌لیسه‌می تۆم ش‌کاند دیمه‌وه لات و بو‌تا هه‌تایه‌ پ‌یکه‌وه

ده‌ژین.»

شوانه زۆر له‌ سه‌رخۆ رووی‌پۆشه‌که‌ی به‌سه‌ردا هه‌ل‌ک‌یشایه‌وه و له‌ مه‌زاره‌که‌ی وه‌ده‌ر‌که‌وت و به‌ره‌وه خه‌رد‌ند

و هه‌لد‌یری دیتوه زل و زه‌به‌لا‌حه‌کان که‌وته‌ ری.

ههر که‌ پ‌یی نایه‌ سه‌ره‌تای خه‌ره‌ندی دیتی نه‌و دیتوه‌ی بر‌دیه‌ سهر لووتکه‌ی کیتی بیستون‌ی راست هه‌وه به‌پ‌یره‌وه د‌یت.

دیتوه پرس‌ی:

«نه‌ی پاله‌وان سلاو، نه‌وه بو‌کو‌ی تۆغر ده‌فه‌رمو‌ی؟»

مراد گوتی:

«ت‌کایه‌ بم‌گه‌یه‌نه‌ ک‌یتوه‌کانی قه‌وقاز، نه‌و ک‌یتوه‌ به‌رز و بل‌ند و لووتکه‌ ق‌یتانه‌ی مالی "با" یان لی‌یه‌.»

دیتوه گوتی:

«وه‌ره سهر پ‌شتم.»

شوانه زۆر له‌سه‌رخۆ خو‌ی هه‌لدایه‌ سهر پ‌شتی و سواری‌بوو. دیتوه ره‌حه‌وا که‌وت و نه‌وی بر‌ده‌ ک‌یتوبا. که‌ نه‌وی دانا دووباره‌ هه‌سته‌ی‌ه‌وه و ده‌ هه‌وران‌دا ون بوو. مراد چوه‌وه سهر هه‌ری لووتکه‌ی بل‌ند و به‌ده‌نگ‌یکی زۆر به‌رز هاواری کرد:

«نه‌ی شای پاله‌وانان! نه‌ی بای به‌ه‌یز و توانا، وه‌لامی نه‌و هاوارم ب‌ده‌وه. داوا‌یه‌کم هه‌یه‌.»

و له‌ پ‌ر ده‌نگ‌یکی زۆر ترس‌ناکی هاته‌ به‌ر گوتیان و نه‌و ناوه‌ش هه‌مو‌ی وه‌ له‌رزه‌ هات. "با" پرس‌ی:

«شوانه! داوا‌یه‌که‌ت چ‌یبه‌»

«نی‌گاری دل‌خوازم نه‌وه س‌ی سال‌ی ره‌به‌قه‌ ده‌ تابووت‌یکی زه‌ردبا‌ودا راک‌شاوه‌. تا ئیس‌تاش ههر زین‌دووه، به‌لام ب‌ی هۆشه‌ و ده‌ خه‌وی‌کی قوول‌ دایه‌. نه‌و ته‌لیسه‌م بو‌ب‌ش‌کینه‌، وه‌ نا‌گا ب‌یت‌ه‌وه.»

«هۆژۆ‌ی شوانه! نه‌و ته‌لیسه‌م به‌من ناش‌کی مه‌گه‌ر مانگ بتوان‌ی یارمه‌ت‌یت بدات.»

"با" ده‌هانای شوانه‌ی هات و بانگی گاجووت‌یکی کرد و گوتی:

«وه‌ره شوانه‌ی به‌ره‌ گرده‌ز‌تو‌ی، نه‌و ج‌یبه‌ی مانگی لی‌ ده‌ژی.»

مراد سواری پ‌شتی گایه‌ی بوو و گاجووت ره‌حه‌وا که‌وت و که‌وته‌ ف‌ین‌ی به‌نا‌سامان‌یدا و به‌په‌له‌ رووی له‌ گرده‌ز‌تو‌ی کرد. شوانه چوه‌وه سه‌ری سه‌ری نه‌و گرده‌ و به‌ده‌نگ‌یکی بل‌ند هاواری کرد:

نه‌ی وه‌ز‌بری جوان و نازداران! مانگی نازه‌ن‌ین، وه‌لامم ب‌ده‌وه، داوا‌یه‌کم لی‌ته‌.»

مانگه‌ شه‌وه هات و گوتی:

«داوا‌یه‌که‌ت چ‌یبه‌»

«نی‌گاری دل‌خوازم س‌ی ساله‌ ده‌ تابووت‌یکی زه‌ردی نارامگه‌ی‌ک‌دا راک‌شاوه‌، ه‌یش‌تا ههر زین‌دووه به‌لام ب‌ی هۆشه‌ و ده‌خه‌وی‌کی قوول‌ دایه‌. به‌ل‌که نه‌و ته‌لیسه‌م بو‌ب‌ش‌کینی.»

«نه‌ی شوان نه‌و ته‌لیسه‌م به‌من ناش‌کی به‌ل‌که خۆر بتوان‌ی»

شوانه به‌دل‌ش‌کاو‌یبه‌وه و به‌ده‌م گر‌یانه‌وه رووی له‌ باغه‌ ز‌یری خۆر کرد. له‌ ر‌یبه‌دا تووش‌ی ش‌یر‌یکی بوو، ش‌یر لی‌ی پرس‌ی:

«نه‌ری شوانه، نه‌وه بو‌ده‌گری؟»

«نی‌گاری دل‌خوازم س‌ی ساله‌ ده‌ تابووت‌یکی زه‌رد‌دا راک‌شاوه‌. ه‌یش‌تا ههر زین‌دووه به‌لام ب‌ی هۆشه‌ و

دهخهويکي قوول راجووه. دههوي ئه و ته ليسمه ي بشکينتم.»

شېر به بيستنی ئه و قسه يه پرسى:

«ئهدى ئه و ئيستا خهريکى کوپى؟»

مراد وهلامى داوه:

«دهچمه لاي خۆر.»

شېر دلې پتي سووتا و گوتى:

«وهه سهه پشتى من، دهنگه يه مه باغه زيرى خۆر.»

مراد چووه سهه لووتكه ي كيوى باغه زيرى خۆر و به دهنگيكي بلند هاوارى كرد:

«ئهى شاي جوانان، خۆرى مه زن! وهلام بدهوه، داوايه كم ليته.»

خۆر هات به لايه وه و گوتى:

«شوانه! داواكهت چييه؟»

«نيگارى دلخوازم ئه وه سهه ساله ده تابووتى زهرددا راکشاوه. هيشتاش ههه زيندووه به لام بئ هوشه و

ده خهويکي قوول راجووه، دههوي ئه و ته ليسمه م بئ بشکينتى!»

خۆر گوتى:

«هوۆى شوانه! دلخوازى تو له ژيانيدا نهگه بييه ههه و ئاره زووه كاني خۆى. ئه وههزى لييه برييهه و

ئه ويندارى بکات و دلدارين. ههه بويه ش تا هيشتا نه مردووه و بئ هوشه و دهخهوي قوول راجووه چونكه

چاوى له دنيايه يه.»

مراد به دهه هه نيسكى گريانيه وه گوتى:

«ئاه، ئهى داناي هه موو دانايان! ئهى خۆرى جوان! دووباره نيگاره كم زيندوو كه وه و ژيانى دووباره ي

پي به خشه وه.»

خۆر زۆرى دل به حالى شوانه ي سووتا و گوتى:

«ئهى شوانه ي بيكهس و بيدهر! دلتهنگ مه به! بچۆه لاي نيگاره كهت و له وي فريسته ي خوشه ختى

و شادى و به ختباريت چاودرپيه.»

مراد خۆرى به جئ هيشت و به ره وه كيوى بيستوون كوتاي، چل شه و چل رۆژان رۆيى، تا كه بييه وه

باريکه ي خه رهندي و له وي ديوه ئى خۆى بانگ كرده وه. ديوه هات و گوتى:

«سلاوت لي ئهى پالوان! فهرمو فه رمانت چييه؟»

شوانه داواى كرد:

«مگه يه نه وه كيوى بيستوون و ئارامگاي مه رمه رين.»

ديوه گوتى:

«وهه سهه پشتم.»

شوانه چووه سهه پشتى ديوه ي و ديو ره حه وا كه وته وه، ههه رۆيى رۆيى تا گه يشته وه ئارامگاي

مه رمه رين.

شوانه زۆر سوپاسى ديوه ي كرد و گوتى:

«ئه وه سهه جارنم له هانا هاتى، ئه و جا وهه با بيينه برى يه ك.»

شوانه و ديو يه گديان ده نامينز نا و دوايه ليك جودا بوونه وه. مراد چۆه سهه ئارامگايه كه و روو

پوشه كه ي سهه دم و چاوى نيگارى جوانى لادايه وه، ههه دهه دهه ميدا گزنگى زهردى خۆره تاوى له سهه

بلندترين لووتكه كاني كيوى بيستوونه وه سهه وهه رنا. خۆر تيشكه زيرينه پرسنگداره كاني خۆى

به كه ليپنى بهردى ئارامگايه دا نارنده زوورى مه زارنى و چووه سهه دم و چاوى نيگارى. كچه گرژ بوو و

پشمى و چاوه كاني هه لتيان. ده نيو تابووته كه يدا دانيشت و به سهه رسامبييه وه گوتى:

«ئاي كه زۆر نووستم! ئيستا برايه كانم دينه وه. خۆ ده بي نانى شيوانيان بو ناماده كه م.»

نيگار هه روا ده تابووتيدا راست بووه و چاوى به شوانه كه ي كهوت و به سهه رسامبييه وه پرسى:

«ئه وه تو چۆن گه بيويه ئيره؟»

دوايه ئه وه ي به سهه رى هاتبوو، مراد هه مووى بو گيرايه وه.

كه نيگار ته واوى قسه كاني مرادى بيست گوتى:

«ئهى كوره لاوى ئازا! تو راستى په يماني خوشه ويستى خوت به من سه مانند. منيش تو خوش ده وي و

پيم خوشه بيمه هاوسه رى تو.»

له و سهه و به ننده يدا ههه حهوت برا هاتنه ده ئه شكه وتين. كه نيگاريان به زيندوويى ديت خهريك بوو له

خوشيان شيت بن و جتيان به خويان نه ده گرت.

نيگار تاك تاكه ي هه موو برايه كاني ماچ كردن و گوتى:

«ئه و لاوه دهست و داويتن پاكه گباني دووباره ي وه بهر نامه وه.»

برايه كان هه موو شوانه يان ده ناميزى وه ريتنا و له گه ل نيگارىدا بردباننه وه مالى. حهوت شه و حهوت

رۆژانيان كرده شايى و لؤغانى زه ماوه ندى شوانه و نيگارى.

ئيستاش ههه حهوت برا و مراد و نيگارى له گه ل شايى و به زم و ره زمى خويان به جئ ديپين و

ده چينه وه سهه و سؤراغى گولنازى تا وانكار.

گولناز ههه وه كوو جارن رۆژانه له بهر ئاوتينه ي ئه فسووناي داده نيشت و دهخۆى راده ما و له گه لييدا

دهه وا.

رۆژيكي هه روا كه گولناز خهريكي به خۆداهه لدانى بوو له ئاوتينه كه ي پرسى:

«پيم خوشه بزائم! داخوا له دنيايه دا كهس هه يه له من جوانتر؟»

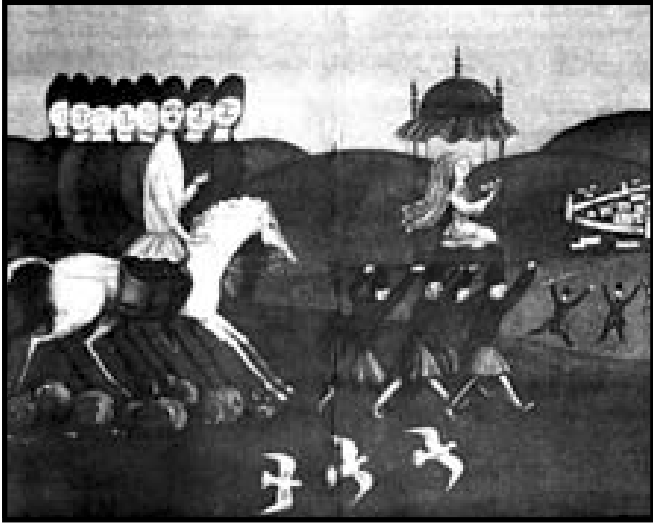
ئاوتينه وهلامى دايه وه:

«به لي كه سيكى وا هه يه.»

گولناز خهريك بوو له داخان شهق به رنى. ته نانهت له خهفه تان ههه نه شيپرسى كييه، بيبرى كرده وه:

«ئه وه هه بي و نه بي ده بي ههه نيگار بي و زيندوو بوويته وه.»

گولناز بانگى سهه رخمه تكاره كه ي خۆى كرد و گوتى:

رژئیک نیگار به هر حهوت برا و هاوسهره که گوت:

«زور غه ریبیه دیتنی بابم کردوه، وهرن مهردی چا بن با همومومان پیکه وه سهرتیکي له بابم هه لئین و دواي نهوه دیننه وه تیره.»

مراد و همومو برابه کانیش زوریان پی چاک بوو. که ژاوه به کی زیرینیان هینا و نیگاربان خسته ناوی و نهوانیش نه سپیان زین کردن و به رهو شاری وهری که وتن، نهو شاره ی خواجه نه بو تالیبی لی ده ژیا. نیستاش نهوان به تنی له ریبیه دا به جی ده هیلین و ده چینه وه سهر و سوزاغی گولنازی گیل و له خویایی.

گولناز له سهر ناو و ناگران بوو تا جادوو گهری پیر دیتسه وه، هر چاوه ری بوو، همومو رژئی خوی ده گوری و خوی له تهل ددا و له بهرانبهر ناوینه ی نه فسووناوی راده وهستا و بهرده وام ده پیرسی:

«پیتم خوشه بزائم ده ته وای دنیا به دا که سی له من جوانتری تیدایه یان نا؟»

وهلام هه همیشه هر یهک وهلام بوو:

«به لئ هه یه.»

گولنازی بهد فیه ییری ده کرده وه:

«دیسانه وه نیگار هیشتا هر زیندوه.»

نییدی سهری دنیا به ی لی ویک دههات. جارئیک دیش چوه بهر ناوینه ی و پرسی:

«پیتم خوشه بزائم داخوا دهو دنیا بهیدا که سیکي دی له من جوانتر هه یه؟»

و ناوینه دیسانه وه وهلامی ده داوه: «به لئ هه یه.»

گولناز هینده ناربهت بوو له هرژمه تان هر ناوینه ی بلند کرد و له تخته ی عهردی کوتا و به پیبانی که وته سهری و ورد و خاشی کرد. ناوینه ورد و خاش بوو، بهلام تیکر ای همومو پارچه کانی ده یانگوت:

«هر نیستا برؤ بزانه خوشکی حهوت برابان له کوئیه و چ دهکا.»

سهرخمه تکار توتیشوی ناماده کرد و کهوته ریبیه. ماوه به کی زور به ریبیه دا رویی تا گه بیبیه وه کتوی بیستون و له لووتکه ی کتیه که ی هه لپوانی تا نارامگاهه ی دینه وه. به کتوی هه لگه را تا گه بیبیه نیو نارامگاهه، تهنیا تابوته که ی دیت که به زیرای لی نووسرابوو:

«کچی بازرگانی، نیگاری شوخ و شنگ لیره دا پاکشاهه.»

هیشتا له خویندنه وه ی نووسینه که نه ببزه که سهرخمه تکار لی پرسی:

«دهرویش پیتم نالی کئی نهو نارامگاهه ی دروست کرد و گوری کئی تیدایه؟»

دهرویش وهلامی داوه:

«حهوت برا خوشکه که یان نیگار که کچی بازرگانیک بوو مرد. نهوانیش نهو نارامگاهه یان له بهردی گرانبه ها و به نرخ بو دروست کرد و کچوله که یان ده تابوتیکي زهددا درئ کرد و له سهریان نووسی:

«کچی بازرگانی نیگاری جوان و شوخ و شنگ دیره دا پاکشاهه. دواي سی سال دووباره هه ستایه وه و زیندوو بزه و له تابوتی هاته دهری و نارامگاهه کی به جی هیشت و چونه وه مالتی حهوت برابه کان.»

که سهرخمه تکار زانی نیگاری جوان و شوخ و شنگ دووباره زیندوو بزه وه و چوته وه مالتی حهوت برابان راسته و ری گه رابه وه لای گولنازی خانمی و نهوه ی بیستوبوی پی گوت. گولناز ده ستوبرد همومو جادوو گهره کانی نهو ناوه ی کوکرده وه و گوتی:

«هر یه کتیک له ئیه بتوانی نیگاری جوان و شوخ له ناو به ری به قه دهر قورسای خوی پاره و زیری ده ده می.»

چاوی برسی و چاوپنوکي جادوو گهران زیت بو نه وه و یه کتیک له وان زوو هه لیدایه و گوتی:

«من ده یکوزم.»

جادوو گهر بهرگتیکي سوال که رانه ی له بهر کرد و گولنازیکی تاو دایه و به شله شله به ره و کتوی بیستون وهری که وت. کاتی گه بیبیه مالتی حهوت برابه ی دهستی به ناله و هاوار و داد و بیدادی کرد و گوتی:

«دهو دنیا پان پور و بهرینه ییدا بیکهس و بیدهر خوم، خیرتان ده گاتی بمگه نی و به زه بیبیه کتان پیتمدا بیته وه!»

که نیگاری جوان و شوخ چاوی وئ که وت دوو دل بوو، هه مان نهو جادوو گهره ی وه بیر هاته وه که نهو به لا گهره ی به سهر هینا. له دلی خزیدا گوتی:

«خودایه، نه وه ش یهک لهو جادوو گهرانه یه که له گه ل نهو جادوو گهره ی دی ده لئی سیتوکن و لهت کراون.»

که جادوو گهر گوتی لهو قسانه بوون گولنازه که ی بلند کرد تا له سهری نیگاری تا، به لام ههر لهو وه خسته یدا راست، ههر حهوت برا گه یشتنی و پیش نهوه ی جادوو گهر بتوانی چ که تنان بکا، پارچه پارچه یان کرد. دواي بهرته رف بوونی نهو ته له زگه به ش نیگاری جوان و شوخ له گه ل ههر حهوت برا و هاوسهره که ییدا به خوشی که وتنه زیان به سهر بردنی.

«ههیه... ههیه... ههیه.»

گولناز ههه دوو گوئییه کانی خۆی توند توند گرتن و له مانی و دهه رکهوت. ههه که گه ییبیه ده رکێ لووت و بزووت له گهه نینگاری جوان و شوخدا پرو به پروو گه یشتنه یهک. گولناز ههه له گهه چاوی به نینگاری کهوت قریشکه یهکی لیدا و به لاداها و مرد. دهو ده مهیدا خواجه ئه بوتالیب گه یشته وه، دوا ی ئه وه هه موو سالانه به کچه که ی شاد بۆ وه و له ئامیژی گرت و دهستی به سه ریدا هینا و هه ر دوو کیان یه کتریان ماچ کرد و فرمیسیکی گه رم و سویری شادییان له چاوان هه لوه رین. ئه وه جا نینگاری جوان و شوخ به باوکی گوت:

«ئه وانه ههه چه وتیان برامن و ئه وه ش میتردمه.»

خواجه ئه بوتالیب ئه وانیشی ماچ کرد، که ئاویری دایه وه لاشه ی ژنه که ی دیت له سه ر عه ردی پان رابووه. نینگار به باوکی گوت:

«بۆی دلگیر و ناراحت مه به، ئه و ژنه به دغه سال و به دغه په ههه بۆ مردنی چاکه.»

ههه ئه وێ رۆژی گولنازبان به خاک سپارد و له سهه ر گۆره که بیان نووسی:

«پیم خۆشه بزانه داخوا له و دنیا یهیدا کهس له من جوانتر هه یه؟»

نینگاری جوان و شوخ و برابه کانی و مرادیش ههه هه موویان ههه رچی رووداو و به سه رهات و کاره سات بوو بۆ خواجه ئه بوتالیب بیان گیرایه وه و ههه یه کهش نه فرینتیکی بۆ گولنازی نارد.

پۆژی یه که شه مه

پێکه وتی ۱۹۹۹/۲/۲۱

وهه رگیرانه که ی بۆ کوردی ته و او بووه

پښتووسى يه گگر تووى كوردى

تكا له نووسرانى بهرېز دهكه يڼ:

بۆ بلاو كورده ودى نووسينه كانيان له دهزگاي ناراس تكايه رهچاوى هم رښتووسه ي خواره وه بكه ن
كه په سندر كراوى كوزى زانبارى كورستانه:

يه كه م: گبروگرفتى پيىتى (و).

نېشانه ي (و) له زمانى كورديدا به شپوه ي خواره وه دهنوسرى:

۱- پيىتى (و) كورت، واته (و) ي بزويى كورت (و: u)

بۆ نمونه: **كورد. كورت. كوشت.**

Kurd. Kurt. Kust

۲- پيىتى (وو) ي دريژ، واته (وو) ي بزويى دريژ (وو: û)

بۆ نمونه: **سوور. چوو. دوو.**

Sûr. Çû. Dû

۳- پيىتى (و) ي كونسونانت (نه بزويى). واته (و: w)

بۆ نمونه: **ئاوايى. وده. هاوار. ناو**

دهنگى (و) ليژدها هه نديك جار له زاراوى كرمانجى سهرودا ده يى به دهنگى (ث)

Awayî (Avahî). were. Hawar. Av

۴- پيىتى (ۆ) ي كراوه. واته (ۆ: o)

بۆ نمونه: **دۆل. گۆر. نۆ.**

Dol. Gor. No.

هوه م: گبروگرفتى پيىتى (و) ي سهره تاي وشه.

هه وشه يهك به پيىتى (و) دهست پى بكات به يهك (و) دهنوسرىت.

بۆ نمونه: **وريا. ولات. وشه. ورد.**

wirya. wilat. wise. wird.

سيه م: گبروگرفتى پيىتى (ي):

نېشانه ي (ي) له زمانى كورديدا به شپوه ي خواره وه يه:

۱- پيىتى (ي) ي بزويى. واته (ي: î).

بۆ نمونه: **زهوى - Zewî**

۲- پيىتى (ي) ي كونسونانت. واته (ي: y)

بۆ نمونه: **يار - yar**

• **سهرنج ۱:** پيىتىكى (ي) ي بزويى فره كورت هه يه كه له نووسينى كوردى به ئه لفيويى لاتينيدا نېشانه ي (i) ي بۆ دانراوه وهك له وشه كانى: من - Min ، كن - Kin ، ژن - jin . هم نېشانه يه له نووسينى كوردى به ئه لفيويى عه ره بيدا نييه .

• **سهرنج ۲:** نېشانه كانى (ي) ي بزويى و (ي) ي كونسونانت واته (î) و (y) له پيىتى عه ره بيدا هه ردووكيان هه مان نېشانه ي (ي) يان هه يه به لام له راستيدا له يه كتر جياوازن و له كاتى به دواى يه كتر هاتنياندا ده يى هه ردووكيان بنوسرىن .

وهك: **نييه . چييه . دياريه كه . زهويه كه .**

Nîye. Çîye. Dîyarîyeke. Zewîyeke

• **سهرنج ۳:** له كاتى هاتنى سى پيىتى (ي) به دواى يه كتردا وهك له وشه كانى (**ئاواييه كه مان...**) (**كوتاييه كه ي...**) (**وه ستاييه كه ي...**) (**كوتايى به كار كه هينا**) ده يى به سه ر يه كه وه بنوسرىن ، واته سى (ي) به شپوه ي (ييه) به دواى يه كتردا ديىن .

(Westayîyeke....) (Kotayî be Kareke hêna)

هواره م: گبروگرفتى پيىتى (ر) ي گران، واته (ر) ي نېشانه دار. هم پيىته له هه ر كوتيه كه وشه دا هات ده يى به نېشانه كه يه وه بنوسرىت. واته له سه رتا و ناوه راست و كوتايى وشه دا هه ر (ر) ي گرانى نېشانه داره .

وهك: **رۆژ. بيار. كه ر.**

پينه م: گبروگرفتى پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستان (عطف):

پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستان، به شپوه يه كه جياواز له وشه ي پيش خوى و پاش خويه وه دهنوسرىت و مامه له يه كه سه ره خوى له گه لدا ده كرىت .

بۆ نمونه: **من و تو. ناره زوو و وريا .**

• **سهرنج:** له هه نديك وشه ي ليكرداودا پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستان بووه به شينك له هه ردوو وشه ليكرداوه كه و به هه مويان وشه يه كه سه ره خويان دروست كردوه .

وهك: **كاروبار. دهنگوباس. ئه لفيوى. هاتوچۆ.**

له م باراندها مامه له ي سه ره خوى له گه ل پيىتى (و) ي به يه كه وه به ستاندا ناكرىت و وشه كه هه مووى به سه ره كه وه دهنوسرىت وهك له نمونه كاندا پيشانمان دا .

شه م: وشه ي ناساده چ ناو بى يان زاراوه ده يى به سه ره كه وه وهكو يهك وشه دهنوسرىن . وهك:

ناو: **چه مچه مال. بيكه س. دلشاد. زورگه زراو. بيخال. نالپارتيز. ميانداو .**

كانيكه وه. سپيگه .

زاراوه: **رښتووس. رښتپوان. ده سبه جن. جيبه جن. نيشتمانپه روه ر. ده ستووس .**

ده سبازى. ولاتپارتيز. نازادىخواز. دووشه مه . سيشه مه . پينجشه مه . يه كسه ر .

راسته وخۆ. يه كشه وه (مانگى يه كشه وه) .

هه وه م: پيىتى (ت) له كوتاي كار (فرمان) دا ده شى بنوسرىت و ده شى نه شنوسرىت .

وهك: **ديت و دهروات (يان) دي و ده روا .**

هه شه م: نېسبه ت له زمانى كورديدا زۆريه ي جار به هوى پيىتى (ي) له كوتاي ناودا ده كرىت .

وهك: پیتنجوینی. ههولیری. دهۆکی. شیخانی.

ههروهها ئەم نمونانەیی خوارەوه:

ئەحمەدناوا: ئەحمەد ناوایی

یارمجه: یارمجهیی.

تووژخورماتوو: تووژخورماتووایی.

شنۆ: شنۆیی.

ئاكرئ: ئاكرئیی (یان) ئاكرهیی.

لادی: لادییی.

● سهرنج: ئەو ناوانەیی خۆیان بە پیتی (ی) تەواو دەبن پیتیست ناکات (ی)ی نێسبەتیان بخریتە پال. وهك:

سلیمانی: کامەران سلیمانی.

کانیماسی: حاجی حوسین کانیماسی.

نامیدی: ئازاد نامیدی.

نۆیەم: هەر وشەیهکی بیانی چ هاتییته ناو زمانی کوردییەوه، یان هەر ناو و وشەیهکی تر که له نووسینی کوردیدا دیتە پێشەوه، دەبێ بەرپێنوسی کوردی بنوسریت.

وهك: ئەللا. قەلەم. ئەکیر. قاهیرە. ئۆتۆمۆبیل. دۆستوتفسکی.

دەیهەم: ئامرازی (تر، ترین) که بۆ بهراورد بەکار دێن دەبێ بەوشەکانی پێش خۆیانەوه بلکێنرێن. وهك:

جوان: جوانتر - جوانترین.

خاو: خاوتر - خاوترین.

● سهرنج: ئەم ئامرازی (تر) جیاوازه له وشەیی (تر) که بهواتەیی (دی، دیکه) دیت. ئەمەیی دوايي دەبێ بە جیاوازه له وشەیی پێش خۆی دەنوسریت.

وهك: مالتیکی تر، چیی ترم ناوی.

یازەدەیهەم: جیناوی نیشانەیی وهك: ئەم. ئەو. ئەف.

ئەم جیناوانە ئەگەر ئاوەلکاری (کات - یان - شوین) یان بەوادا هات پێیانەوه دەلکێن و دەبن بە یەك وشەیی سەر بە خۆ.

وهك: ئەمشەو. ئەمرۆ. ئەفسال. ئەمجارە. ئەمبەر و ئەوبەر. ئەفرۆ.

هوازه دیهەم: نیشانەکانی نەناسراوی وهك (...یەك، ...یەك، ...هك) بە شیوەیی خوارەوه دەچنە سەر وشەکانی پێش خۆیان:

١- ئەگەر وشەکان بە پێشە بزوینەکانی (ا، ی، ه، ئ) تەواو بووین ئەوا نیشانەیی (...یەك) یان دەخریتە پال. وهك:

چیا: چیا یەك.

زەوی: زەوی یەك.

وینە: وینە یەك.

دێ: دێ یەك.

٢- ئەگەر وشەکان بە پێشە بزوینی (وو) یان هەر پێشەیی دەنگدار (نەبزوین: کۆنسۆنانت) تەواو بووین ئەوا نیشانەیی (یک - له کرمانجیی خواروو) و نیشانەیی (هک) یان له کرمانجیی سەرودا دەچیتە سەر.

خانوو: خانوو یەك، خانوو هك

گوند: گوند یەك (کرمانجیی خواروو)، گوند هك (کرمانجیی سەرودا).

ژن: ژن یەك (کرمانجیی خواروو)، ژن هك (کرمانجیی سەرودا).

سێزە دیهەم: گێروگرتی پاشگرهکانی (دا. را. وه. هه)

ئەم پاشگرانە بە وشەکانی پێش خۆیانەوه دەلکێنرێن. وهك:

دا: له دلدا (هەر برینێک که له دلدا ههیه ساریژی کهن). (خه مێکم له دلدا یه).

را: له نامیدیرا (له وێرا به پێ هاتووین). (له خۆرا دلای گۆراوه).

وه: له چوارچراوه (له وێوه هاتووین).

هوه: به مالهوه (به مالهوه روژێستین).

(جاریکی تر نووسیمهوه). (خانوه کهم کرپیهوه).

● سهرنج: پاشگری (دا) جیا یه له وشهیی (دا) که فرمانه و چاوه کههیی (دان)ه.

وهك: تیریکی له دلای دا. تیریکی له دلای داوم. ئەم (دا) یهیی فرمان به جیا دەنوسریت.

چوارە دیهەم: گێروگرتی پێشگرهکانی (هه. دا. را. وه. ده)

١- ئەم پێشگرانە کاتێ دەچنە سەر چاوگ یان فرمان یان هەر حاله تێکی تر، پێیانەوه دەلکێن بە مەرجێ جیناوی لکاو نەکهوتییته نێوان پێشگر و وشه کههیی دواي خۆی. وهك:

* چاوگ:

هه. له. هه. له. گرتن. هه. له. گرتن. هه. له. گرتن. هه. له. گرتن.

دا: دا. بران. دا. خست. دا. بران. دا. کرد.

را: را. گرتن. را. کتشان. را. پهرين.

وه: وه. گرتن. وه. رسووران.

ده: ده. کردن. ده. رهتشان.

* فرمان:

هه. له. هه. له. گره. هه. له. م. خه. هه. له. کشتن.

دا: دان. دامه. پره.

را: را. کتسه. را. مه. پهرينه.

وه: وه. گرگه. وه. رسوورينه.

ده: ده. رهينه. ده. رخه.

* حاله تێ تر. وهك:

هه. له. کشاو. هه. له. کشا. دانراو. راهه. پهريو. راهه. پهريو. وه. گرتوو. وه. گرتو. ده. رخاو. ده. رکراو.

٢- ئەگەر جیناوی لکاو کهوتە نێوان پێشگر و فرمانه کههیی دواي خۆی ئەوا به جیا دەنوسریت و جیناوه که به پێشگرهوه دەلکێنرێ.

هه. له. گرن. هه. له. یان کهن. هه. له. مان کتشن. هه. له. مان مهواسن.

ناوه پړوک

5	پيشدهستی
9	لوقمانی حکیم - ئه فسانه يه کی ئه رمه نییه
14	به سه رها تی مانگا سوورئ - ئه فسانه يه کی ئه رمه نییه
20	ئوخیک - ئه فسانه يه کی ئه رمه نی
25	کچی خۆر - ئه فسانه يه کی گورجی
36	گولی ئیژوان - ئه فسانه يه کی گورجی
43	ئه و دیوه ی ویستی کوری ئاشه وانی بکوژئ - ئه فسانه يه کی گورجی
51	به سه رها تی هه تیویک - ئه فسانه يه کی تازه ری
66	بولبولی تازه ران - ئه فسانه يه کی ئه رمه نییه
86	کوری پاشا و ریوی فه رمانده - ئه فسانه يه کی گورجی
96	ئانائیت - ئه فسانه يه کی ئه رمه نی
108	برایم - ئه فسانه يه کی تازه ری
132	ئه میران - ئه فسانه يه کی گورجی
144	کچی بازرگانی و هه وت برا - ئه فسانه يه کی تازه ری

دا: دامان نه نایه. دایان خهن. دای بره.
 را: رایان ده گرین. رام کیشه. رام په رینه. راشیان په رین.
 وەر: وهرمان گرتایه. وهری نه گری. وهریان سوورینه وه.
 دەر: دهریان په راندین. دهری خه.

پاژه هیه: گیروگرفتی وشه ی لیکدراو.

ئه گهر وشه ی دووهم له دۆخی فرماندا بوو، به جیا دهنووسرین:

ریک ده که وین. پیکیان هیناينه وه. پیک نه هاتین. یه کیان نه گرتوه. ده ستمان

نه که وت.

به لام ئه گهر وشه ی دووهم له دۆخی چاوگ یان حاله تی تردا بوو ئه واهه ردوو وشه که وه به یه که وه ده لکینرین.

وهک: ریک که وتن. پیکه اتن. یه کگرتن. ده سخستن. یه کگرتوو. ده سکه وتوو. پیکه اته.

پاژه هیه: نامرازی (ش) ته ئکید که وته هه ر شوپینیکی وشه وه ده بی به به شیک له وشه که و نابی به هزی له تبوونی وشه که. وهک: بشته وی تاته همی. نه سخوی. گوتی دیم... نه شهات. نه شمانگرتن. بشمانیه ن.